

Bát Lâu Kim Chủ

Contents

Bát Lâu Kim Chủ	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	8
4. Chương 3	15
5. Chương 4	21
6. Chương 5	29
7. Chương 6	35
8. Chương 7	41
9. Chương 8	48
10. Chương 9	55
11. Chương 10	61

Bát Lâu Kim Chủ

Giới thiệu

Edit : Hiền Viên Nguyệt Thể loại: hiện đại, HECô không nghĩ sẽ có ngày mình được lên chức nhưng lại thất bại, đã vậy b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-lau-kim-chu>

1. Chương 1: Tiết Tử

“A!”

Cảm giác lão công ở bên cạnh đang dắt tay mình không chỉ dừng cước bộ trong nháy mắt còn đơ người ra, Vu Hàn khó hiểu cũng dừng bước theo, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hắn một cái, sau đó lại quay đầu nhìn về phía nam nhân đang đứng ở ngoài cửa lớn nhà trọ 8 tầng, khẽ tựa vào bên trụ cửa, mỉm cười, nhắc tay chào hỏi với bọn họ.

Người đàn ông này thoát nhìn thật thô lỗ, cảm ngay ngấn làm cho người ta có một loại cảm giác hấn hấn là người nề nếp đầu ra đấy, tính tình rất cứng rắn, nhưng dáng vẻ hấn nhếch miệng, cười híp hai mắt lại làm cho người ta lại cảm thấy hấn là người thành thật không có tâm cơ.

Vóc dáng hấn rất cao, xem ra chỉ ít có đến 180 cm. Thể trạng không quá giống với nam nhân ngụ trong nhà trọ 8 tầng, không thuộc thể loại gầy gò, trái lại tương đối tráng kiện, nhưng mà tuyệt đối không mập.

Hình thể hấn phát ra một loại hương vị của giai cấp công nhân, nhưng hấn ăn mặc lại không có một chút hương vị công nhân nào.

Quần vừa người phối hợp với áo sơ mi chưa cài nút trước, cổ và cổ tay đeo dây bạc hình chữ thập, dưới chân lại đeo dép lê Havaianas, trang phục toàn thân mang vẻ gợi cảm lại thịnh hành, tương đối hấp dẫn ánh mắt người khác.

Hắn là ai vậy? Thú Chi có loại hình bằng hữu này sao?

“Lão công, anh quen à?” Cô đem tầm mắt kéo trở về hỏi.

Khuê Thú Chi lập tức chau mày, không có trả lời vấn đề của lão bà, chính là lần nữa kéo tay cô lại bước đi tới phía trước, vẫn một mực đi đến trước mặt cái tên gia hỏa sẽ không nên xuất hiện ở đây, sau đó mới ngừng lại.

“Người làm sao mà biết ta ở chỗ này?” Hắn nhíu mi, âm thanh chậm rãi nói.

“Hắn tướng.” Nam nhân thô lỗ khể cong khoe miệng lên nói một câu.

Khuê Thú Chi nhin không được thấp giọng rửa một tiếng.

“Lão công?” Vu Hàn biết rõ quá khứ của lão công hết thấy đều không tầm thường, theo bản năng nhanh nắm lấy tay của lão công mình, cả người tràn ngập đề phòng.

“Không phải địch nhân, chỉ là một cái người đáng ghét.” Khuê Thú Chi trấn an nhẹ nắm lấy tay cô.

“Hắc, lão bằng hữu ở xa ngàn dặm tới thăm người, người không thịnh tình hoan nghênh coi như xong, lại còn nói ta là một cái tên đáng ghét, người cái con người này như thế nào bạc tình như vậy nha?” Nói một được chút, nam tử đột nhiên quay đầu đối với Vu Hàn lộ ra một nụ cười mỉa mai. “Tiểu thư xinh đẹp, cô có muốn hẹn hò với tôi không?”

Vu Hàn ngốc lảng một chút, còn chưa kịp trả lời, Khuê Thú Chi bên cạnh liền đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đánh về phía nam tử bên kia, sau đó hai người liền giống hai con trâu đực quay đánh thành một đoàn.

Hai người bọn họ đều là cao thủ, động tác ra quyền đá chân vừa nhanh vừa mãnh vừa ngoan (vừa mạnh mẽ vừa hung ác), hơn nữa không lưu tình chút nào.

Vu Hàn lần đầu tiên thấy khi lão công cùng người khác đánh nhau, dáng vẻ tất phải nghiêm túc toàn lực ứng phó. Nam nhân này rốt cuộc là ai?

Trong khi cô còn đang suy tư vấn đề này thì chỉ thấy hai người đánh cho chẳng phân biệt được cao thấp đột nhiên cùng nhau dừng tay, sau đó dụng lực ôm chặt đối phương một chút, tiếp theo liền khoái trá cười to ra tiếng.

Cô vẻ mặt mạc danh kỳ diệu nhìn hai người bọn họ, trong lòng nghi hoặc lại càng thêm sâu.

Người này rốt cuộc là ai nha?

2. Chương 1-2

“Hey ya! Tiểu thư, tất cả đồ của cô hẳn là đều ở đây cả chứ? Tôi có quên chưa chuyển gì xuống không? Cô có muốn lên xe kiểm tra lại một chút hay không?”

“Không cần, chỉ có bốn rương hành lý này mà thôi. Cảm ơn anh, đây là tiền cho anh.”

“Thu cô năm trăm đồng, tôi trả lại một trăm tư cho cô.”

“Không cần thối lại, cảm ơn anh giúp tôi chuyển hành lý.”

“Vậy tôi đây xin nhận, có điều đây là lần đầu tiên tôi chở khách chuyển nhà mang theo một đồng hành lý như vậy.” Lái xe Tắc xi nhếch miệng nói, sau đó gãi đầu đi trở lại đóng cửa xe phía sau, lập tức lái xe hất bụi mà đi.

Đứng ở trước cửa lớn của nhà trọ 8 tầng, Âu Dương Liên cúi đầu nhìn đồng hành lý đang xếp thành một chồng nhỏ trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu nhìn lên căn nhà lớn hoa viên hiện đại cao tám tầng đứng sừng sững trước mặt cô một lúc lâu, cô hít một hơi thật sâu.

Từ nay về sau, nơi này chính là nhà mới của cô.

Nhà trọ tám tầng này tương đối nổi danh trong phạm vi mười km, ngoại trừ nơi này tụ tập một đồng soái ca mỹ nữ vô cùng ưu tú, nổi tiếng nhất chính là bát lâu truyền thuyết ở đây.

Bởi vì nơi làm việc của cô không xa chỗ này, cho nên đối với khu nhà trọ này sớm đã biết đến, nhưng càng có nhiều sự tích kinh người ngày hôm đó chính miệng bà chủ nhà trọ kể cho cô.

Nghe nói phàm là nữ sinh có thể ở lại bát lâu, đều có thể gả cho một lão công tốt nhất trong vạn người, sau đó mỗi người đều trải qua cuộc sống hạnh phúc mà mọi người ca ngợi.

Nghe nói khu nhà trọ tám tầng này có danh hiệu là nhà trọ hạnh phúc, làm rất nhiều nữ tử chưa kết hôn tha thiết ước mơ, cho dù phải đấu nhau đến sứt đầu mẻ trán cũng muốn vào ở. Có điều giống như tự thân khu nhà trọ này có ý thức riêng, chỉ nguyện tiếp thu người hữu duyên, nghe nói ngay cả chủ cho thuê nhà đều không có biện pháp đối với nó.

Bà chủ nhà nơi này thái độ vô cùng hiền lành, vẻ mặt tươi cười như nữ Phật Di Lặc, bà tươi cười chân thành kể chuyện sau so với truyện trước đối với truyền thuyết càng khoa trương hơn, làm cho người ta không nhịn được muốn cười, nhưng cô lại như muốn khóc.

Cô cũng mong muốn hạnh phúc, cũng muốn sẽ có người có thể thương tiếc cô, sống cuộc sống vô tư lự, được người người thần phục, nhưng là vì sao ngay cả điều giản đơn nhất cô cũng không thể chiếm được?

Cô cũng không phải một người chỉ biết chỉ mộng tưởng hảo huyền, mỗi ngày chờ đợi vương tử cưỡi ngựa trắng tới đón cửa đón cô. Ngược lại, cô là một người con gái thực tế, lý tính đến ngay cả chính mình có đôi khi cũng cảm thấy chịu không nổi.

Từ nhỏ sinh trưởng ở một cái gia đình có truyền thống trong nam khinh nữ, cô rất sớm đi học cách tự lập tự cường, cũng không mơ ước vận may có thể rơi xuống trên người chính mình, bởi vì ngay cả tình thân cũng phải vất hết óc lấy lòng mới có thể khiến cho cha mẹ bất công của cô quan tâm, yêu thương được một chút, cô thật không biết trên thế gian này có cái gì có thể để cho cô không làm mà hưởng.

Cho nên, sau khi ra xã hội, cô lấy sự cố gắng làm việc gấp bội mới đổi được sự thừa nhận của thủ trưởng.

Sau khi kết giao bạn trai, cô đã hiến dâng bản thân cùng với phó thác toàn bộ tài sản để đổi lấy tình yêu.

Nhưng kết quả thì sao?

Thủ trưởng luôn luôn mở miệng nói thừa nhận năng lực công tác của cô, đề bạt một người vừa mới tiến vào công ty không đến một năm, hiểu biết ít hơn làm chủ quản của cô đơn giản là đối phương bằng cấp so với cô cao hơn.

Luôn luôn mở miệng nói yêu cô, bạn trai kết giao hơn ba năm vốn lấy thái độ nghiêm túc nói với cô, chờ sau khi số tiền đầu tư của họ tích góp được năm trăm vạn sẽ kết hôn, lại đột nhiên nói muốn chia tay, còn lấy lý do đầu tư thất bại rồi thôn tính luôn không trả tài sản nhiều năm vất vả gom góp của cô, mà lý do chia tay dĩ nhiên là hai người bọn họ cá tính không hợp!

Thực buồn cười có phải hay không? Nhưng mà dù một chút cô cũng cười không nổi.

Tuy rằng cười không nổi, nhưng cô cũng không khóc.

Khi đối mặt với những ánh mắt đồng tình của đồng nghiệp, cô không khóc.

Khi đối mặt với bạn trai kết giao ba năm nói muốn chia tay, cô không khóc.

Khi đối mặt với số vốn bản thân vất vả mười năm ngay cả một cục cũng không lấy lại được, cô cũng không khóc.

Thật ra cô rất bội phục sự kiên cường của chính mình, nhưng không biết tại sao, trong lúc đối mặt với bà chủ nhà hòa nhã, ân cần, điệu ngữ như châu (lời nói dí dỏm), kể từng li từng tí chuyện bát lâu thì cô đột nhiên không khống chế được mà bùng nổ, sau đó khóc đến bản thân cũng bất lực.

Có lẽ ngay lúc đó cô khóc thật sự đáng thương, rất khiến cho người ta đau lòng chẳng, cho nên bà chủ nhà liền kéo cô lên lầu tám, sau đó chỉ cho cô đồ gia dụng, đồ điện đầy đủ mọi thứ ở trong nhà trọ tám tầng, quyết định cho cô thuê lầu tám.

“Một tháng chỉ cần một vạn tệ tiền thuê nhà, tiền thế chấp là nửa năm tiền thuê, cho nên người chỉ cần đưa cho ta bảy vạn tệ, là có thể lập tức chuyển đến nơi mà các cô gái chưa kết hôn đều tha thiết ước mơ: nhà trọ tám tầng. Cơ hội này chỉ có thể gặp không thể cầu, cô nhất định phải nắm chắc nha.” Bà chủ nhà cười cổ vũ cô.

Nhà trọ hạnh phúc à? Chỉ cần vào nơi này ở, có phải cô cũng có thể có được hạnh phúc hay không?

“Được, vậy tôi sẽ đi lấy bảy vạn tệ đưa cho bà.”

Sau đó cứ như vậy, Âu Dương Liên giống như là bị thứ gì ám lên người, không chỉ có đem mười vạn đồng đang được gửi ngân hàng rút ra bảy vạn đồng giao cho bà chủ cho thuê nhà, sau khi về nhà còn lập tức thu dọn hành lý, ba ngày liên tục lợi dụng thời gian sau khi tan tầm đem toàn bộ đồ dùng cá nhân đóng thùng, sau đó, sáng sớm ngày thứ bảy ngồi taxi rời chỗ thuê chung với bạn trai Trần Hạo Bạch tới nơi này.

Cô muốn ở chỗ này làm lại cuộc sống mới một lần nữa.

Làm lại hết thảy từ đầu, từ đầu đến cuối.

Thở ra một hơi thật sâu, cô lộ ra nụ cười kiên cường mà kiên định, vươn tay vào túi tiền nắm thật chặt chìa khóa bà chủ nhà giao cho, sau đó mười phần chậm rãi đi lên, vào đến cổng lớn khắc hoa của khu nhà tám tầng, cô lấy chìa khóa ra, cắm vào trong ổ, chuyển động.

“Rắc, khách khách.”

Khóa cửa cũng không nhúc nhích làm cho cô ngốc lăng một chút, cô cúi đầu lại thử chuyển động một chút cái chìa khóa trong tay.

Đây là chuyện gì xảy ra? Vì sao cái chìa khóa lại không chuyển động?

Trên mặt Âu Dương Liên xuất hiện biểu tình mờ mịt khó hiểu.

“Rắc, khách khách, khách khách, khách khách”

Cô dùng sức chuyển động cái chìa khóa sang trái sang phải, thậm chí cao thấp trước sau co rúm theo nó, nhưng cái khóa cửa kiên cố cũng không nhúc nhích dù chỉ một chút.

Tại sao lại có thể như vậy chứ? Không nên như vậy, cái chìa khóa này rõ ràng chính bà chủ nhà đưa cho cô nha, chẳng lẽ là bà ấy đưa nhầm rồi sao?

Cô lại thử vài lần, nhưng vẫn mở không ra. Vì sao lại như vậy?

Cô nghi ngờ nghĩ không ra, nhẩn mày lấy di động từ trong chiếc túi da, lại lấy ra tờ giấy ngày hôm đó bà chủ nhà có để lại cho cô, trên tờ giấy có viết một dãy số điện thoại, gọi cho bà ta. Nhưng mà điện thoại vang nửa ngày, lại không có người nghe máy. Sau khi cô thử ba lần mới suy sụp buông di động, không bỏ cuộc lại lấy chìa khóa cắm vào trong ổ khóa một lần nữa, thử mở cửa.

“Thực xin lỗi, xin hỏi cô có chuyện gì không?”

“Hách!”

Không nghe thấy tiếng chân có người đến, âm thanh thỉnh thoảng vang lên dọa Âu Dương Liên nhảy dựng, khiến cô nhảy mất xoay người một trăm tám mươi độ mặt hướng người đang đi tới.

“Thực xin lỗi, dọa đến cô sao?” Lâm Tuyết Nhan áy náy mỉm cười với cô nói.

Nhìn thấy rõ ràng người tới là một nữ nhân xinh đẹp da thịt trắng nõn như ngọc, trong tay còn dắt một tiểu cô nương xinh đẹp cơ hồ như cùng một khuôn đúc ra với cô, Âu Dương Liên nhất thời thả lỏng kinh hách buộc chặt thần kinh.

Cô nhẹ lắc đầu.

Phát hiện nữ nhân một thân nhẹ nhàng, ngay cả cái túi xách tay cũng không cầm, trên tay chỉ cầm một cái túi tiện lợi, bộ dáng vừa đi cửa hàng tiện lợi mua đồ về.

“Cô cũng là hộ gia đình ở đây sao?” Cô thốt ra hỏi.

“Cũng?” Lâm Tuyết Nhan khinh lặng đi một chút.

“Xin chào. Tôi là người ở lầu tám hôm nay mới đến, họ kếp Âu Dương, tên một chữ Liên, mong chỉ giáo nhiều hơn.” Cô thân mật vươn tay.

Lâm Tuyết Nhan vẽ mặt kinh nghi nhìn cô, cũng không có vươn tay ra bắt.

“A, thực xin lỗi, tôi quên mất tay cô không rảnh.” Đợi ba giây, cô bưng tỉnh đại ngộ thu hồi tay. “Đây là con gái của cô sao? Thật xinh xắn, trông thật giống cô nha. Hi.” Cô vẫy vẫy tay với cô bé, lại nháy mắt mấy cái. Cô luôn luôn rất thích trẻ con, nhất là trẻ con vừa xinh đẹp vừa đáng yêu.

“Âu Dương tiểu thư.” Lâm Tuyết Nhan do dự mở miệng gọi.

Âu Dương Liên chợt thu hồi lực chú ý từ trên người cô bé chuyển sang người mẹ.

“Vâng.” Kinh nghiệm làm việc tích lũy mười năm khiến cho cô theo bản năng đối với kiểu xưng hô “Âu Dương tiểu thư” này có phản xạ.

“Cô không cần câu nệ như vậy.” Lâm Tuyết Nhan chớp mắt một chút, mỉm cười nói.

Cô cũng ngốc sững một chút, sau đó áy náy cười. “Thật có lỗi, đây là do nhiều năm công tác đã thành thói quen.”

“Cô không cần giải thích.” Lâm Tuyết Nhan lắc đầu. “Cô là bạn của La Kiệt sao?”

“La Kiệt?” Âu Dương Liên vẽ mặt mờ mịt nhìn cô, như là chưa bao giờ nghe qua tên này.

“Cô không phải là bạn của La Kiệt?” Lâm Tuyết Nhan trừng mắt nhìn, trên mặt chậm rãi hiện lên vẻ mờ mịt.

“Tôi chưa từng nghe qua tên này.” Âu Dương Liên lắc đầu.

Lâm Tuyết Nhan bỗng nhiên nhú mày, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua bốn kiện hành lý được đặt ở dưới chân cầu thang, lại quay đầu nhìn người trước mắt này, quần áo đơn giản, tóc dài tới tận thắt lưng, ngũ quan sáng ngời, lại là nữ nhân không thoa son điểm phấn, suy nghĩ trăm chuyển ngàn hồi.

Cô nói cô là bát lâu hộ gia đình, nhưng không biết La Kiệt, thậm chí chưa từng nghe qua tên này, điều này sao có thể chứ?

Lầu tám đã cho La Kiệt, bạn của Ốc Khốc và Khuê Thú Chi từ nước Mỹ đến thuê rồi. Tuy rằng sau đó tên kia đột nhiên có việc phải chạy về Mỹ, thẳng đến mấy ngày hôm trước mới lại quay trở lại đây, nhưng là không đạo lý gì hắn lại đem phòng ở phân thuê cho người khác mà không báo lại tên của chính mình.

Hơn nữa trọng yếu nhất là, cô một chút cũng không cảm thấy tên kia lại cần phân thuê nhà trọ, bởi vì cái hắn có được chính là tiền, không phải sao?

Nghe nói tên kia là cổ đông của một trong mười xí nghiệp lớn nhất nước Mỹ, là người sinh ra đã ngậm thìa vàng, trời sinh nhất định cả đời không lo ăn mặc, một quý công tử như vậy sao lại có chuyện phải thuê nhà chung chứ?

Cho nên ngay từ đầu, cô liền cho rằng vị Âu Dương tiểu thư này là bằng hữu của hắn... có lẽ là bạn gái, nhưng là kết quả tựa hồ hoàn toàn không phải như vậy.

“Âu Dương tiểu thư.....”

“Cô có thể trực tiếp bảo tôi là Âu Dương Liên cũng không sao. Mà đến bây giờ tôi còn chưa biết cô tên gì, ở lầu mấy, có thể nói cho tôi biết chứ?”

“Tôi tên là Lâm Tuyết Nhan, đây là con gái của tôi Tiểu Khiết, chúng tôi ở lầu bốn.” Nói một chút, cô quyết định đi thẳng vào vấn đề hỏi, “Xin hỏi cô thật sự chưa từng nghe qua tên La Kiệt này sao? Nếu cô thật sự chưa từng nghe qua, như vậy là ai đem lầu tám phân thuê cho cô ở đây?”

“Phân thuê? Lầu tám không phải chỉ cho một mình tôi thuê thôi sao? Bà chủ nhà khi đó cũng không có nói ngoài tôi ra còn muốn đem lầu tám phân thuê cho người khác nha.”

“Bà chủ nhà? Là Lưu Dư cho cô thuê phòng?”

“Lưu Dư?”

“Là người sở hữu tòa nhà này.”

“Không đúng, chủ tòa nhà này không phải họ Hoàng sao? Một bà nội trợ đáng vẻ có phần giống phật Di Lặc, vẻ mặt tươi cười, khoảng năm mươi tuổi.”

Lâm Tuyết Nhan trầm mặc nhìn cô, trên mặt xuất hiện một chút không đành lòng cùng đồng tình.

“Không phải sao?” Âu Dương Liên nhìn cô chăm chăm hỏi, cảm giác một trận ớn lạnh đột nhiên từ lưng truyền đến, lạnh thẳng đến lòng bàn chân cô, mà cô thậm chí cái tin tức gì cũng đều không còn nghe thấy.

Còn cần nghe sao?

Chỉ riêng vẻ mặt đồng tình của đối phương và cái chìa khóa trên tay mình không thể dùng, cùng số điện thoại kia thủy chung không có người bắt máy, cũng đã nói cho cô hết thấy.

Cô bị lừa, cái người lấy đi của cô bảy vạn đồng căn bản là không phải là bà chủ nhà ở đây!

Nhưng sao lại như thế chứ? Rõ ràng bà ta chìa khóa nơi này, rõ ràng đã mang cô đến lầu tám xem qua phòng ở thực tế, nếu không phải người chủ nhà trọ ở đây làm sao có thể có chìa khóa chứ?

“Trước kia, công nhân công ty vệ sinh phụ trách quét tước nhà trọ cũng từng dùng loại thủ pháp này lừa những người khác, cho nên chúng tôi đã đổi công ty vệ sinh, không ngờ chuyện tương tự lại xảy ra.....” Lâm Tuyết Nhan muốn nói lại thôi nhìn cô, áy náy nói: “Tôi thật xin lỗi.”

Âu Dương Liên mờ mịt vô lực lắc lắc đầu. Là cô tâm hồn mờ mịt nên mới có thể mắc mưu bị lừa, căn bản không liên quan đến người khác.

Chính là cô không hiểu, cô cũng đã bị thăm đến như vậy rồi, vì sao còn muốn cô gặp phải chuyện này chứ? Là ông trời đang thử nghiệm độ mạnh mẽ đối đầu với khó khăn của cô được bao nhiêu sao? Hay là muốn nhìn thấy bộ dạng sụp đổ của cô?

Không, cô sẽ không đầu hàng, sẽ không nhận thua, càng không để cho mình sụp đổ, có câu trời không tuyệt đường của ai bao giờ, cô không tin mình chỉ có đường bị thăm đến không sống tiếp được thì vận rủi mới có thể chấm dứt.

Không sao, bị lừa thì đã bị lừa rồi, coi như cửa đi thay người là được.

Về phần nơi này, tuy rằng không thể ở lại, cô vẫn có thể trở lại chỗ cũ, chỉ cần hung hãn một chút đem Trần Hạo Bạch đuổi đi là xong. Dù sao người nói chia tay là hắn, người đi đương nhiên cũng là hắn, chứ không phải là Âu Dương Liên cô.

Quyết định xong, cô lập tức hít sâu một hơi, xoay người đi xuống cầu thang.

“Âu...” Lâm Tuyết Nhan đang muốn gọi cô lại, hỏi tiếp theo cô có tính toán gì không thì vào lúc này con gái Tiểu Khiết lại kéo kéo tay cô.

“Ma mi, con muốn huh? (đi vệ sinh)”

Không còn cách nào, cô phải nhanh chóng dùng chìa khóa mở cửa, mang con gái lên lầu bốn đi huh.

Mất sức chín trâu hai hổ, Âu Dương Liên cuối cùng cũng đem được bốn rương hành lý lớn từ lầu một lên lầu bốn, dọn đến cửa nhà mà hồi sáng cô rời đi còn nghĩ rằng đời này sẽ không bao giờ trở lại...

Chuyện tình nhân sinh khó có thể đoán trước được thật sự là rất nhiều.

Than nhẹ một hơi, cô dùng chìa khóa hồi sáng bị cô ném vào trong thùng thư ra mở cửa, sau đó mở cửa ra hết cỡ thuận tiện để đem bốn rương hành lý lớn chuyển vào phòng. Chính là khi cửa mở rộng mở, hai cơ thể gần như trần trụi hoàn toàn bỗng nhiên từ trên ghế salon ngã xuống, động tác mãnh liệt tạo ra thanh âm vốn hoàn toàn không chú ý đến trong phòng còn có một người nữa là cô, không tự chủ nhìn về phía đối phương, sau đó mặt liền trắng xanh.

Không nghĩ tới sẽ có người đột nhiên mở cửa xâm nhập, nam nữ ngã xuống ghế sofa lập tức dùng tốc độ nhanh nhất tìm quần áo đồ vật che chắn.

Bộ phận nam nhân cần che lấp so với nữ nhân ít hơn một chút, cho nên rất nhanh liền đứng dậy.

“Âu Dương Liên, cô muốn làm gì?” Trần Hạo Bạch trợn mắt trừng cô hỏi.

Âu Dương Liên trong đầu trống rỗng, vẫn còn đang khiếp sợ.

“Không phải cô đã dọn đi rồi sao? Còn đồ gì chưa lấy đi, trước khi đến chẳng lẽ không cần gọi điện trước à? Không hiểu ra sao tự nhiên xông vào nhà của tôi như vậy thì tính gì đây? Rốt cuộc cô muốn làm cái gì?”

Lời của hắn mẫn nhạt, thái độ dùng hồ dọa người cuối cùng cũng làm cho đầu của cô khôi phục hoạt động bình thường, cô trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt băng lãnh cơ hồ có thể khiến cho xung quanh mình kết băng.

“Tôi nhớ là lúc trước thuê nhà này thì tiền thế chấp là do tôi trả, tiền thuê nhà mỗi tháng cũng là do tôi trả, anh dựa vào đâu mà nói đây là nhà của anh? Nếu mà nói thật ra căn phòng này có thể thuộc về ai, thì người có được cũng phải là tôi chứ không phải anh.” Mặt cô không chút thay đổi nhìn chòng chọc hắn, thanh âm thông thả lạnh lùng nói.

“Tôi cũng có trả tiền thuê phòng chứ bộ.”

“Vậy sao? Một lần hay là hai lần? Trả từ một năm hay là hai năm trước?”

Trần Hạo Bạch sắc mặt luân chuyển liên hồi từ trắng sang xanh. “Rốt cuộc thì cô tới làm gì?”

“Đây là nhà của tôi, đã là nhà của tôi, chẳng lẽ tôi không thể trở về sao?” Khuôn mặt cô vẫn lạnh như băng.

“Hành lý của cô không phải đã dọn hết ra ngoài rồi sao?”

“Thì ra anh sớm đã đợi tôi đi khỏi, sau đó khẩn cấp mang bạn gái mới về? Khá cho cái lý do chia tay vì không hợp.” Cô châm chọc cười lạnh thành tiếng.

“Tôi nói như vậy chính là không muốn làm cô bị tổn thương mà thôi, không lẽ cô muốn tôi nói là tôi đã không thương cô hay sao? Huống chi tôi lại không đuổi cô ra ngoài, là cô tự muốn dọn đi, bây giờ cô lại quay lại trách tôi, cái này chẳng phải thật buồn cười sao?”

“Trần Hạo Bạch, anh thật không phải người?”

“Âu Dương Liên, cô đừng có quá đáng!”

“Hạo! Bà nội trợ này là ai vậy?” Nữ nhân dưới ghế salon cuối cùng cũng đem nơi cần che đều đã che lại xong, vắn eo lắc mông dán lên thân người nam nhân kia, biểu thị công khai quyền sở hữu.

“Tuy rằng ngoại hình của cô ta chính xác rất giống bà nội trợ, nhưng cô ta còn nhỏ hơn em một tuổi.”

“Cái gì? Nhỏ hơn một tuổi? Trời ạ, nữ nhân này không phải là em giá đại lục chứ? Hay là người giúp việc quốc tịch nước ngoài? Thật đáng sợ, thế mà tuổi em với tuổi cô ta còn không sai biệt lắm!” Nữ nhân bày ra bộ dáng bị đả kích lớn kêu lên.

Trần Hạo Bạch khê cười thành tiếng, tựa như cảm thấy phản ứng như vậy của cô ta thật đáng yêu.

“Em suy nghĩ nhiều quá rồi, ngoại hình của em thoát nhìn nhiều lắm cũng chỉ mới hai mươi tuổi mà thôi.”

“Thật vậy sao?” Lập tức cô ta mở cờ trong bụng, miệng nở nụ cười.

“Thật. Khi lần đầu tiên anh thấy em, thậm chí anh còn hoài nghi em có phải là vị thành niên không nữa.”

“Thật vậy à?” Nụ cười trên mặt cô ta càng thêm sáng lạn.

“Đương nhiên là thật rồi.”

“Oa, Hạo, em yêu anh nhất.” Nữ nhân vui mừng nhảy dựng, dâng lên nụ hôn.

“Anh cũng yêu em.”

Nhìn Trần Hạo Bạch ở trước mặt cô không coi ai ra gì thân thiết cùng với nữ nhân khác, Âu Dương Liên từ khiếp sợ, đau lòng, tan nát cõi lòng đến chết lặng, rồi lại không còn bất luận một cảm giác gì. Loại nam nhân này, cô thật sự nghĩ không ra rốt cuộc lúc trước chính mình vì sao lại yêu hắn, tại sao lại ngốc đến mức dâng cho hắn toàn bộ tài sản tích góp, toàn bộ bản thân và hơn ba năm thanh xuân quý giá.

Cô thật hận, nhưng mà không phải hận hắn mà là hận chính mình lúc trước sao mất lại mù như thế, cứ cho hắn là người có thể phó thác cả đời?

Cô trầm mặc xoay người rời đi, cầu nguyện đến cuối đời này không muốn gặp hay nghe thấy một chút tin tức của nam nhân này nữa.

Lại dùng sức chín trâu hai hổ mới đem hành lý lên tầng bốn lại dọn từ tầng bốn xuống trở lại, Âu Dương Liên trước mắt mờ mịt đứng ở bên đường cái, hoàn toàn không biết giờ khắc này mình có thể đi đâu, phải đi đâu?

Tuy rằng cô cũng không phải là một người không có nhà để về, nhưng từ khi cô mười tám tuổi ra ngoài làm việc, cô vốn có một phòng dự trữ, cái chính là ba năm trước đây, phòng cũ sau khi được trang hoàng lại, bị bọn em trai vợ vét phân chia không gian vốn có, cái nhà kia sớm là chỗ cô không thể sống yên nữa rồi.

Có lẽ chính vì nguyên nhân đó, mà cô mới thật sự muốn có được một gia đình thuộc về chính mình, thế nên mới bất tri bất giác để cho Trần Hạo Bạch thừa dịp có cơ hội lừa cô ba năm.

Thật sự là cô lĩnh ngộ ra được quá muộn cũng thấy là nhận ra quá chậm, đây có phải cái gọi là hối hận không kịp?

Vô lực tự giễu, Âu Dương Liên ngẩng đầu nhìn về phía trước, lại quay đầu nhìn trái phải. Bốn phía đường thẳng tắp nhưng cô phát hiện mình không có đường nào có thể đi.

Từ nay về sau, đâu mới là nơi dành cho cô?

Sẽ có một chỗ như vậy sao?

Trời không nói, cũng không có ai trả lời cô.

3. Chương 2

Bên ngoài quán trọ thoạt nhìn cũ cũ kỹ kỹ, trang bị bên trong cũng rất cũ, nhưng chỉ cần người có thể ở được, có nước ấm để có thể tắm rửa, hơn nữa phí ăn ở tương đối rẻ, vậy là đủ rồi.

Âu Dương Liên không lãng phí nhiều thời gian cho việc tự trào phúng bản thân và hối hận, ngồi trên taxi, sau đó theo trí nhớ cô tìm được một gian nhà để ngủ trọ lân cận đó, rồi ngựa không dừng vó xuất môn đi tìm nhà, mà ngoài tìm nhà ra, cô còn phải tìm việc làm thêm mới có thể ứng phó với quần cảnh trứng chọi đá của cô lúc này, bởi vì trước mắt toàn bộ tiền gửi ngân hàng của cô chỉ có ba mươi ngàn.

Vì tiết kiệm chi phí giao thông, cô quyết định lấy khoảng cách từ nơi ngủ trọ hiện tại đến công ty làm phạm vi ưu tiên để tìm kiếm, đi bộ trong từng phố lớn ngõ nhỏ tìm người có yêu cầu và quảng cáo thuê nhà.

Cô không nhớ chính xác cuối cùng mình đã tìm trong bao lâu, chỉ biết là lúc cô bắt đầu thì mặt trời còn treo cao trên bầu trời, mà bây giờ thì đã đầy sao.

Cô cũng không nhớ chính xác tổng cộng đã đến mấy gian nhà, gọi bao nhiêu cuộc điện thoại, gặp mấy người chủ thuê nhà, chỉ biết là cô đi đến lúc hai chân như nhũn ra mà kết quả là con số không.

Bụng thật đói, miệng thật khát, chân lại rất nhức nhưng lòng càng mệt. Cô thật sự nghi ngờ mình có phạm Thái Tuế hay không, nếu không tại sao có thể có nhiều vận xui liên tiếp rơi xuống trên đầu cô như vậy?

Mới nghĩ như vậy xong, một chân cô treo một phút, nghe thấy một tiếng rắc vang lên, gót giày dĩ nhiên cứ như vậy mà gãy, còn làm cho cô bị trật chân.

Thật tốt quá, thật sự là quá tốt! Rốt cuộc còn vận xui gì nữa, gặp chuyện xui xẻo, vận xui còn chưa tìm tới cửa, rõ ràng là đi cùng với nhau thật tốt, khốn kiếp!

Âu Dương Liên cảm tức ngồi trên mặt đất, đem giày bị gãy gót cởi ra, sau đó đem hết khí lực gỡ ra gót giày bị gãy từ trong giày ra, vươn tay hung hăng ném ra bên ngoài phát tiết mối hận trong lòng.

“Mẹ nó! Cái gì vậy?”

Gót giày không thiên vị văng lên đầu một gã đi đường, người nọ quay đầu tìm kiếm người gây họa, phần nộ trong hai mắt nháy mắt nhắm ngay vào cô, sau đó liền nhanh chóng hướng cô đi tới.

“Vừa nãy là cô lấy đồ ném tôi, có phải hay không?” Đối phương dần trán tức giận hỏi.

“Xin lỗi, tôi không ngờ là vừa lúc lại có người đi qua.” Cô ngây ngốc một chút, nhú mày giải thích.

“Cô cho là một câu xin lỗi là có thể giải quyết được sao? Cô thấy không, trán của tôi chảy máu rồi nè.” Nam nhân lấy cái tay dần trán để xuống trước mắt nhìn một chút, chỉ thấy trên tay thoáng hiện một chút vết máu. Khó trách lại thấy đau như vậy, chết tiệt!

Thật ra lúc đầu là do cô sai trước, vốn là nên hảo hảo hướng người ta giải thích bồi tội mới đúng, nhưng gần đây cô gặp vận xui liên tiếp khiến cho tâm lao lực quá độ, cho nên khí lực làm yên lòng người khác, cúi đầu giải thích đều không còn. Âu Dương Liên khẽ thở dài một cái, quyết định dùng phương pháp nhanh nhất giải quyết vấn đề phiền toái trước mắt.

Từ trong túi xách cô lấy ra năm trăm đồng đưa cho đối phương. “Năm trăm đồng hẳn là đủ cho phí sơ cứu chứ?”

“Cô nói cái gì?” Trong nháy mắt đối phương tròn hai mắt, giận không thể át điên cuồng hét lên với cô.

Âu Dương Liên lặng đi một chút, lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện giải pháp thuyết phục vừa nãy của mình rất không ổn thỏa.

“Tôi cũng không có ý gì khác, đây chỉ là tiền thuốc men mà thôi.” Cô sửa miệng nói.

“Tiền thuốc men? Năm trăm đồng đó có phải rất rẻ hay không, có cho thì cho năm vạn đồng đi!” Đối phương trừng cô một lúc lâu, đột nhiên lấy khẩu khí ngả ngón hừ lạnh nói.

Cô trầm mặc không nói trừng lại hẳn, lúc này mới phát hiện y phục của đối phương tuyệt không bình thường, không chỉ có áo sơ mi hoa xúng với quần tây, còn trên chân đeo dép lê, trên cổ có hai vòng cổ to vừa nhìn đã biết là không phải người lương thiện.

Thần kinh trong nháy mắt cứng lại, cô đem giày đã bị gãy gót trên tay đeo lại trên chân, sau đó dựa theo mặt tường phía sau chậm rãi đứng lên.

“Trên người tôi không có nhiều tiền như vậy.” Cô chuyển sang thái độ cẩn thận nói.

“Tôi không để ý đi lĩnh tiền cùng cô.” Đối phương nhú mày nói.

Đến tận đây, Âu Dương Liên đã không tin không được chuyện cô bị quỷ xui ám, nếu không cô sao có thể xui xẻo tới trình độ này chứ?

Cơ hội lên chức thành bọt nước, bị bạn trai vứt bỏ còn cuốn đi toàn bộ tích góp, bị chủ thuê nhà giả lừa mất chút tiền còn sót lại rồi còn không có nhà để về, cuối cùng lại gặp phải lưu manh lấy công phu sư tử ngọam bắt đền tiền thuốc men. Trên đời này còn có người thứ hai xui hơn, thảm hơn cô không?

“Toàn bộ tài sản của tôi chỉ có ba vạn đồng mà thôi.” Cô nói trong tuyệt vọng.

Đối phương nghe vậy liền khều nhẹ dưới đuôi mày, bày ra một bộ dáng như kiêu “Cô cho tôi là trẻ lên ba chắc.”

Âu Dương Liên đột nhiên có ý xúc động muốn khóc, không phải vì sợ hãi, mà bởi vì ông trời đối đãi vô tình. Rốt cuộc thì cô đã làm sai cái gì, khiến cho ông trời phải liên tiếp làm cho cô sợ hãi lo lắng, tra tấn cô như vậy?

Nước mắt bỗng nhiên ngưng tụ trong vành mắt cô, rồi rất nhanh chảy xuống.

Cô lập tức lấy tay hủy thi diệt tích, không muốn khuất phục.

“Tôi dẫn anh đi lĩnh tiền thì anh sẽ tin thôi.” Âu Dương Liên không đợi đối phương có phản ứng gì, cố nén chân đau, lết chân bị thương đi về phía trước.

Trước đó không xa có trạm ATM vẫn còn đang sáng đèn, cô chỉ muốn đưa tài khoản trống không cho hắn xem, thì hắn sẽ biết cô đang nói đều là thật.

“Chân cô là có chuyện gì vậy?” Phía sau truyền đến tiếng hỏi nghi hoặc của đối phương.

Cô không trả lời, bởi chỉ lết cái chân đang đau đi về phía trước cũng đủ lấy hết toàn bộ khí lực của cô.

Đau quá! Lúc này còn ngồi ở dưới đất còn chưa biết, lúc đứng dậy cũng chỉ hơi hơi đau mà thôi, không nghĩ tới chỉ hơi dùng lực một chút thì đau đến lại lập tức nhói tận trong tim, làm cho cô chảy cả mồ hôi lạnh.

Chân cô thật sự chỉ là bị trật thôi? Sao lại đau như vậy?

Làm sao bây giờ, hành động không tiện như vậy làm sao tìm được công việc, tìm nhà? Ông chủ phỏng vấn sau khi nhìn cô cả thọt như vậy còn có thể tuyển cô chứ?

Thậm chí tài sản ba vạn đồng còn lại đã bị thổ phỉ ở phía sau vợ vét đi rồi, từ nay về sau cô phải trải qua như thế nào đây?

Càng nghĩ càng cảm thấy hoảng hốt bất lực, càng đi càng thấy chân đau không chịu nổi. Cô không muốn khóc, không muốn khuất phục sự thật vô tình, nhưng nước mắt lại không cách nào kiềm lại được mà chảy ra.

“Uy, tôi đang nói chuyện với cô đó, cô không nghe thấy à?” Cảm giác bị coi thường là không thể tha thứ, La Kiệt bước nhanh hai bước liền vượt qua cô. Chính là khi hắn vừa nói xong, liền bị bộ dáng lệ rơi đầy mặt của cô làm cho sợ đến mức ngừng bước.

Hắn chỉ muốn giáo huấn cô một chút, muốn cô dừng dừng dáng vẻ có thể dùng tiền là có thể giải quyết hết thấy mọi chuyện, thật sự không ngờ lại khiến cho cô khóc.

“Anh không muốn đi lấy tiền với tôi?” Âu Dương Liên nâng hai mắt đầm lệ, vẻ mặt mờ mịt nhìn hắn.

“Không có.” La Kiệt nghiêm túc lắc đầu.

Cô nhìn hắn chăm chú trong chốc lát, vội vàng lấy mu bàn tay lau nước mắt trong vành mắt, rồi lại dùng bàn tay lau lau mặt.

“Anh lừa tôi đúng không?” Cô thông thả mở miệng nói.

“Tôi không có.”

“Tôi không tin.” Cô lắc đầu tự thì thầm một mình, “Nhất định là anh muốn nói lỏng cảnh giác của tôi, sau đó lại nhân cơ hội mà lấy nhiều tiền hơn. Căn bản là anh không cần lãng phí thời gian thiết kế tôi, bởi vì toàn bộ tài sản của tôi thật sự cũng chỉ có ba vạn đồng mà thôi. Không tin, tôi đưa cho anh xem tài khoản ngân hàng trống của tôi.” Nói rồi, cô lại nhắc chân bước lần nữa, mang chân bị thương đi về phía trước.

Nhìn cô đi mà vạn phần thống khổ, dường như mỗi bước chân là muốn lấy mạng của cô vậy, La Kiệt cuối cùng nhìn không được, một tay giữ cô đứng lại.

“Chân của cô rốt cuộc là bị sao vậy?” Hắn nhíu mày hỏi, cúi đầu nhìn giày bị gãy gót của cô.

Cô không hiểu sao hắn lại phải hỏi, chuyện này căn bản là không liên quan đến hắn.

“Không có gì.”

“Không có gì mới có quý á!” Hấn giận không thể át lớn tiếng nói, rồi đột nhiên ngồi xổm xuống kéo ống quần cô lên.

“Anh làm cái gì vậy?”

Hành động bất thành linh của hấn làm cho Âu Dương Liên sợ tới mức nhanh chóng lui về sau, không ngờ lại đem sức nặng toàn thân đặt lên trên chân bị thương, đau đến mức làm cô nhe răng trợn mắt, thở dốc vì kinh ngạc, cả khuôn mặt trở nên tái nhợt.

“Cô đang làm cái quý gì vậy?” Khi hấn thấy hai mắt cá chân của cô sưng gấp hai lần so với bình thường thì cũng không nhịn được mà thấp giọng rủa một tiếng, “Chết tiệt, chân cô bị thương sao lại không nói?”

Nữ nhân này thật là thích cậy mạnh quá mức!

Hấn đứng dậy, không nói hai lời đã bế ngang cô lên.

Âu Dương Liên cả kinh kêu một tiếng, nắm chặt nắm tay dùng sức đâm hấn. “Anh muốn làm gì? Thả tôi xuống!”

“Bình tĩnh một chút, tôi chỉ muốn đưa cô đi bệnh viện thôi, chân của cô bị thương thật nghiêm trọng, cần phải khám bác sĩ mới được.” Hấn cúi đầu xuống, nghiêm túc nói với cô.

Cô ngẩn ra, bất tri bất giác dừng lại động tác đâm hấn, không chắc chắn chăm chú nhìn về mặt chân thành của hấn.

“Anh thả tôi xuống, tôi có thể tự đi.” Sau một lúc lâu cô mới nói.

“Tôi rất nghi ngờ đó.” La Kiệt lắc lắc đầu, dễ dàng ôm cô hướng về phía đường cái, chuẩn bị gọi taxi.

Âu Dương Liên biết hấn nói một chút cũng không sai, cô cũng rất hoài nghi mình thật sự có thể tự đi được sao? Chính là coi như không thể đi được thì cũng phải nghĩ cách nha, để một nam nhân xa lạ ôm chặt đi trên đường cái như vậy, nàng thật sự không quen chút nào, cũng rất ngượng a.

“Tôi thật sự...” cô mới mở miệng đã bị cắt ngang.

“Chân của cô sao mà bị thương như vậy?” Hấn hỏi cô.

“Gót giày tự nhiên gãy, không cẩn thận trật chân.” Cô ngừng lại một chút mới trả lời hấn.

“Cho nên lúc này cô mới ngồi dưới đất?”

“Àn.”

“Cho nên vật lúc này cô nện tôi là gót giày của cô?”

Nghe xong câu hỏi của hấn, Âu Dương Liên cảm thấy áy náy, “Thật xin lỗi, tôi không nghĩ là sẽ ném trúng người, tiền thuốc của anh tôi sẽ trả.” Cô nói nghiêm túc.

“Không phải cô đã nói là toàn bộ tài sản chỉ còn ba vạn đồng thôi?” Hấn nhin không được cười nhạo cô, lại thấy biểu tình trên mặt cô nháy mắt trở nên ử dột. “Tôi nói giỡn thôi mà, kỳ thật tôi cũng không bị thương gì đâu, loại trầy da chút xíu này không cần bôi thuốc cũng sẽ liền lại ngay, cho nên cô không cần trả tiền thuốc men gì gì đó cho tôi đâu.” Hấn vội vàng sửa lời, muốn cho cô yên tâm, lại âm thầm trách mình thật sự là tự vạch áo cho người xem lưng.

Không biết tại sao, chỉ cần trên mặt cô xuất hiện một chút thương tâm, đau đớn, u buồn hoặc vẻ mặt không vui sướng, hấn liền mặc danh kỳ diệu muốn giúp cô triệt tiêu những cảm xúc tiêu cực đó. Cô phải nên thường xuyên tươi cười, cô cười rộ lên nhất định sẽ rất dễ nhìn, hấn có loại cảm giác này.

Ôm chặt cô bỗng nhiên trầm mặc đi đến bên vệ đường lớn, vừa mới buông cô xuống, La Kiệt liền thấy một chiếc taxi đang sáng đèn báo xe trống đang chạy về phía họ, hấn liền ngay lập tức đưa tay đón lại. Hấn mở cửa xe, thật cẩn thận dìu cô vào chỗ ngồi phía sau xe, tiếp theo đóng cửa lại.

“Cám ơn anh.” Từ trong trầm mặc hồi phục lại tinh thần, Âu Dương Liên vội vàng đề cửa kính xe xuống nói cảm ơn với hắn, nhưng mà làm cô kinh ngạc chính là, hắn lại mở cửa trước của taxi cũng ngồi vào trong xe.

“Bệnh viện gần nhất.” Hắn nói với lái xe.

Nhìn mắt cá chân phải bị bao thành hai cái bánh bao lớn nhỏ, Âu Dương Liên mờ mịt ngồi trên ghế phòng cấp cứu trong bệnh viện phát ngốc. Cái nam nhân đưa cô đến bệnh viện kia đến quầy được lấy thuốc giúp cô cần cô ở đây đợi hắn.

Người đàn ông đó, đến bây giờ cô vẫn không rõ đến tột cùng hắn là người tốt hay kẻ xấu.

Lúc vừa bắt đầu thì lấy thái độ hung ác vợ vét năm vạn đồng của cô, sau đó thái độ đột nhiên chuyển biến một trăm tám mươi độ, không chỉ đưa cô đến bệnh viện chữa thương, còn ở bên cạnh cô từ đầu tới cuối, dùng hết khả năng giúp đỡ cô hết thấy. Bất kể là đăng ký, trả tiền, lấy thuốc, thậm chí khi bác sĩ khám và chữa thương tổn chân cho cô còn đảm nhiệm làm yên lòng cô, đóng vai người nhà cùng đi.

Rốt cuộc hắn là người như thế nào vậy, tại sao lại giúp cô, chẳng lẽ là muốn lợi dụng cơ hội này bắt buộc ân báo đáp mà vợ vét nhiều tiền của cô hơn?

Nguy rồi! Cô đang làm gì vậy? Âu Dương Liên lúc này mới nhớ tới, vậy mà cô lại đem túi xách tất cả của mình đều giao cho hắn đi nộp phí, cô là đồ ngốc sao? Trong túi xách của cô có giấy chứng minh, thẻ bảo hiểm y tế, thẻ ATM, thẻ tín dụng, cần mật mã mới có thể sử dụng thì không cần phải nói, nhưng nếu hắn lấy giấy chứng minh của cô đi làm chuyện xấu, lấy thẻ tín dụng của cô quẹt lung tung...

Hậu tri hậu giác phát hiện sai lầm của mình, làm chuyện điên rồ, cô nhanh chóng đứng dậy, lê chân cà thọt chân thấp chân cao chạy tới quầy thuốc, hy vọng còn kịp cứu lại tất cả mọi chuyện, tuy rằng cô biết tỷ lệ này phải nói là cực kỳ bé nhỏ.

Chân đau quá, nhưng tâm càng đau, cô chỉ biết quỳ xui không có khả năng khinh địch như vậy mà rời khỏi cô.

“Cô đang làm gì đó? Không phải tôi đã bảo cô ngồi chỗ kia chờ tôi thì được rồi sao?”

Tiếng nói quen thuộc thình lình vang lên làm cô ngừng bước, ngẩng đầu lên, lệ rơi đầy mặt nhìn người đàn ông nên sớm mang túi xách của cô chạy mất tăm mất dạng trước mắt.

“Anh chưa đi sao?”

“Đi đâu? Không phải tôi đã nói với cô là tôi đi lấy thuốc cho cô, sẽ trở về ngay hay sao? Muốn đi đâu?” La Kiệt nhíu mày nói với cô, nhưng đến khi nhìn thấy cô ràn rụa nước mắt, nhin không được dịu giọng lại, “Chân còn rất đau sao? Nếu đau thì nên ngoan ngoãn ngồi đó chờ tôi, đừng nơi nơi chạy loạn.”

Nói rồi, hắn đem thuốc trên tay nhét vào trong túi xách của cô, sau đó đeo túi xách lên tuần vai, xoay người một phen đem cô ôm lấy.

Âu Dương Liên nhin không được kinh hô một tiếng, lại rước lấy ánh nhìn chăm chú của mọi người xung quanh.

“Anh mau buông tôi xuống, tôi tự đi.” Cô thấp giọng kêu.

“Cô đã khóc thành như vậy rồi, còn muốn cậy mạnh?”

Cô nhanh chóng lau nước mắt trên mặt, “Không phải tôi đau chân mà khóc, anh mau thả tôi xuống.”

“Đây lại đâu phải là cái gì mất mặt, còn muốn nói dối làm chi?”

“Tôi không nói dối. Anh thả tôi xuống nhanh lên, tất cả mọi người đang nhìn chúng ta kìa.”

“Cho bọn họ nhìn.” Hắn tuyệt không để ý.

Cô đột nhiên an tĩnh trở lại, bởi vì cô biết mình có nói cũng vô ích, người đàn ông này căn bản không nghe lời cô.

Cuối cùng cũng đi đến chỗ đón taxi bên ngoài bệnh viện, hắn thả cô xuống trước, sau đó giống như lần trước thay cô mở cửa xe, diu cô ngồi vào trong chỗ ngồi phía sau rồi đóng cửa xe lại.

Cô trừng mắt nhìn, đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, lại mở cửa xe ra.

“Túi xách của tôi.” Cô chỉ chỉ túi xách trên vai hấn.

“Tôi đưa cô về nhà.” La Kiệt nhìn cô một cái, sau đó đem cửa xe đóng lại, xoay người ngồi vào ghế phụ phía trước, “Địa chỉ?” Hấn quay đầu hỏi.

Âu Dương Liên mờ mịt nhìn hấn.

“Cô ở chỗ nào?”

Cô cúi cúi đầu, “Anh không cần phải đưa tôi về, tôi có thể tự về được.”

“Dù sao tôi cũng không có việc gì, đưa cô về trước rồi tôi lại ngồi xe này về.” Ngừng lại một chút hấn lại hỏi, “Cô ngụ ở đâu?”

Tuy rằng hấn họ gì cô cũng không biết, nhưng gần hai giờ ở chung, làm cô cảm nhận sâu sắc một điều... hấn cứ làm theo ý mình, cá tính bá đạo không cho người khác phản đối ý kiến.

Cô cam chịu số phận bất hạnh nói ra địa chỉ, lập tức thấy hấn quay đầu lặp lại cho tài xế nghe.

Bệnh viện cách chỗ cô ở không xa, chưa đầy 20 phút, taxi đã dừng trước quán trọ cũ nát mà cô tìm nơi ngủ tạm.

“Có thật là cô ở chỗ này chứ?” Sau khi hai người đều đã xuống xe, La Kiệt ngẩng đầu lên nhìn mặt tường quán trọ loang lổ, nghi ngờ hỏi.

Ân Dương Liên gật đầu, “Ân, cảm ơn anh đã đưa tôi về. Tiền taxi...”

“Đây là quán trọ nhà cô ở à?” Hấn cắt ngang lời cô.

Cô ngậy ngốc một chút, sau đó lắc đầu. “Không phải.”

“Vậy thì sao cô lại ở nơi này? Là đến công tác hay là đến chơi?” Hấn xoay người nhìn cô.

“Cũng không phải.” Thừa dịp trước khi hấn mở miệng, cô lớn tiếng nói trước. “Cảm ơn anh đã đưa tôi đến bệnh viện lại còn đưa tôi về, tôi không có gì tốt để báo đáp anh, ngoại trừ một tiếng cảm ơn, tiền taxi lần này để tôi trả là được rồi.” Nói rồi, cô đưa ra một nghìn đồng đưa cho người lái xe, “Làm phiền anh đưa vị này đến nơi anh ta muốn, cảm ơn.”

“Không thành vấn đề.” Lái xe lập tức nhếch miệng nhận lấy tờ tiền giá trị lớn một nghìn đồng.

“Cảm ơn anh.” Âu Dương Liên xoay người hướng La Kiệt, gật đầu nói cảm ơn.

“Là cô ở trong này trọ vài ngày, hay là vì giám hộ gian nhà trọ này mà ở đây?” Hấn nhíu mi hỏi, suy nghĩ thủy chung không thể lý giải vấn đề đang quấy nhiễu hấn.

“Tôi chỉ tạm thời ở đây, chờ tôi tìm được nhà thì dọn đi.” Âu Dương Liên nhin không được thở dài, lại thua hấn bá đạo không khuất phục, nhận mệnh trả lời vấn đề của hấn.

Lời của cô khiến cho hấn cau chặt mày lại, bởi vì bất kể là ở tạm hay là ở lâu, chỗ này đều không thích hợp với một thân nữ tử tuổi còn trẻ đơn độc ngủ trọ.

Bên ngoài quán trọ loang lổ còn chưa tính, ở hai bên vách tường cửa lớn, trên cột điện còn dán đủ kiểu quảng cáo tình dục, vừa nhìn đã biết ở trong này người ra vào có bao nhiêu phức tạp, nguy hiểm, sao cô lại có thể tìm được chỗ loại này chứ?

“Tôi đưa cô đi lên.” La Kiệt cương quyết mở miệng nói.

Cô lặng đi một chút, vội vàng lắc lắc đầu. “Không cần, trong nhà trọ có thang máy, tôi có thể...”

“Tôi đưa cô lên.” Hấn không phân trần một tay bế cô.

Âu Dương Liên theo bản năng đưa tay ôm chặt cổ hấn, đề phòng bị ngã.

“Phiền anh đợi tôi xuống.” Hấn quay đầu nói với tài xế taxi, nói xong liền đi vào cổng nhà trọ.

“Tiên sinh, tôi thật sự có thể tự đi, anh không cần đem tôi ôm đến ôm đi, giống như chân của tôi không phải bị trật mà bị cắt đứt đi vậy.” Mặt cô đau khổ nhỏ giọng hướng hấn oán hận.

“Cô ở phòng số mấy?” Hấn nhắm mắt làm ngơ ôm chặt cô đi về phía quầy.

“307.” Cô thở dài một hơi.

“Chìa khóa phòng 307.” Hấn nói với chủ nhà trọ.

Chủ nhà trọ tò mò liếc nhìn bọn họ một cái, sau khi xác định thân phận Âu Dương Liên xong, liền đem chìa khóa cho La Kiệt.

Sau đó cô bị hấn ôm chặt đi vào thang máy, mãi cho đến khi đến trước cửa phòng 307 mới được buông ra.

Trên đường đi, hấn đại khí ung dung chưa từng suy suyễn xuống, tựa như cô không phải là người thật mà chỉ là mang thêm một em bé vậy.

Nam nhân đều mạnh mẽ như vậy sao?

Không, ít nhất thì Trần Hạo Bạch không có cách nào bế cô dễ dàng như thế, càng đừng nói là ôm chặt mà đi một đoạn đường dài như vậy.

Trong lúc cô đang mơ mơ hồ hồ, La Kiệt đã tự tung tự tác lấy chìa khóa trên tay mở cửa đi vào phòng.

“Sao lại có nhiều hành lý như vậy?” Hấn nhìn bốn rương hành lý cỡ lớn đặt ở trong phòng khó hiểu hỏi.

Âu Dương Liên khẽ thở dài, lấy phương thức kim kê độc lập (nhảy lò cò) nhảy vào phòng.

“Cám ơn anh đã đưa tôi lên, nhưng cũng phiền anh tôn trọng tôi một chút, không cần tùy tiện tiện tiện xông vào phòng người khác.”

“Tại sao lại có nhiều hành lý như vậy, đều là của một mình cô sao?” Hấn quay đầu hỏi.

Thiệt tình, rốt cuộc hấn có nghe cô nói chuyện không vậy a?

“Đúng.” Cô trả lời câu hỏi của hấn trước, rồi nói tiếp, “Hôm nay vô cùng cám ơn anh chiều cố và hỗ trợ. Thời gian cũng không còn sớm nữa, anh cũng nên nhanh chóng trở về đi, taxi còn ở phía dưới chờ anh kìa.”

“Sao có một mình cô thôi mà nhiều hành lý ở đây như vậy?”

Âu Dương Liên bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại. “Cuối cùng thì anh có nghe tôi nói không?”

“Lái xe taxi cũng sẽ tính thời gian chờ vào tiền xe, cô không cô lo cho anh ta.” La Kiệt nhìn cô một cái rồi tiếp tục nói, “Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Tôi nghĩ đây là việc riêng tư của tôi.”

Cô không khách khí trả lời khiến cho hấn trầm mặc lại, không tiếp tục truy vấn kỹ càng sự tình, lại lấy vẻ mặt như có suy nghĩ gì nhìn cô chăm chú.

Âu Dương Liên bị hấn nhìn cả người không được tự nhiên, “Anh muốn sao đây?” Cô đột nhiên ý thức được một loại cảm giác khủng hoảng. Hấn sẽ không phải là giết tiền không thành mà muốn đổi sang cướp sắc đấy chứ? Cô không tự chủ mà lui từng bước về phía sau.

“Không có việc gì. Tôi nghĩ tôi phải đi, cô nghĩ ngơi cho tốt đi. Tạm biệt.” Hấn lắc lắc đầu, đem chìa khóa phòng ném lên trên giường, khi ra khỏi phòng còn giúp cô đóng cửa lại, cứ như vậy ly khai.

Cô chờ người ra đứng ở trong phòng thật lâu mới hồi phục lại tinh thần.

Hấn thật sự cứ như vậy mà rời đi? Hoàn toàn không có sở cầu (yêu cầu, mong muốn)?

Cô nghi ngờ nhảy đến bên cửa mở nhìn thăm dò trong chốc lát, trên hành lang không có một bóng người.

Hấn đi thật rồi? Cứ như vậy?

Cô trừng mắt nhìn, tim loạn nhịp đập mạnh đóng cửa lại khóa kỹ, trong óc vẫn tràn ngập nghi hoặc.

Tuy rằng bộ dạng người đó có điểm giống lưu manh, nhưng chắc hấn không phải là lưu manh đi?

A! Lúc này cô mới nhớ ra là mình đã quên hỏi tên của hắn.

4. Chương 3

Quý xui xẻo luôn ám nàng đã bỏ đi thật rồi sao?

Mới lạ!

Âu Dương Liên lê theo cái chân bị thương, vẻ mặt tức giận đi từng bước một về hướng nhà nghỉ mà cô ngủ tạm.

Thật là đồ vô lại chết tiệt, cô bị thương chính là chân chứ đâu phải tay. Ánh mắt hay là đầu óc, dựa vào đâu mà bắt buộc cô xin phép nằm về nhà nghỉ ngơi? Thật là tức chết cô mà!

Được, muốn cô nghỉ ngơi phải không? Vậy cô sẽ như mong muốn của bọn họ nghỉ đến khi chân hết đau rồi mới tiếp tục đi làm, dù sao phép nằm của cô nhiều như vậy không nghỉ hết không chừng. Về phần trong lúc đó nếu bọn họ có việc muốn tìm cô hỗ trợ giải quyết, tốt nhất nên tự cầu nhiều phúc, bởi cô sẽ từ chối không tiếp toàn bộ điện thoại của công ty gọi đến, bao gồm cả cuộc gọi của đồng nghiệp. Dù sao mọi người tự trông nom là được rồi!

Cô giận không ngớt vừa đi vừa nghĩ, hoàn toàn không chú ý tới có người đỗ xe trên đường bước xuống, cũng cực kỳ bại hoại sai bước hướng về phía cô.

“Cô rốt cuộc là chạy tới chỗ chết tiệt nào đó?”

Đột nhiên người bị cản lại, lại bị lớn tiếng rít gào gầm lên giận dữ, tình huống đột ngột phát sinh này làm cho cô bị dọa cả người nhảy dựng về phía sau, tức thì mất đi cân bằng, hoàn hảo là La Kiệt nhanh tay lẹ mắt, ôm chặt vòng eo của cô mới làm cho cô thoát khỏi bị ngã.

“Cô làm cái quái gì vậy? Chẳng lẽ còn muốn tiếp tục bị thương chân nữa à?”

Nhận ra cái người không hiểu tại sao lại nổi bão với cô là hắn, nguyên một bụng oán khí của Âu Dương Liên cuối cùng phát tác.

“Nếu tiếp tục bị thương chân nữa thì cũng là do anh hại, anh dựa vào cái gì mà rống to kêu to với tôi?” Cô giận dữ hét.

Không ngờ tới phản ứng của cô lại kịch liệt như vậy, La Kiệt tròn tròn hai mắt nhìn cô, sau một lúc lâu nói không ra lời.

“Thật xin lỗi.” Chất vấn của cô khiến cho hắn bình tĩnh trở lại, “Tôi nghĩ chân cô bị thương hành động bất tiện, cho nên mới mua bữa sáng cho cô mang đến, ai biết lại công cốc. Rốt cuộc thì cô đi đâu vậy? Không phải bác sĩ đã nói với cô là cần nghỉ ngơi, tận lực không dùng chân đau đi đường tránh thương thể chuyển biến xấu, chẳng lẽ cô quên rồi hay sao?” Nữ nhân này đúng là không biết tự chăm sóc mình gì cả.

Đối mặt với sự quan tâm không che dấu chút nào của hắn, tức giận của cô nháy mắt tan thành mây khói, đổi lại là xấu hổ cùng áy náy. “Thực xin lỗi, tâm tình của tôi không tốt lắm, vừa nãy ở công ty xảy ra chút chuyện không vui, cho nên...”

“Chân cô bị thương thành như vậy rồi mà còn tới công ty đi làm?” Hắn khó có thể tin được cắt ngang lời cô.

Phản ứng của hắn làm cho cơn tức của cô vừa tán đi lại tự trở về.

“Chỉ là bị trật chân mà thôi, cũng đâu phải đứt tay đứt chân, sao lại không thể đi làm?”

“Tôi chưa nói cô không thể đi làm, nhưng mà ít nhất cô cũng phải nghỉ ngơi một hai ngày cái đã chứ?” Hắn cau mày nói, ngữ điệu không tự chủ được mà dịu đi, “Còn nữa, cô đã đi làm rồi, sao bây giờ lại xuất hiện ở đây? Công ty cô làm ở cạnh đây sao?”

“Nếu chân tôi không bị thương thì từ đây đi đến đó hết khoảng hai mươi mấy phút, thế thì có tính là gần đây không?” Cô nhìn hắn một cái, thu hồi cảm xúc kích động trả lời.

Nghi ngờ nhìn cô một cái, trong lòng hắn có một dự cảm kỳ quái, “Còn chân bị thương?”

Âu Dương Liên không nghĩ ngợi gì giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ trên tay một chút, “Một tiếng mười lăm phút.”

La Kiệt nhất thời cảm giác muốn nổi điên, “Cô thật sự đã đi một tiếng mười lăm phút?” Hắn nổi trận lôi đình rít gào với cô, “Cô bị điên à?”

“Có anh mới bị điên.” Cô lắc lắc đầu, buộc mình phải tỉnh táo lại, “Anh đặc biệt tới tìm tôi? Có chuyện gì không?”

“Sao cô không đi nhờ xe?” Hắn hai tay ôm ngực, nhìn chòng chọc cô không dời mắt khỏi.

Lại nữa rồi, sao hắn lại mặc kệ không để ý tới câu hỏi của người khác, khẳng khái phải giải đáp được vấn đề của mình?

“Anh tìm tôi có chuyện gì?” Muốn so ai kiên trì hơn ai? Vậy cô cũng có thể.

La Kiệt trầm mặc nhìn cô chốc lát, đột nhiên mở miệng nói “Ngày hôm qua cô nói toàn bộ tài sản chỉ có ba vạn đồng cho nên cô làm như vậy là muốn tiết kiệm tiền sao?”

Âu Dương Liên tức giận trừng hắn. Biết là được rồi, có cần phải đem quần cảnh trứng chọi đá của cô nói ra như đọc diễn cảm như vậy không?

“Anh đến tìm tôi có chuyện gì?” Cô không muốn tiếp tục dông dài.

“Nếu cô không có tiền, sao lại chọn ở nhà nghỉ này? Thuê một gian phòng ở không phải rẻ hơn à?” Hắn hỏi.

Con người này căn bản là không nghe cô nói chuyện!

“Anh có biết là phòng cho thuê cần phải trả trước một số tiền thế chấp không nhỏ, người khác mới chấp nhận đem nhà cho anh thuê sao? Tôi chính là không có tiền trả tiền thế chấp mới phải ở tạm chỗ này, đợi lúc tôi để dành đủ tiền rồi tự nhiên sẽ đi thuê một gian phòng rẻ để ở. Tôi trả lời như vậy anh hài lòng chưa? Không biết tiên sinh đại danh là gì?” Cô cố gắng không chế tính tình.

“La Kiệt.” Trong miệng hắn đột nhiên phun ra hai chữ.

Âu Dương Liên hoài nghi nhìn hắn.

“Tên tôi gọi là La Kiệt.”

Tốt lắm, cuối cùng thì cô cũng biết hắn tên là gì, có điều cái tên này tựa hồ có chút quen tai, hình như đã nghe qua ở đâu. Ặn, đây không phải là trọng điểm.

“Anh tới tìm tôi có chuyện gì sao?” Cô lại mở miệng hỏi hắn lần nữa. Trong vòng một phút, câu hỏi này rất cuộc thì cô đã hỏi mấy lần rồi?

Trầm ngâm trong chốc lát, bỗng nhiên hắn nói, “Tôi biết có chỗ phòng cho thuê không cần tiền thế chấp, hơn nữa tiền cho thuê lại rẻ, còn bao luôn điện nước. Cô có muốn cân nhắc dọn qua đó ở hay không?”

Âu Dương Liên sửng sốt, nhất thời quên mất vấn đề nguyên bản muốn hỏi, trong đầu tràn ngập lời hắn vừa nói.

Không cần tiền thế chấp, tiền thuê nhà lại rẻ, còn bao điện nước? Trên đời này..... không đúng, ở trong nội thành Đài Bắc có chuyện khỏe như vậy?

“Cái anh gọi là rẻ là rẻ bao nhiêu? Một tháng tiền thuê nhà là bao nhiêu?” Cô nghi ngờ nhìn hắn.

“Năm nghìn tệ.” Như vậy có quá mắc hay không? Hắn phải nói ba nghìn mới đúng.

“Năm nghìn tệ? Rẻ như vậy? Không phải là tầng thượng có thêm mái che diện tích không tới ba mét vuông đó chứ?”

Năm nghìn gọi là rẻ? Hên là hồi nãy hần chưa nói ba nghìn, nếu không lời nói dối khẳng định sẽ bị vạch trần tại chỗ.

“Không phải. Nó là một gian nhà trọ ba phòng hai sảnh, mỗi gian phòng đều là phòng trong, có điều khu vực ngoài phòng nhất định phải dùng chung với người khác.”

“Cho nên ý anh nói là hình thức thuê chung phòng? Cho nên tiền thuê nhà chỉ cần năm nghìn là nói chuyện xong.” Cô như có suy nghĩ gì gật đầu.

“VẬY ĐI THÔI.” Đột nhiên hần tiến lên từng bước, ôm ngang cô lên.

“Ừ, anh làm gì vậy?” Âu Dương Liên kêu lên sợ hãi túm chặt lấy hần. “Mau buông tôi xuống!” Cô đỏ mặt hỏ.

“Lượng vận động cái chân này của cô như vậy là đủ rồi, cho nên hôm nay cầm cô sử dụng nó.” La Kiệt ôm chặt cô đi đến nơi đỗ xe.

“Anh đang nói đùa gì ở đây vậy, cầm dùng cái chân này? Nếu tôi muốn di chuyển vị trí chẳng lẽ phải nhảy à?” Cô bất mãn hỏi theo, “Còn nữa, mau thả tôi xuống, rốt cuộc anh muốn ôm tôi đi đâu?”

“Chỗ này.” Hần mở cửa xe, đem cô đặt xuống ghế phụ lái. “Tôi đi dọn hành lý giúp cô.” Sau đó đóng cửa xe xoay người chạy về phía nhà nghỉ.

Âu Dương Liên hoàn toàn không theo kịp ý tưởng với hành động của hần, sau khi ngồi yên ở ghế lái phụ hồi lâu, mới ‘a’ một tiếng muốn làm rõ ràng hành động liên tiếp của hần là đang làm cái gì.

“Ừ, tôi chưa nói là tôi đã quyết định chuyển qua.” Cô nhanh chóng đẩy cửa xe lớn tiếng kêu lên với bóng lưng của hần.

Cô không biết cuối cùng là hần có nghe được kháng nghị của cô hay không, chỉ thấy cước bộ của hần đang đi tới cửa lớn nhà nghỉ nhẹ dừng lại.

Theo lý thuyết cô còn có thể kịp đuổi lên ngăn cản, nhưng mà chân cô mới bước ra ngoài xe, đột nhiên nghĩ tới cô không có chìa khóa của cái xe này nên không thể khóa cửa xe lại. Nếu cô rời đi, trong tình huống xe không khóa lại không có người giữ bị trộm, vậy phải làm sao đây? Hơn nữa, chiếc xe này thoạt nhìn giá trị xa xỉ.

Trong lúc cô còn do dự thì La Kiệt đã đi rồi lại quay lại, hai tay trái phải xách theo hai rương hành lý lớn ở trước mắt cô, tất cả đều là đồ cô để ở phòng 307.

“Ừ, ngay cả nhà tôi còn chưa xem qua, cũng không biết đối phương có nguyện ý cho tôi thuê hay không, bây giờ anh lại dọn sạch hành lý của tôi xuống có thái quá rồi hay không vậy?” Hần cũng quá là phải hành động rồi a.

“Không có đâu.” Hần mở cửa sau xe mở ra, đem hai kiện hành lý nhét vào chỗ ngồi phía sau trước, lại đem hai kiện hành lý còn lại bỏ ở cốp xe phía sau.

“Anh dựa vào đâu mà khẳng định được như vậy?” Âu Dương Liên nhăn đầu lông mày hỏi, trong lòng thì cầu nguyện hy vọng hết thấy có thể thuận lợi như lời hần nói.

Một tháng năm nghìn tệ tiền thuê nhà, còn bao điện nước. Tạm thời bất luận nhà cũ hay mới, phòng lớn hay nhỏ, chỉ cần có thể chắn gió che mưa, có thể ngủ là đủ rồi. Nếu quả thật để cô thuê nhà dễ dàng như vậy, cô chắc chắn rằng năm mơ cũng sẽ cười!

“Bằng vào tôi chính là chủ cho thuê nhà.”

“Cái gì?”

Nhà trọ tám tầng?

Thế mà hần lại ở trong khu nhà trọ tám tầng, hơn nữa còn ở ngay tầng tám mà cô bị lừa mất bảy vạn đồng, sự trùng hợp này cuối cùng nên bắt đầu nói từ đâu đây?

Âu Dương Liên ngồi yên trong phòng khách đã từng đến một lần, tâm tình phức tạp mà văn chương khó có thể diễn tả hết.

Bây giờ cô đang nằm mơ?

Phòng khách sáng ngời, không gian rộng mở, trang hoàng bố trí tràn ngập phẩm vị, thậm chí trong không khí nhẹ nhàng mang theo mùi hương thơm ngát thảo nhiên.

Đây hẳn không phải là một giấc mộng chứ? Không có mộng nào chân thật như vậy, không chỉ có màu sắc, mùi vị, còn có một vị nam thiên sứ sức mạnh vô song.

Nhìn nam nhân tay cầm bốn kiện hành lý lớn đẩy cửa vào, Âu Dương Liên rốt cuộc biết vì sao tên của hắn lại quen tai như vậy, bởi vì chính xác là cô đã được nghe qua rồi, ngày hôm qua ngay khi cô đang muốn chuyển vào nơi này, bà mẹ trẻ tuổi kia đã từng hỏi cô “Cô là bạn của La Kiệt à?”

Thì ra hắn chính là người thuê phòng ở tầng này, nhưng vì sao hắn lại nói hắn chính là chủ cho thuê nhà chứ? Nếu cô nhớ không nhầm thì chủ cho thuê nhà của nơi này hình như là họ Lưu.

“Mày của cô sao lại nhăn thành như vậy, chân đau quá?” La Kiệt buông hành lý trên tay, nhanh chóng đi về phía cô.

“Cái gì?” Cô giật mình hồi phục lại tinh thần.

“Chân của cô đau quá à?” Hắn lại hỏi.

Cô lắc đầu.

“Vậy làm gì mà vẻ mặt cô giống như đau quá như thế? Hại tôi giật mình.” Hắn tức giận nhìn cô một cái, lập tức xoay người muốn làm chuyện chưa làm xong.

“Tôi mới là người bị giật mình.”

Lời của cô khiến hắn phải ngừng bước, lần thứ hai quay mặt về phía cô. “Có ý gì?”

“Trước tiên anh nên thành thật trả lời tôi, anh thật là người sở hữu căn phòng này?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng theo tôi được biết là khu nhà trọ tám tầng này không bán, cả tòa nhà trọ này đều thuộc quyền sở hữu của một người, hơn nữa hình như người đó họ Lưu mà không phải họ La.” Cô nhìn chòng chọc hắn không dời mắt.

Khóe miệng La Kiệt khẽ nhếch thoáng hiện ra một nét cười nhàn nhã tự tại, một chút lúng túng hay khẩn trương vì nói dối bị vạch trần đều không có.

“Cô cũng quen biết Lưu Dư?” Hắn hỏi.

Lưu Dư? Đúng rồi, hình như chính là tên này, là bà chủ nhà ở đây.

“Không biết. Nhưng khu nhà trọ tám tầng này vô cùng nổi danh, người lân cận cũng biết khu nhà trọ hạnh phúc này. Sao anh phải gạt tôi nói anh là chủ cho thuê nhà ở đây?”

“Tôi không có lừa cô.”

“Việc tới nước này rồi mà anh còn muốn nói dối?”

“Tôi không có nói sai, người sở hữu khu nhà trọ tám tầng này tên là Lưu Dư, nhưng bây giờ cô ấy đã cho tôi thuê tầng tám này, cho nên nếu tôi đem phòng phân cho cô thuê, không phải tôi chính là chủ cho thuê nhà của cô sao?” Hắn tựa tiểu phi tiểu nhìn cô, “Tôi có nói bậy à?”

Âu Dương Liên trừng mắt nhìn hắn, không phản bác được.

“Còn có vấn đề gì không?”

“Cuối cùng thì nhà này tiền thuê một tháng là bao nhiêu? Tôi không tin năm nghìn tệ còn bao điện nước.” Vẻ mặt cô nghiêm túc, một bộ biểu tình đập vỡ nỗi căt hối đến tận cùng.

“Tôi là chủ cho thuê nhà, tôi quyết định muốn tính như thế nào thì tính như thế. Cô xem như được lợi không phải được rồi sao?”

“Không được! Nếu là thuê chung thì phải chia đều toàn bộ phí tổn, tôi không muốn chiếm tiện nghi của người khác.”

Lúc trước bà chủ giả kia nói một tháng một vạn, bây giờ ngẫm lại một vạn thật sự là quá ít, nhưng cô cũng từng nghe người ta nói bà chủ nhà ở đây thường ôm thiện tâm giúp người làm gốc rễ của niềm vui, đem nhà cho thuê rẻ giúp nữ tử yếu đuối, cho nên tiền thuê nhà có đắt cũng không thể đắt đến mức ở đâu đâu chứ?

Cô thật sự thích cảm giác mà nơi này mang lại, nếu tiền thuê nhà có thể trong phạm vi cô chấp nhận được, cô muốn ở lại đây.

“Không phải là cô nghiêm túc đấy chứ?”

“Tôi nghiêm túc.”

“Cần gì phải vậy chứ? Nhân sinh khổ đoản (vừa khổ lại ngắn), làm người có đôi khi không cần quá nghiêm túc.”

“Rốt cuộc thì anh có nói hay không?”

“Cô thật sự muốn biết?”

Âu Dương Liên không nói gì nhìn hắn, trong mắt tràn ngập kiên định.

“Được rồi, mười vạn.”

Hoàn toàn không nằm trong con số mà cô mong muốn khiến cô hoài nghi có nghe nhầm hay không. “Anh vừa mới nói cái gì?”

“Mười vạn.” Hắn mỉm cười thật chói mắt.

Âu Dương Liên dừng người ra nhìn hắn, thì ra cô không có nghe sai, hắn thật sự nói ra mấy chữ mười vạn này. Trời ạ, mười vạn, đây là tiền lương cô kiếm được trong ba tháng a, nhưng lại nhất định không ăn không uống không dùng mới có thể để dành được. Cô dựa vào cái gì mà đòi chia đều phí tổn với người ta đây? Thật sự là không biết tự lượng sức mình.

Cô trầm mặc vịn sofa đứng dậy, cà thọt đi về hướng cửa.

“Cô muốn đi đâu?” La Kiệt thân hình nhoáng lên một cái chặn đường đi của cô.

“Tôi không ở được nơi đắt như vậy.”

“Nếu một tháng năm nghìn đồng đối với cô mà nói là đắt tiền, xa hoa, vậy thì một tháng ba nghìn là được rồi chứ?” Hắn chau mày nghiêm túc hỏi.

“Anh không cần tiếp tục nói giỡn với tôi nữa được không?” Cô mệt mỏi nói.

“Tôi không có ý đùa giỡn, mỗi một câu của tôi đều là nghiêm túc.” Về mặt hắn nghiêm túc chăm chú nhìn cô.

Cô nghi ngờ nhìn hắn, không phải là không tin lời hắn, mà là không biết vì sao hắn phải làm như vậy, làm thế đối với hắn có lợi gì chứ?

“Tôi không tin anh gánh nổi mười vạn tiền thuê nhà lại cần thu vào năm nghìn tệ.” Cô chậm rãi mở miệng, chăm chăm nhìn hắn thật kỹ, “Anh làm vậy rốt cuộc có mục đích gì?”

Đối với nghi vấn của cô, La Kiệt không trả lời, chỉ là mặt không chút thay đổi liếc cô.

“Sao tự nhiên anh không nói nữa?”

Hắn không hề báo trước bỗng nhiên ôm ngang lấy cô. “Lại đây đi, ở đây có hai gian phòng trống, cô xem thử thích lấy phòng nào.”

“A...” Âu Dương Liên không thể nhịn được nữa lên tiếng hét chói tai, cô thật không chịu nổi hẳn cứ hành động bá đạo đem cô ôm tới ôm lui như vậy.

“Làm sao vậy, tôi làm đau chân cô à?” Hấn dừng bước lại, khẩn trương cúi đầu hỏi.

Cô còn chưa kịp mở miệng, cửa lớn lại đột nhiên bị người dùng sức đẩy mở ra.

“La Kiệt, xảy ra chuyện gì vậy? Sao tôi lại nghe thấy trong ... này có tiếng hét của con gái?” Lâm Tuyết Nhan thanh âm từ khẩn trương cao vút xuống thong thả chần chừ, cô nghi hoặc nhìn hai người trong phòng. “Ách, tôi quấy rầy đến hai người?”

“Tìm tôi có việc gì?” La Kiệt hỏi.

“Không có gì, chỉ là nhìn thấy xe của anh thì biết là anh ở nhà, cho nên mới lên hỏi thử anh có muốn xuống cùng ăn cơm với chúng tôi hay không, tôi không nghĩ tới anh lại có khách.” Lâm Tuyết Nhan vừa nói vừa tò mò đánh giá nữ nhân trong ngực hấn, cảm giác có chút quen mặt, hình như... “Xin hỏi, cô là Âu Dương tiểu thư phải không?”

Âu Dương Liên đỏ mặt chán nản rên lên một tiếng, cô vốn hy vọng không bị nhận ra.

“Tiểu Tuyết, cô quen cô ấy?” La Kiệt kinh ngạc hỏi.

“Xế chiều ngày hôm qua, người bị hại tôi nói chính là cô ấy.”

“Cái đứa con gái bị lừa thì ra là cô? Cho nên mới có thể đi ở nhà nghỉ, lại không có tiền thế chấp để thuê phòng, cô nói toàn bộ tài sản còn lại chỉ có ba vạn đồng, vậy cuối cùng thì cô bị lừa bao nhiêu tiền chứ? Cô là con cóc à?” Sau khi hấn tỉnh ngộ liền không nhịn được mắng cô vài câu.

“Anh nói đủ chưa?” Cô nghe mà tức trong lòng, âm thanh lạnh lùng nói, “Thả tôi xuống.”

“Chưa đủ.” Hấn tuyệt không sợ mặt lạnh của cô, có điều vẫn theo lời cô nói thả cô xuống ghế sa lon. “Rốt cuộc thì cô bị lừa bao nhiêu tiền?”

“Không liên quan đến chuyện của anh.”

“Tuy rằng không liên quan đến tôi, nhưng tôi muốn biết.”

“Biết rồi thì sao nào? Cười nhạo tôi à? Hay là anh có cách lấy lại tiền tôi bị lừa, nếu anh có cách tôi sẽ cho anh biết.” Cô cười cợt nói theo.

“Có lẽ tôi thật sự có biện pháp.”

“Người lừa tiền của tôi có dáng vẻ như thế nào, là nam hay nữ cũng không biết, anh có cách sao?”

“Hấn thật sự có cách.” Lâm Tuyết Nhan vẫn đứng ở cửa lớn nhìn không được nói xen vào.

Người này không chỉ có tiền mà thôi, mà còn rất có cách, cơ hồ không có chuyện gì có thể làm khó hấn, đây là tình báo cô mới lấy được. Nghe nói hấn trước kia không chỉ có đường dây của chồng cô mà còn là một trong những mạng lưới tình báo của Satan, công tử nhà giàu này chính là quái thai thâm sâu khó hiểu.

“Nghe thấy không?” La Kiệt đắc ý liếc xéo Âu Dương Liên.

Cô mê hoặc nhìn hấn, càng lúc càng muốn làm rõ cuối cùng hấn là một người như thế nào. Chẳng qua nếu như hấn thật sự có biện pháp gì, có thể đem toàn bộ tiền cô bị bà chủ nhà giả lừa mất mà đoạt lại, như vậy hấn nhất định có cách giúp cô lấy lại tài sản tiết kiệm mười năm bị Trần Hạo Bạch nuốt riêng phải không?

Tuy rằng từng an ủi mình coi như là tiêu tiền tiêu tai họa (của đi thay người), nhưng cô vẫn không muốn dễ dàng như thế với tên khốn kiếp vô tình vô nghĩa kia.

Cô muốn đem tiền thuộc về cô cầm lại, chỉ cần có tài sản này cô có thể cùng hấn phân thuê tầng nhà trọ này, danh chính ngôn thuận ở đây.

“Nếu anh thật sự có cách, tôi muốn lấy lại không chỉ là mấy vạn đồng tiền bị bà chủ nhà giả lừa, mà còn một khoản tiền khác.” Ngữ khí của cô trầm trọng.

La Kiệt vốn nhướng cao mày, lập tức lại cau chặt lại, “Đồ ngốc, rốt cuộc thì cô bị người ta gạt mấy lần hả?” Hấn thở dài nói.

“Tôi không phải con ngốc!”

“Cô rõ ràng là như vậy.”

“Tôi nói tôi không phải.”

“Người ta nói bị một lần học được một lần ngoan (bị một lần thì rút ra được kinh nghiệm, bài học), cô bị một lần rồi mà vẫn còn không rút ra được bài học lại bị lừa lần nữa, thế không phải ngốc thì là gì?”

“Anh, anh quẫn tôi!”

“Tôi không phải đang quẫn cô, nhưng theo đạo lý cô không có tâm hại người nhưng tuyệt đối phải có tâm phòng người. Đồ ngốc!”

“Tôi nói tôi không phải đồ ngốc, không cần tiếp tục gọi tôi đồ ngốc!”

Lâm Tuyết Nhan mỉm cười, lẳng lặng rời khỏi cửa ra ngoài, đem không gian để lại cho bọn họ.

Cô thấy giữa hai người họ có hoa lửa, không phải là cái loại đối chọi gay gắt kia, mà là hoa lửa tình yêu.

Tuy rằng thấy được Âu Dương Liên tựa hồ hoàn toàn không phát hiện tình yêu đã nảy sinh giữa hai người họ lúc này, nhưng La Kiệt lại bắt đầu tưới, bón phân cho nó, hết sức có khả năng làm cho tình yêu giữa họ có thể trong thời gian ngắn nhất khỏe khoắn, nở hoa.

Cái tên kia quả nhiên đúng là một quái nhân như lời Ốc Khốc và Khuê đại ca.

Thật là thú vị, nàng phải nhanh chóng nói chuyện này với mọi người, nói không chừng không lâu nữa, nhà trọ tám tầng sẽ lại có một hồi hôn sự phải làm.

A, khu nhà trọ tám tầng này đúng là khu nhà trọ hạnh phúc, có thể quăng cô vào đây ở thật đúng là quá tốt rồi.

5. Chương 4

“Bà chủ cho tôi rượu! Tôi muốn uống rượu!” La Kiệt tâm tình buồn bực nên xuống mặt bàn lớn tiếng nói, hấn cần uống rượu để phát tiết một chút.

“Vị tiên sinh này, anh muốn uống rượu mời anh đến quán bar mà uống, chỗ này của tôi là quán mỳ, chỉ bán mỳ không bán rượu có được không?” Vu Hàn hai tay ôm ngực, lấy vẻ mặt “anh là tới gây sự” trừng mắt hấn.

“Tâm tình tôi không tốt cô không an ủi tôi một chút không được à?”

“Tôi lại không có nợ nần gì anh.”

“Cô thật vô tình.” Hấn hữu khí vô lực gục xuống bàn, không giống dáng vẻ thần khí hiện rõ như bình thường một chút nào.

Cô nhìn hấn một chốc, cuối cùng cũng kéo ra ghế dựa bên cạnh hấn, ngồi xuống hỏi “Anh làm sao vậy, có chuyện gì xảy ra thế?”

“Không có việc gì, chỉ là tâm tình không tốt mà thôi.” Hấn cười khổ, “Cô bận chuyện của cô đi, không cần để ý tôi đâu.”

Xem chừng chuyện thật sự là rất lớn. Cô lập tức đứng dậy đến nói với Khúc Thiển đang bề bộn công việc một tiếng trước, sau đó liền ra phía sau gọi điện thoại đòi cứu binh.

Mười mấy phút sau, Khuê Thú Chi cùng Vệ Ốc Khốc xách theo rượu cùng đi vào trong quán mỳ.

Vu Hàn nhìn rượu trên tay bọn họ liếc mắt một cái, sau đó nói với chồng “Em không để ý anh uống rượu, nhưng đừng uống quá nhiều, còn nữa, say rượu không cho phép lái xe.”

Khuê Thú Chi hôn trán vợ một chút, “Tuân mệnh.” Hắn cười trả lời, nhin không được lại hôn cô một chút.

“Đừng làm rộn, còn có khách.” Cô đỏ mặt thấp giọng nhắc nhở hắn.

“Ở đâu? La Kiệt với Vệ Ốc Khốc đều không phải khách, Khúc Thiển đương nhiên cũng không phải.” Khuê Thú Chi mỉm cười nói.

Cô quay đầu lại nhìn, lúc này mới phát hiện toàn bộ khách trong quán thật sự đã đi hết, còn lại đều là người trong nhà.

“A? Sao hôm nay lại có nhiều người tới đây vậy?” Tiêu Tư – Linsay tới đón vợ về kinh ngạc nhìn ba người ngoài dự liệu nói.

“Anh đến rồi.” Khúc Thiển mỉm cười với chồng, “Giúp em kéo cửa sắt bên ngoài xuống một chút được không?”

“Vẫn chưa tới tám rưỡi, em muốn giả bộ đóng cửa sao?” Thời gian hình như hơi sớm.

Khúc Thiển gật đầu, “Bọn họ muốn ở trong quán uống chút rượu, cho nên hôm nay đóng cửa sớm một chút.”

“Muốn cùng làm vài chén không?” Khuê Thú Chi hỏi Tiêu Tư – Linsay.

Hắn lắc lắc đầu. “Tí nữa tôi còn có một cuộc hội nghị khảo sát nữa.”

“Thật vất vả.”

Cười cười, Tiêu Tư – Linsay xoay người ra ngoài quán hạ cửa sắt, chốc sau lại đi vào phòng bếp giúp Khúc Thiển dọn dẹp. Động tác thuần thục của hắn làm cho người không biết lại tưởng hắn là một trong những người làm trong quán, không biết hắn là một trong những đại phú hào nổi danh trong bảng xếp hạng thế giới.

“Các anh có cần chút gì nhắm rượu không?” Vu Hàn cầm ba ly thủy tinh nghi ngờ nhìn họ.

“Gì cũng được.” Nghĩ nghĩ, Khuê Thú Chi lại nói, “Thế này đi, em với bọn Khúc Thiển cùng về trước đi, đừng chờ bọn anh.”

Vu Hàn gật gật đầu, xoay người giúp họ xắt một đĩa đồ nhắm.

Dọn dẹp trong quán xong xuôi, đám người Vu Hàn để lại chìa khóa quán rồi đi trước.

“Được rồi, bây giờ cậu muốn cùng chúng tôi uống rượu giải sầu là đủ rồi, hay là nghe cậu tổ khổ, hay cả hai?” Khuê Thú Chi mở miệng hỏi La Kiệt đang mặt co mày cau.

“Tôi còn tưởng rằng trên đời này không có chuyện gì có thể làm khó được anh, sao vậy? Không phải là sự nghiệp của ba anh suy sụp, thiếu gia nhà anh từ nay về sau không có kim viện hậu thuẫn nữa chứ?” Vệ Ốc Khốc tự rót rượu cho mình, tùy miệng hỏi.

La Kiệt hữu khí vô lực liếc hắn một cái.

Khuê Thú Chi với Vệ Ốc Khốc không hẹn mà cùng liếc nhau một cái. Xem chừng thật sự là to chuyện rồi.

“La Kiệt, sẽ không phải là ba cậu muốn đưa con là cậu đây đi tiếp quản sự nghiệp của ông ấy đấy chứ?” Khuê Thú Chi thử hỏi.

Nếu thật là như vậy, thì hắn có thể lý giải được vì sao hắn ta lại buồn bực như vậy. Tuy rằng La Kiệt là thiếu gia nhà giàu có tiền, nhưng lại giống với hắn và Vệ Ốc Khốc, là loại người yêu mạo hiểm, khó khăn, hoàn toàn không an tĩnh được, muốn hắn ngồi ở bàn công tác mỗi ngày làm bạn với bảng báo cáo, công văn, thật là so với chết còn khó chịu hơn.

“Anh đừng có mà nguyên rửa tôi.” La Kiệt nhin không được liếc xéo.

“Không phải? Vậy cha cậu cuối cùng cũng phát hiện cậu mấy năm nay làm xằng làm bậy à?” Khuê Thú Chi tiếp tục đoán.

“Nếu trợ giúp cảnh sát phá án cũng là làm xằng làm bậy.” Thật sự là đủ rồi.

“Vấn đề là cậu cũng giúp sát thủ là tôi nha.”

“Vấn đề là những người anh giết đó đều là kẻ đáng chết.” Mục tiêu của Satan tất cả đều là sát thủ lòng dạ hiểm độc giết người không chớp mắt, giúp hắn coi như là làm việc tốt.

“Cho nên tâm tình của cậu không tốt không liên quan tới cha cậu hoặc quá khứ đen tối của cậu?”

La Kiệt vô lực gật đầu.

“Vậy thì có liên quan tới cái gì?” Khuê Thú Chi nghĩ không ra hắn có gì đáng phiền.

La Kiệt uống một hợp rượu, trầm ngâm trong chốc lát thả nhẹ âm thanh nói ra, “Nữ nhân.”

“Nữ nhân?!” Khuê Thú Chi ngạc nhiên. Đây là đáp án mà hắn nằm mộng cũng không thể tưởng tượng được, thật sự là quá sức tưởng tượng rồi!

“Nữ nhân?” Vệ Ốc Khốc khều nhẹ đuôi mày, “Chẳng lẽ là cục cưng hiện giờ ở trong phòng anh, vị Âu Dương Liên tiểu thư đó?”

“Ai? Ai là Âu Dương Liên?” Khuê Thú Chi một mặt đầy tò mò quay đầu hỏi Vệ Ốc Khốc. Sao hắn lại chưa từng nghe tới trong phòng La Kiệt có thêm một cục cưng?

“Vu Hàn có nói cho anh biết sự kiện ngày hôm qua chủ nhà giả cho thuê nhà lừa tiền không?” Vệ Ốc Khốc giải thích nghi hoặc cho hắn.

Khue Thú Chi gật đầu. “Cái này có liên quan đến chuyện chúng ta đang nói bây giờ sao?”

“Vị Âu Dương tiểu thư đó chính là người bị hại trong chuyện đó.”

“Cậu vì thương hại cô ta mà mang cô ta về nhà?” Khuê Thú Chi nhìn về phía La Kiệt, “Sau đó, cậu phát hiện là mình trúng tiên nhân khiêu (lừa đảo tình cảm, tình dục), thật ra mục tiêu của người đàn bà kia lại là cậu, cô ta muốn câu con rết rùa vàng (kim quy tể) là cậu đây, cho dù cậu không được cũng có thể khiến cho cậu làm kim chủ, để cô ta hảo hảo bóc lột một chút?”

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

“Ha... ha...” Vệ Ốc Khốc nhin không được nữa ôm bụng cười to, cười đến chảy cả nước mắt. Hắn cũng không biết thì ra Saatan còn có khoản sổ trường biên kịch này, thật sự là quá buồn cười.

“Thế nào, tôi nói không đúng sao?” Khuê Thú Chi hơi nhú mi.

“Không khác với sự thật lắm, đại khái chỉ có khác biệt về khoảng cách thôi.” Vệ Ốc Khốc lau lệ nơi khóe mắt, cười đến nỗi không thể khép miệng lại được.

“Mãnh tướng, nếu cậu lại cười nữa, tôi đánh lệch mồm cậu đấy.”

“Tôi nguyện ý cung cấp hỗ trợ miễn phí.” La Kiệt phụ họa. Hắn đã đủ buồn bực rồi, hai người này còn chạy tới tìm hắn vui vẻ, căn bản chính là muốn bị đánh.

“Thật có lỗi, nhưng phen suy luận của anh vừa rồi thật là rất có sáng ý, quá buồn cười.” Vệ Ốc Khốc miễn cưỡng nhin cười xuống.

“Thế nên rốt cuộc là có chuyện gì?” Khuê Thú Chi tò mò sắp chết rồi.

“Sự thật thì anh phải hỏi hắn, có điều Tiểu Tuyết nói với tôi, kim chủ nhà ta thật thích vị Âu Dương tiểu thư này.” Vệ Ốc Khốc cười mị mị nhìn La Kiệt, “Tiểu Tuyết có nói sai không?”

La Kiệt trầm mặc một lúc, mới cười khổ nói, “Tôi chỉ có thể nói vợ anh sức quan sát thật đáng sợ.”

“Cho nên cậu đang bực bội vì cậu phát hiện mình thích một người con gái? Loại chuyện này có gì đáng buồn bực?!”

“Satan nói đúng, anh lại không giống tình huống của tôi và Tiểu Tuyết năm đó, không có ngăn cách thân phận là cảnh phi (bên là cảnh sát bên là đạo tặc (Tuyết Nhan trong quá khứ là thành viên của một tổ chức sát thủ)). Anh còn ở đây phiền cái gì?”

“Mọi người không hiểu.” Hần bưng chén rượu lên rầu rĩ uống một hớp rượu.

“Chính là không hiểu nên cậu mới phải nói cho chúng tôi biết nha!” Thật muốn túm hần đập hần một trận.

La Kiệt nhìn chén rượu trong tay suy tư một lúc lâu, tiếp đó thở dài một hơi. “Hai người biết không? Cô ấy từng ở chung với một người đàn ông ba năm.”

Nói xong câu đó, hần lại yên tĩnh trở lại.

Khuê Thú Chi đợi nửa ngày đều không có đoạn dưới, đành phải mở miệng hỏi, “Rồi sao nữa?”

“Rồi sao nữa cái gì? Chẳng lẽ anh nghe không hiểu lời tôi nói sao? Cô ấy từng ở chung với một người đàn ông ba năm, ba năm nha!” La Kiệt nhin không được kích động la lên.

“Vậy là cậu để ý cô ấy không phải xử nữ?” Khuê Thú Chi vẫn không biết hần muốn biểu đạt cái gì.

“Không phải!” La Kiệt tức giận trừng hần.

“Không phải? Thế cậu lo lắng cô ấy sẽ nói lại tình xưa?” Một nữ nhân nguyện ý ở chung với một người đàn ông không thân không phận, chắc là bỏ vào không ít tình cảm, yêu thâm sâu mới làm được như vậy.

“Không phải.”

“Cũng không phải? Tôi không muốn đoán nữa, vẫn là cậu trực tiếp nói cho tôi biết cậu đang ở đây giận cái gì đi.”

“Tôi...”

“Thế nào?”

“Tôi cũng không biết.” La Kiệt mờ mịt lại không biết làm sao nhìn chòng chọc chén rượu.

Hần thật sự không biết mình đến tột cùng là bị làm sao, chỉ biết là khi hần nghe cô nói cô trả giá hết thấy như thế nào, kết quả lại bị bạn trai ở chung ba năm lừa đi tài sản tiết kiệm mười năm thì tìm hần giống như đột nhiên bị một đám mây đen bao phủ, áp chế hần cả người khó chịu.

Hần cuối cùng là bị sao vậy nè?

Ai có thể nói cho hần biết không?

Khuê Thú Chi ngẩn ngơ, nhin không được dựng râu trợn mắt với hần “Cậu đang ở đây giỡn mặt tôi hả?”

“Tôi nghĩ hần cũng không có giỡn mặt anh, mà là hần thật sự không biết.” Vệ Ốc Khóc bỗng nhiên mở miệng nói.

Khuê Thú Chi thoát cái quay đầu nhìn về phía Ốc Khóc, “Hần không biết, nhưng cậu lại biết?” Hần nhìn chăm chú mặt Vệ Ốc Khóc như đang suy nghĩ gì đó.

La Kiệt nghe vậy cũng chăm chăm nhìn theo.

“Tôi đoán, đột nhiên gặp một người con gái, nhưng lại có cảm giác đúng rồi, chính là cô ấy, cô ấy chính là người cùng mình đến đầu bạc răng long, nhất định là dọa người đi?” Vệ Ốc Khóc nhìn La Kiệt mỉm cười, “Đây có thể gọi là chân mệnh thiên nữ chẳng? Thế nhưng mà một người con gái hần là chỉ phúc cho mình như thế, lại từng vì người đàn ông khác trả giá hết thấy, loại cảm giác này anh chỉ có thể ngoài miệng nói không cần, nhưng trong lòng lại không có khả năng hoàn toàn không khúc mắc, đây là thiên tính của nhân loại.”

“Tôi cũng không phải là xử nam, cũng đã từng yêu mấy lần rồi, mới không vì cái chuyện nhàm chán như vậy mà sinh buồn bực.” La Kiệt biện bạch cho bản thân.

“Có lẽ anh thật sự không cần mình là người đàn ông đầu tiên của đối phương, cũng không để ý đối phương trước khi gặp anh đã yêu mấy lần, nhưng tuyệt đối không thể không để ý cô ấy từng yêu một người đàn ông. Tuy rằng anh đã yêu đương mấy lần, nhưng hẳn là không có lần nào có thể so sánh với cô ấy đúng không?”

Vệ Ốc Khốc nhìn hắn chăm chăm, bình tĩnh tiếp tục nói, “Bởi vì không có, cho nên anh không biết trong quá khứ cô ấy yêu sâu đậm đến mức nào, không biết người đàn ông kia ở trong lòng cô ấy bao lâu, không biết mình có thể lật đổ địa vị của người kia trong lòng cô ấy không. Anh hoàn toàn không thể suy đoán lòng cô ấy, cũng vô pháp đoán trước tương lai, điều này làm cho anh cảm thấy bất an. Tôi nghĩ đây là nguyên nhân làm cho anh cảm thấy buồn bực lại không thể nói không thành lời, tôi đoán đúng không?”

La Kiệt chờ người ra nhìn hắn, á khẩu không trả lời được.

“Wa sa! Mãnh tướng, tôi không biết cậu ngoại trừ biết phá án ra còn biết tâm lý học nữa đấy.” Khuê Thú Chi nghe mà than thở, chỉ kém không đứng dậy mà vỗ tay.

“Tâm lý học cũng là một trong những môn bắt buộc của chương trình học hình cảnh (cảnh sát hình sự).”

“Đó là tâm lý học tội phạm chứ?”

“Anh nên biết rất nhiều tội phạm sở dĩ phạm tội hoàn toàn là vì không vượt qua được cửa tình, cho nên tâm lý học tình yêu cũng là chương trình bắt buộc.” Vệ Ốc Khốc vạch trần nói.

“Thì ra là thế.” Khuê Thú Chi thụ giáo gật gật đầu, sau đó quay đầu nhìn về phía La Kiệt vẫn đang giật mình sững sờ. “Uy, kim chủ, tỉnh lại.” Hắn quơ quơ tay trước mặt La Kiệt.

La Kiệt bắt tay hắn bỏ xuống, tức giận trừng liếc hắn một cái, “Làm gì đó?”

“Hắc, sống lại rồi.”

“Tôi chưa chết, sống lại chỗ nào?” La Kiệt lườm hắn.

“Dáng vẻ muốn chết không muốn sống vừa mới nảy của cậu so với chết cũng đâu khác gì.” Khuê Thú Chi nhún nhún vai nói.

“La Kiệt.” Vệ Ốc Khốc bỗng gọi, “Hạnh phúc là có thể gặp chứ không thể cầu, một khi đã có cơ hội gặp được, phải nhanh chóng nắm bắt lấy nó, đừng để nó vượt mất, bởi vì anh chưa chắc lại có cơ hội một lần nữa.” Hắn chăm chú nhìn La Kiệt thật sâu.

La Kiệt trầm mặc nhìn lại hắn, sau đó thông thả mà thận trọng gật đầu nói, “Tôi biết.”

Chỗ đỗ xe phía trước quán cà phê vừa lúc có xe đi ra, La Kiệt nhanh tay lẹ mắt đem xe đỗ vào, kỹ thuật tốt đến mức khiến cho người ta muốn vỗ tay.

“Chính là trong này?” Hắn tắt máy xe xong quay đầu nhìn Âu Dương Liên.

Cô gật gật đầu với hắn.

“Cô thấy được tên kia không?”

Cô hơi vươn cổ ra, nhìn xung quanh về hướng cửa sổ sát đất của quán cà phê, tìm kiếm thân ảnh của bạn trai cũ, sau đó tầm mắt của cô bỗng nhiên dừng lại, “Àn, hắn tới rồi.”

“Người nào?” Tầm mắt của hắn đã chuyển theo vào trong quán, lại không tìm thấy một gia hỏa nào có thể là đối thủ, tất cả đều là số phận phụ tục tử diện mạo bình thường.

“Ngồi gần quầy trưng bày bánh ngọt, bên người còn mang theo nữ nhân trang điểm xinh đẹp, chính là hắn.” Cô phiết môi nói.

La Kiệt dáng vẻ ủ oải nháy mắt trở nên sắc bén, không tốn sức một chút nào tìm được người theo lời của cô, sau đó từ từ nhíu mày.

Là định nghĩa của hắn đối với nam nhân kia quá mức khắc nghiệt sao? Sao hắn lại tuyệt không thấy thẳng cha lớn lên ẻo lả, phong cách ăn mặc cũng rất đàn bà, ngồi ở chỗ kia tựa như con công khoe lông chim chính

là một người đàn ông? Nói hắn đối với khái niệm thời thượng (mode) lệch lạc biến thái vẫn tương đối giống hơn.

“Làm sao cô lại nhìn trúng loại người này?” Hấn không nghĩ ngợi gì mở miệng hỏi.

Ấu Dương Liên trầm mặc nhìn nam nhân ở trong quán mà cô từng yêu ba năm, đột nhiên phát hiện mình cũng rất nghi ngờ lúc trước rốt cuộc là trúng ý hấn điểm nào nhất, thế nào lại vì hấn trả giá hết thủy? Giờ khắc này thật sự cô không nghĩ ra dù chỉ một chút.

“Trên thực tế tôi cũng rất hoài nghi ba năm trước có phải mắt bị mù hay không.” Cô cau mày nói.

Nghe vậy, tâm tình La Kiệt cũng khoái trá hơn. “Cô muốn ở trong xe chờ tôi hay là muốn cùng nhau vào?”

Cô do dự. Nói thực ra, bây giờ cô tuyệt đối không muốn mặt đối mặt với Trần Hạo Bạch, bởi vì như thế giống như đối mặt với ngu xuẩn của mình trong quá khứ, sẽ khiến cô xấu hổ vô cùng muốn đụng tường tự sát. Chính là trốn tránh cũng không phải là tác phong của cô, cô luôn luôn dũng cảm đối mặt sự thật.

“Tôi cùng anh vào.”

Hấn nhìn nàng thật sâu, “Chúng ta xuống xe đi.”

Ấu Dương Liên gật đầu, nhin không được lại nhìn thoáng về phía quán cà phê, cái nhìn này làm động tác chuẩn bị xuống xe đột nhiên ngừng lại.

“Chờ một chút.” Cô vội kéo hấn cũng đang muốn xuống xe lại.

“Sao vậy?” Hấn thụt lại chân vừa muốn bước ra ngoài cửa xe, khó hiểu quay đầu lại hỏi.

“Hấn lại dẫn người theo giúp đỡ!” Cô khó tin được tức giận nói.

La Kiệt nhìn vào trong quán, chỉ thấy bên người con công đực không biết lúc nào lại có thêm hai người đàn ông giống như là tay chân, hấn đang chỉ thị bọn kia tìm một chỗ ngồi xuống, còn hào phóng rút trong bóp da tờ tiền giá trị lớn một ngàn tệ đưa qua.

“Nghe chủ thuê nhà cũ nói hấn giàu to rồi, bây giờ cũng lái xe Mercedes-Benz tôi còn chưa tin, không ngờ...”

Ấu Dương Liên thì thảo tự nói. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cô căn bản không tin có người lòng lang dạ sói như vậy trên đời.

Nếu hấn thật sự giàu to rồi, có đủ tiền để đi xe Benz, thuê tay chân, sao không trả lại một ít tiền thuộc về cô?

“Như vậy không phải rất tốt sao? Chúng ta có thể không cần phải khách khí, bắt hấn trả cả vốn lẫn lãi một lần hết nợ.” Hấn mỉm cười, nhưng nụ cười kia lại không hiểu làm người ta phải hết hồn. “Tôi xem hay là cô ở trong xe chờ tôi thì tốt hơn.” Hấn đẩy cửa xe ra.

“Không cần.” Ấu Dương Liên một phen giữ chặt hấn.

La Kiệt quay đầu, nhíu mày nhìn cô.

“Quên đi, tôi thay đổi chủ ý, số tiền kia tôi từ bỏ. Bây giờ chúng ta liền rời đi được không?”

Hấn trầm mặc nhìn cô một lúc lâu, nghi ngờ hỏi “Cô không phải nghiêm túc chứ?”

“Tiền tài là vật ngoài thân...”

“Có phải cô đang lo lắng tôi sẽ bị thương mới đột nhiên thay đổi chủ ý nói không cần số tiền kia?” Hấn nghiêm túc nhìn cô chăm chú.

Cô do dự một lúc, sau đó gật gật đầu.

“Tôi rất vui.” La Kiệt nhếch miệng cười.

Cô khó hiểu nhìn hấn.

“Cô đang quan tâm đến tôi.” Trên mặt hấn vẫn là dáng vẻ vô cùng vui mừng.

Âu Dương Liên tự nhiên không biết nên nói gì, đây là nhân chi thường tình không phải sao? Sao hấn lại vì một chuyện nhỏ như vậy mà vui vẻ thành cái dạng như vậy chứ?

Có điều nói đi cũng phải nói lại, cha mẹ quan tâm con cái, mua cho con thêm áo thêm giày cũng là nhân chi thường tình, nhưng mà trước đây khi còn nhỏ ba mẹ ngẫu nhiên tâm huyết dâng trào mua cho cô một món quần áo mới, hoặc là trời giá rét muốn cô thêm một chiếc áo khoác cũng có thể đủ làm cho cô vui vẻ một đoạn thời gian. Cho dù là món quần áo kia là mua cho em trai, vì quá lớn mới chuyển cho cô, cho dù muốn cô thêm một chiếc áo khoác là vì muốn cô cảm y phục đưa cho bọn em trai mới thuận miệng mà nói với cô cũng vậy.

Bởi vì để ý cho nên mới coi trọng. Cho dù là quan tâm cực kỳ nhỏ bé thôi, cũng có thể làm cô cảm động thật lâu....

Bỗng cả người cô cứng đờ, hai mắt chậm rãi trợn to, bắt đầu đứng ngơ không yên.

“Anh...” Cô muốn nói lại thôi nhìn hấn.

“Sao vậy, cô muốn nói gì?” La Kiệt vẻ mặt ôn nhu mỉm cười.

Cô chần chờ vài giây mới mở miệng hỏi, “Sao anh lại giúp tôi như vậy?”

“Giúp cô cái gì? Giúp cô đi vào bên trong đòi tiền tiên kia?”

“Không chỉ vậy, giúp tôi mọi chuyện.” Cô lắc đầu, “Anh đưa tôi đến bệnh viện, đưa tôi về nhà nghỉ, tặng bữa sáng cho tôi, còn cho tôi thuê chung nhà với giá rẻ. Sao anh phải giúp tôi như vậy?”

“Không biết sao?”

“Biết... cái gì?”

“Bởi vì anh thích em a, đồ ngốc.”

Tuy rằng có dự cảm, nhưng nghe chính miệng hấn nói ra gọn gàng như vậy, Âu Dương Liên vẫn bị hoảng sợ, trái tim suýt nữa từ trong ngực cô nhảy ra.

“Được rồi, em từ từ mà cảm động, anh xuống giúp em đòi nợ đã, em ở trên xe chờ tôi.” Hấn thừa dịp cô giật mình không nhẹ trộm hôn cô một cái.

Cô bị dọa trợn tròn hai mắt, thiếu chút nữa từ chỗ ngồi nhảy dựng lên.

“Đừng xuống xe, biết không?” Hấn khẽ vuốt gương mặt cô nói.

Âu Dương Liên kinh ngạc trừng mắt nhìn hấn, sau một lúc lâu mới bất thành linh rụt người về phía sau, rồi xa tập kích của ngón tay hấn, “Anh! Tốt nhất đừng có hành động như vừa rồi nữa.”

“Hành động nào? Hôn hay là vuốt ve em?” Hấn nhếch miệng cười hỏi.

“La Kiệt, đừng thích tôi.” Cô cau chặt mày lại, vẻ mặt trầm trọng nói với hấn.

Hấn cũng không có phản ứng gì quá lớn, chỉ nhú mày. “Vì sao?”

Kỳ thật cô cũng không biết là vì sao, chỉ biết là... “Tôi cảm thấy anh đáng có người con gái tốt hơn tôi, tôi không xứng với anh.”

“Không phải đâu, anh cảm thấy em rất xứng, chính là chân mệnh thiên nữ mà anh tìm kiếm kiếm (tầm tầm mịch mịch) ba mươi hai năm nay.” La Kiệt cười đến thích ý vẻ mặt thư giãn.

“Anh đừng giỡn.”

“Anh nghiêm túc.”

“La Kiệt...”

“Được rồi, được rồi, anh đã quyết định, từ giờ trở đi, em – Âu Dương Liên chính là bạn gái của La Kiệt anh, cứ quyết định thế đi.” Hấn bá đạo nói, rồi thình lình hôn hôn cô rất dịu dàng.

Âu Dương Liên ngạc nhiên trừng mắt, cảm thấy không biết phải làm sao lại thật bất đắc dĩ. Cuối cùng thì cô phải nói gì hoặc phải làm gì để thuyết phục hắn thay đổi chủ ý đây?

“Được rồi, em ngoan ngoãn ở đây đợi anh, anh đi một chút sẽ trở lại.”

Đang lúc La Kiệt đẩy cửa xe chuẩn bị xuống thì điện thoại của cô lại vang lên, làm cho hắn dừng lại động tác xuống xe lần nữa.

Âu Dương Liên lấy điện thoại di động ra nhìn thoáng qua hiện thị cuộc gọi đến ở phía trên. “Là hắn gọi tới.” Sau đó bắt máy, “Alô?”

“Cô ở đâu rồi? Tại sao hẹn tôi tới mà bây giờ còn chưa tới? Cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?” Âm thanh chất vấn lớn đến nỗi ngay cả La Kiệt bên cạnh cũng nghe được (nhất thanh nhị sở) rất rõ ràng.

Hắn đóng cửa xe lại, đưa tay hướng cô muốn lấy di động.

Âu Dương Liên sau khi nhìn hắn một cái, liền đưa điện thoại cho hắn.

“Ừ? Cô biến thành người câm khi nào vậy, sao lại không nói lời nào? Âu Dương Liên?” Trần Hạo Bạch vẫn đang lớn tiếng hét ầm ĩ ở đầu bên kia.

“Cho dù là người câm cũng không phải là kẻ điếc, nên anh không cần phải nói lớn tiếng như vậy, đây chắc hẳn là Trần tiên sinh không có gì để thưởng thức.” Hắn không nhanh không chậm nói vào di động.

Bên kia đầu dây bỗng nhiên an tĩnh trở lại. Từ cửa kính xe nhìn ra ngoài có thể thấy được Trần Hạo Bạch đang ngồi trong quán cau chặt mày lại, vẻ mặt như có suy nghĩ gì đó.

“Anh là ai? Có quan hệ thế nào với Âu Dương Liên? Cô ta trả thù lao cho anh bao nhiêu để đòi tiền? Tôi đồng ý trả cho anh gấp ba mươi lần cho anh làm cho người đàn bà điên kia vọng tưởng tôi thiếu tiền cô ta không cần tìm tới làm phiền tôi nữa.”

“Anh nói gấp ba?”

“Đúng vậy, gấp ba.”

“Chính là tôi đồng ý trả ba mươi lần, thậm chí ba trăm lần để thuê người đánh thẳng cha lang tâm cầu phế lại vô tình vô nghĩa như người một trận tàn nhẫn, có thể đánh cho đứt tay đứt chân cả đời tàn phế là tốt nhất.” La Kiệt cầm di động, mỉm cười nói với người đầu dây bên kia.

Âu Dương Liên nghe vậy mở to hai mắt.

“Anh đang uy hiếp tôi?” Trần Hạo Bạch nghe thấy âm thanh mang theo tức giận, phá lệ nghiêm khắc mà lạnh lùng, thì vốn đang ngồi ở trên ghế lại đột nhiên đứng lên nhìn trái nhìn phải, tựa như tay chân đã tới gần hắn đến nơi.

La Kiệt nhin không được nâng cao khóe miệng.

“Hôm nay chúng tôi có việc tạm thời không qua, tốt nhất người nên chuẩn bị cho tốt tiền nợ Âu Dương Liên cả vốn lẫn lời trước đi, chúng tôi sẽ lại liên lạc với người. Tự thu xếp ổn thỏa.” Hắn vừa nói xong, liền cắt điện thoại, đồng thời tắt máy. “Được rồi, chúng ta về nhà đi.” Hắn mỉm cười trả di động lại cho cô.

“Anh uy hiếp hắn như vậy, không sợ hắn đi báo cảnh sát?” Âu Dương Liên lo lắng hỏi.

Hắn cho cô một nụ cười tự tin. “Em yên tâm, cảnh sát sẽ không nhúng tay quản chuyện này đâu.”

“Tại sao?” Cô không hiểu.

“Bởi vì bọn họ không dám quản, cũng quản không nổi.”

6. Chương 5

“Tại sao chuyện của bạn gái của nhà cậu lại muốn tôi giải quyết giúp chứ?”

“Ai, dù sao chỉ là nhắc tay chi lao (tiện tay giúp đỡ một việc nhỏ nhặt, không đáng kể đến) thôi mà.”

“Có phải là nhắc tay chi lao hay không hẳn phải là tôi quyết định chứ không phải là cậu, đúng chứ?”

“Anh giúp chính phủ ở đây giải quyết nhiều vụ án hình sự như vậy, ngẫu nhiên mở miệng muốn họ giúp một chuyện nhỏ vốn là nhắc tay chi lao a, tôi lại không có nói sai.” La Kiệt cười trơ tráo, sau đó quay đầu nhìn về phía người chân chính làm chủ ở cái nhà này.... Bà xã của Satan. “Vu Hàn, không phải cô cũng hiểu được hẳn phải dạy cho tên khốn đó một bài học, xả giận cho tiểu Liên đúng không?”

“Chồng, anh giúp La Kiệt một chút đi.” ‘Bà lớn’ của Satan lên tiếng.

Thằng cha dê tiện. Khuê Thú Chi dùng ánh mắt khiển trách hẳn.

La Kiệt mặt dày mày dạn nhếch miệng cười, không thêm quan tâm.

“Chồng, anh giúp một chút đi mà.” Vu Hàn lại khẩn cầu lần nữa.

Hắn nhẹ giọng thở dài, đầu hàng. “Anh biết rồi.”

“Vậy làm phiền anh rồi, chỉ cần để cảnh sát không nhúng tay vào quản chuyện này là được rồi.” La Kiệt cười nói.

“Cho dù là cậu giết người cũng không thể nhúng tay à?” Hẳn nhất thiết phải biết giới hạn của không nhúng tay vào là ở đâu.

“Giỡn hoài, tôi chỉ là một công dân tốt, bình thường, biết tuân thủ pháp luật lại tay trái gà không chặt nha, sao lại có thể giết người chứ.”

“Hừ, giỏi cho một công dân tốt, bình thường, tay trái gà không chặt lại có thể dựa vào độ sức đánh bại được sát thủ Satan à.” Hẳn nhện không được mà châm chọc.

“A? Thì ra La Kiệt chính là người mà trên thế giới có thể độ sức chế ngự được anh chỉ đếm được trên đầu ngón tay đó?” Vu Hàn ngoài ý muốn mở to mắt.

“Bây giờ em đã biết vì sao anh lại lười giúp hẳn rồi chứ? Bởi hẳn căn bản là không cần người giúp, chỉ dựa vào chính hẳn là có thể thu phục được hết thảy.” Khuê Thú Chi quẹt môi nói.

“Nói cũng không thể nói như vậy nghe, dù sao tôi với cơ quan chính phủ và cảnh sát lại không có giao tình đặc thù, cứ mời hỗ trợ cho rảnh nợ.” La Kiệt nói xong liền từ ghế salon đứng lên. “Được rồi, tôi phải về đây, chuyện này phải phiền anh rồi, Satan.” Hẳn vung tay đi về phía cửa lớn.

“La Kiệt.” Vu Hàn gọi hẳn lại.

Hắn dừng bước, xoay người nhìn cô.

“Chúng tôi tính mở tiệc hoan nghênh bạn gái anh, thời gian dự định là tối thứ năm này được không?” Cô hỏi dò.

“Không thành vấn đề, tôi sẽ nói lại với cô ấy. Cảm ơn nha! Tôi nghĩ cô ấy nhất định sẽ rất vui.”

Lại phát phát tay, La Kiệt rời khỏi tầng năm trở lại tầng tám.

Khi hẳn đẩy cửa vào thì thấy Âu Dương Liên tâm sự nặng nề ngồi trên ghế salon nhìn di động đặt trên bàn trà. Đóng cửa lại, hẳn đến đằng sau lưng, đưa tay vào rối tóc của cô. “Em lại phát gốc cái gì vậy, cô gốc?”

Mái tóc vốn buộc đuôi ngựa bị hẳn vào loạn thất bát tao (rối tung cả lên), Âu Dương Liên bất đắc dĩ đành phải thả tóc xuống.

“Tại sao anh lần nào cũng đều cố ý muốn làm loạn tóc của tôi?” Cô quay đầu bắt mắt hỏi.

“Bởi vì anh thích đáng về em khi thả tóc.”

La Kiệt vốc lên một nắm tóc của cô, say mê nhìn dòng tóc chảy xuống một cách xinh đẹp từ trên tay mình. Bức tranh này cho dù nhìn hàng nghìn hàng vạn lần, hẳn cũng không thấy chán.

“Em vừa nghĩ gì vậy?” Hấn đi vòng qua sofa, ngồi vào bên cạnh chỗ cô.

Cô theo bản năng muốn dịch qua bên, nhưng một giây sau lại phát hiện hấn đã thân thiết quàng vai mình, làm cô hoàn toàn không còn đường trốn.

Cô bắt đầu dĩ than nhẹ, “La Kiệt...”

“Anh biết, không được làm thế đúng không?” Hấn thay cô nói trọn câu, lại vẫn làm theo ý mình quàng vai cô như trước, không có chút tính toán nào buông ra. “Lúc này nghĩ gì vậy?” Hấn lại hỏi.

Cô không tiếng động thở dài một hơi, quyết định buông tha giây dựa.

“Tôi nghĩ có nên gọi điện cho công ty hay không, bởi vì chỉ trong hôm nay, họ đã gọi hai mươi ba cuộc, gửi tôi mười tin nhắn.” Cô buồn rầu.

“Không phải em đã sớm hạ quyết tâm không để ý đến họ nữa rồi sao?” Nghe cô nói qua chủ quản công ty vô tình, La Kiệt cũng cho rằng đừng để ý có vẻ tốt hơn.

“Nhưng mà tôi lại cảm thấy như vậy có vẻ không hay lắm.” Cô do dự nhíu mày.

“Khuyết điểm của em chính là dễ mềm lòng. Ngay từ đầu khi tức giận có thể nói ra lời nhẩn tâm, nhưng một khi đã tỉnh táo thì lại mềm lòng.”

“Bây giờ suy nghĩ một chút, chuyện thăng chức thật ra cũng không phải một mình quản lý có thể quyết định, tôi thật sự không nên trách người đó.” Cô thì thào tự nói.

“Tiếp theo có phải em muốn nói họ bắt em xin nghỉ phép năm về nhà nghỉ ngơi kỳ thật cũng là vì tốt cho em?” Hấn cười hỏi cô, trong mắt có vẻ ôn nhu và bắt đầu dĩ.

“Hay là tôi gọi điện hỏi đồng nghiệp một chút, rốt cuộc công ty có chuyện muốn tìm tôi gấp như vậy có vẻ tốt hơn.” Cô cuối cùng vẫn là quyết định gọi điện trả lời.

La Kiệt nhún vai, đưa tay lấy di động trên bàn đưa cho cô, lại thấy Âu Dương Liên nhìn hấn về mặt quái dị. “Sao vậy?”

“Tôi lại nghĩ anh sẽ cản tôi gọi điện thoại.”

“Sao anh lại phải ngăn cản em?”

“Tôi không biết, chỉ cảm thấy có vẻ anh sẽ làm như vậy, chính là giống như anh kiên trì không chịu để tôi từ bỏ việc đòi tiền Trần Hạo Bạch ấy.” Cô nhún vai nói.

“Hai chuyện này không thể đánh đồng.”

“Tại sao?”

“Bởi vì em không muốn lấy tiền lại là không phải xuất phát từ chân tâm, chính là em lo lắng anh sẽ vì thế mà bị thương nên muốn quên đi. Mà chuyện gọi điện lại cho công ty là chuyện em thật tình muốn làm, cho dù anh ngăn em thì đêm nay em cũng sẽ trần trọc không ngủ được, nên anh mới không cản.” La Kiệt phân tích cho cô nghe.

“Vậy anh không lo lắng tôi sẽ vì chuyện anh kiên trì phải giúp tôi đi đòi tiền mà lo lắng ngủ không được sao?”

“Sẽ không nha, vì chúng ta ở cùng một chỗ, chỉ cần để em trước khi ngủ chứng kiến anh bình yên vô sự là được rồi.”

“Có lẽ tôi sẽ lo lắng trong lúc tôi ngủ say anh mới ra khỏi cửa, vậy căn bản là ngủ không an ổn.” Cô vẫn không hy vọng hấn tự tiện hành động.

“Em sẽ như vậy sao?”

“Uhm.” Nói như vậy có thể khiến hấn đánh mất đi ý niệm trong đầu chứ?

“Vậy được rồi, bắt đầu từ đêm nay, chúng ta cùng ngủ có vẻ tốt hơn.” Đột nhiên hần mặt mày hớn hở ra quyết định.

“Cái gì?” Âu Dương Liên lập tức ngây người.

“Nếu mỗi người ngủ một phòng sẽ làm em không thể an tâm, vậy chúng ta cùng ngủ một chỗ đi.” La Kiệt cười mỉa mỉ nói, “Em cảm thấy ngủ phòng anh có vẻ tốt hay là phòng em?”

“Anh, anh đừng nói giỡn!” Cô như bị điện giật rụt người lại, tách khỏi hần một khoảng.

“Sao lúc nào anh thật sự nói thật thì em đều cho rằng anh đang nói đùa chứ?” Hần thở dài, sau đó lại nghiêm trang nhìn cô, “Anh nghiêm túc.”

Âu Dương Liên phát hiện tim mình đang đập nhanh hơn, hơi thở bắt đầu loạn cả lên.

“Tôi..” Âm thanh của cô lúc này thật yếu ớt lồng trong đó một tia không biết phải làm sao, “Tôi muốn về phòng gọi điện thoại.” Nói xong cô liền nhanh chóng từ ghế salon đứng lên, sau đó vội vàng trốn vào trong phòng.

La Kiệt không ngăn cản cô, chỉ mỉm cười nhìn theo bóng dáng cô đang hốt hoảng rời đi, tự quyết định, đêm nay vào ngủ trong phòng cô là được.

“Bíp bíp bíp...”

Đồng hồ báo thức trên tủ đứng cạnh giường không ngừng máy móc vang lên, trong không gian yên ắng nghe có vẻ dị thường chói tai.

Không, thật ra nó không chói tai một chút nào, nguyên nhân làm cô cảm thấy nó chói tai là vì tâm tình bất định của cô.

Hần, không phải đêm nay thật sự sẽ đến phòng cùng cô ngủ chứ?

Bây giờ là mấy giờ rồi?

Âu Dương Liên lấy đồng hồ báo thức lên nhìn.

Mười hai giờ bốn mươi phút. Người bình thường lúc này hần đã lên giường ngủ, hần chắc cũng ngủ rồi chứ? Xem ra quả nhiên là hần đang đùa cô.

Cô nhẹ giọng thở dài, cảm giác tâm tình thực phức tạp. Hần cô phải thả lỏng mới đúng, lại chẳng biết vì sao có chút rầu rĩ. Đêm đồng hồ báo thức thả lại trên tủ, cô nhắm mắt lần nữa cố gắng đi vào giấc ngủ.

“Cốc cốc.”

Đột nhiên có tiếng đập cửa khiến cô vừa mới nhắm mắt lại lập tức mở ra, từ trên giường ngồi dậy, kinh nghi bất định (kinh ngạc nghi ngờ không thôi) trừng mắt nhìn cửa phòng, động cũng không dám động, sợ hần ở ngoài cửa phát giác cô vẫn còn thức.

“Đồ ngốc, em ngủ rồi à?” Ngoài cửa truyền tới tiếng thử hỏi của La Kiệt.

Hần lại nói cô là đồ ngốc!

Cô nhếch môi, trừng mắt nhìn cửa phòng, không dám phát ra một chút tiếng động.

Ngoài cửa yên lặng trong chốc lát, sau đó lại vang lên âm thanh hần lâu bầu lăm bầm, “Ngủ rồi sao? Thật tốt quá, vậy thì chỉ cần mình trở về trước khi trời sáng thì cô ấy sẽ không biết mình đã từng đi ra ngoài rồi.” Giọng hần càng lúc càng nhỏ, dường như là đang đi ra ngoài.

Âu Dương Liên cả kinh, vội vàng nhảy xuống giường mở cửa, tốc độ không kịp bật tai nhanh chóng ra ngoài, chỉ sợ mình không kịp ngăn cản hần xuất môn.

“La Kiệt!” Cô loán tiếng kêu lên, “Anh muốn đi đâu?”

Hần như là bị hoảng sợ đứng thẳng bất động ngay trước cửa, sau đó mới thông thả quay đầu lại nhìn về phía cô.

“Em còn chưa ngủ sao?” Hấn cười khan nói.

“Anh muốn đi đâu?” Về mặt cô nghiêm túc nhìn hấn.

“Anh? Anh muốn xuống cửa hàng tiện lợi dưới lầu mua thuốc lá.” Hấn nói với vẻ mặt chột dạ.

“Đừng gạt tôi.” Giọng cô lạnh lùng hỏi lại một lần, “Anh muốn đi đâu?”

“Anh không lừa em nha.” Hấn mỉm cười trả lời.

Nhưng Âu Dương Liên ngay từ đầu vẫn hoàn toàn không tin lời hấn nói, hấn nhất định là muốn thừa dịp cô đang ngủ đi tìm Trần Hạo Bạch đòi tiền. “Vậy sao?” Cô nhìn hấn chăm chăm, “Tôi đi mua cùng với anh.”

“A?” Hấn đột nhiên ngơ ra.

“Đi thôi, không phải anh muốn mua thuốc sao? Tôi đi với anh.” Cô ngoài cười nhưng trong không cười thúc giục hấn.

“Chờ một chút.” La Kiệt sắp bị đẩy ra khỏi cửa kéo lại, “Tự nhiên anh không muốn mua nữa.”

Cô ngắc đầu lên, trầm mặc nhìn hấn.

“Em về phòng ngủ đi, anh cũng phải đi ngủ.” Hấn cho cô một nụ cười cứng ngắc, sau đó thuận tay khóa cửa ra vào lại. “Đi thôi.”

Cô vẫn đứng nguyên tại chỗ cũng không nhúc nhích.

“Sao vậy?” Hấn thử hỏi.

“Tôi đợi anh đi trước.”

“A.” Hấn gật gật đầu, xoay người đi về phía phòng mình.

Âu Dương Liên một đường đi theo sau hấn, thẳng đến khi La Kiệt vào phòng xoay người đóng cửa thì mới phát hiện cô lại đứng tần ngần ở trước cửa phòng mình.

Cô nhỏ giọng này quả nhiên thật dễ bị lừa.

“Làm sao vậy? Em còn muốn nói gì với anh sao?” Hấn nhin cười, cố ý khó hiểu hỏi.

“Anh...” Cô nhìn hấn muốn nói lại thôi.

La Kiệt kiên nhẫn đợi cô nói.

“Anh sẽ không đợi đến lúc tôi về phòng lại trộm chuồn đi chứ?” Cô lo lắng hỏi.

“Ngô, không đâu.”

Hấn lăm bắm trả lời, vừa nghe là biết trả lời cho có lệ khiến Âu Dương Liên lửa giận phút chốc bùng lên, đem lý trí cùng với e dè của cô đốt thành tro bụi.

“Vậy sao?” Cô hừ một tiếng, sau đó liền trực tiếp tiến vào trong phòng hấn, rồi một chân nhảy đến bên giường, nghiêng người nằm lên. Tuy rằng mắt cá chân bị thương vẫn bọc băng gạc, nhưng động tác của cô vẫn thật liên mạch lưu loát, không có nửa điểm do dự.

“Ồngốc, em biết mình đang làm cái gì không?”

Trầm tĩnh sau một lúc lâu, âm thanh của La Kiệt truyền lại từ phía sau lưng cô liền không để ý đến hấn.

“Bé ngốc?” Hấn tự tay khê đẩy bả vai cô.

“Tên tôi là Âu Dương Liên!” Cô đột nhiên mở hai mắt, trừng mắt quát hấn.

“Anh biết, nhưng em biết mình đang làm gì sao?” Hấn lại hỏi lại lần nữa.

“Ngủ, chẳng lẽ anh không nhìn ra được sao?” Cô châm chọc liếc hấn một cái rồi lại nhắm mắt.

“Anh nhìn thấy là em đang ngủ trên giường của anh, tự tung tự tác.”

Âm thanh của hắn đột nhiên trở nên có chút khàn khàn, khiến cô không khỏi mở to mắt nhìn hắn. Lúc này, vừa nhìn Âu Dương Liên phút chốc ngừng thở, vì hắn đang đứng bên giường chăm chú nhìn cô, ánh mắt bình thường thích cười trở nên thâm thúy trầm tĩnh, trên mặt tràn ngập vị tình dục. Bỗng nhiên, hắn quỳ xuống trên giường, hai tay chống ở hai bên sườn cô.

Cô hắn là phải đẩy hắn ra, hoặc mở miệng phá tan cản trở bầu không khí căng chặt, nhưng mà cô lại phát hiện mình hoàn toàn không thể nhúc nhích được. Vì tim đập kịch liệt cùng với tốc độ lưu thông máu rất nhanh đã tiêu hao hết khí lực toàn thân, làm cô không thể kháng cự.

“Anh đã cho em thời gian cực tuyệt.” Hắn trầm giọng nói, tiếp đó liền cúi đầu hôn cô.

Nụ hôn của hắn tham lam mà đói khát, nhiệt tình mà kiên định, giống như tình yêu của hắn với cô vậy, một khi bắt đầu rồi thì không dừng lại được, hơn nữa tuyệt đối không cho cô cơ hội né tránh hay lùi bước.

Hắn nhiệt tình hôn mút cô, bá đạo dùng đầu lưỡi câu dẫn dẫn dụ cô, thẳng đến khi cô phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, không tự chủ được đáp lại hắn mới thôi.

La Kiệt là một nam nhân kiên định nhưng không quá kiên nhẫn, cho nên một khi nhìn trúng mục tiêu sẽ dùng hết phương pháp trong thời gian ngắn nhất đạt được điều hắn muốn, đối với cô cũng vậy.

Khi nụ hôn của hắn rời khỏi đôi môi đỏ mọng mê người của cô đi xuống dưới thì cô nỉ non kháng nghị, thậm chí lấy tay ngăn cản hắn lại. Hắn nhịn không được cười khế, đem hai tay cô cố định lên trên đỉnh đầu, tiếp tục khát vọng muốn hôn toàn thân cô một lượt.

Hắn hôn lên bên sườn cổ, vành tai rồi trượt xuống dưới đến trước cổ áo ngủ của cô liếm hôn da thịt bóng loáng mềm mại. Nút thắt áo ngủ của cô từng cái từng cái rơi lỏng rồi chậm rãi cởi ra. Nụ hôn của hắn một đường lan tràn, cuối cùng dừng ở trước ngực cô mà chơi đùa, thẳng đến khi cô không thể nhịn được nữa cong thân mình lên, hắn mới ngậm nụ hoa trước ngực cô mà mút lấy.

Cô vô cùng nhiệt tình, hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn. La Kiệt tưởng rằng với cá tính bình tĩnh lý trí, Âu Dương Liên ở trên giường có thể tương đối câu nệ, bị động, nhưng trên thực tế lại hoàn toàn ngược lại, phản ứng của cô không chỉ thẳng thắn nhiệt tình, còn vô cùng cuồng dã mê người.

Cô ngồi trên người hắn, mái tóc đen dài như gấm rối tung xòa trên da thịt trắng như ngọc, nhảy nhót theo động tác lắc lư của cô. Hưởng thụ thị giác cùng kích thích như vậy khiến hắn cũng không thể nhịn được nữa phát ra một tiếng gầm trầm thấp, một phen thô lỗ chiếm lấy, đem cô áp ngược lại dưới thân, bắt đầu cuồng dã rong ruổi trên cơ thể cô, thẳng đến khi triều cường bao phủ lấy hai người bọn họ mới thôi.

A, dự đoán sai rồi, hắn còn tưởng là đêm nay sẽ ngủ ở phòng cô, không nghĩ tới lại là ngủ trong phòng hắn. Mang theo nụ cười thỏa mãn, hắn giữ lấy cô xiết chặt vào trong ngực, cùng cô mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Khi Âu Dương Liên tỉnh lại, ánh ban mai xinh đẹp đã lặng lẽ trút xuống vào trong phòng, làm cả căn phòng sáng ngời. Cô mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt La Kiệt ngủ say dựa sát vào trước mặt mình, trí nhớ tối hôm qua lập tức như nước thủy triều cuộn cuộn phình lên trong óc.

Trời ạ, rốt cuộc tối hôm qua cô đã làm cái gì?

Cô khiếp sợ trừng lớn hai mắt, hai gò má cũng lập tức tăng nhiệt. Đêm qua cô không giống mình một chút nào, cô chưa bao giờ từng không khống chế được như vậy, chủ động như vậy, còn... dâm dăng như vậy...

Cô còn nhớ rõ mình ngồi trên người hắn, nhìn hắn đang ở dưới thân mình, cảm thụ cảm giác hắn trong cơ thể, chỉ là hồi tưởng cũng làm cô tâm hoảng ý loạn.

Trong quá khứ tuy rằng cô ngẫu nhiên cũng sẽ cùng Trần Hạo Bạch thân thiết, nhưng chỉ như là nghĩa vụ phải làm, ngoại trừ cảm giác bất đắc dĩ, hoàn toàn không cảm thụ được gì khác. Chính là tối hôm qua hoàn toàn không giống thế, cô không chỉ liêu minh kéo hắn về phía mình, chủ động ôm hắn, hô tên của hắn, còn....

A, trời ơi, đêm qua cô sẽ không thốt lên ba chữ kia với hắn đấy chứ?

Âu Dương Liên khiếp sợ nhìn khuôn mặt đang ngủ của hắn, cố gắng hồi tưởng là cô thật sự không nói ba chữ ‘em yêu anh’ kia với hắn.

Cho tới bây giờ cô không phải là người tùy tiện như vậy, cùng với Trần Hạo Bạch ở chung ba năm, trong ấn tượng của cô cũng chỉ nói với hắn ‘em yêu anh’ có một lần, hơn nữa còn là trong thời gian lần đầu tiên hắn tỏ vẻ muốn cùng cô làm thành một gia đình, trừ lần đó ra thì không có nữa. Nhưng mà tối qua....

Cô thật sự đã nói sao?

Vì sao cô lại nói như vậy?

Cô.... thương hắn sao?

Cô nhìn lấy khuôn mặt gọi anh tuấn thì không anh tuấn, miễn cưỡng chỉ có thể dùng từ thô lỗ để hình dung, trong đầu thỉnh thoảng lại hiện ra đủ loại bá đạo và ôn nhu của hắn, hành vi hài hước cùng quan tâm.

La Kiệt đối với cô rất tốt, bắt đầu từ ngày đầu tiên liền không thay đổi.

Mặc dù sau đó hắn thành thật thừa nhận vì thích cô nên mới đối xử tốt như vậy với cô, nhưng đó cũng không phải ai cũng có thể làm được. Có một số người sẽ ác khẩu với người mình thích, thậm chí còn không khống chế được cảm xúc hờn giận phát tiết lên người họ, nhưng mà hắn lại không như vậy.

Có lẽ điều này đối với thời gian cô biết hắn mới có một tuần thì có vẻ hơi sớm, nhưng cô lại thật sự tin tưởng hắn, nếu không sẽ không ở cùng hắn dưới một mái hiên.

Nhưng còn thương hắn?

Thật sự có chuyện này sao?

Cô bất chợt cảm thấy mờ mịt.

“Anh nguyện ý xuất một đồng tiền để biết suy nghĩ của em lúc này.” Thanh âm trầm thấp khàn khàn của La Kiệt đột nhiên vang lên bên tai, làm cô sợ tới mức suýt chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên.

Chỉ thấy hắn đã tỉnh dậy chẳng biết từ lúc nào, đang dùng khuỷu tay chống đầu, vẻ mặt sâu xa đánh giá cô. Âu Dương Liên đột nhiên cảm thấy một trận khản trương, nhin không được kéo cao chân đơn đến tận cảm mới đột nhiên cả kinh dừng lại.

Cô đang làm sao vậy? Cũng không phải xử nữ mười bảy, mười tám tuổi chưa trải sự đời, làm như vậy không khỏi quá ngây thơ. Sau khi hít một hơi thật sâu, cô mới sửa lại, vươn hai tay ra ngoài đan chéo ở trước ngực, rồi mỉm cười với hắn, cố tình tỏ vẻ là một nữ nhân hào phóng thành thực.

“Ha ha...” La Kiệt hoàn toàn không thể ngăn bản thân cười ra tiếng.

Trời ạ, sao cô có thể đáng yêu như thế, rõ ràng cũng đã là nữ nhân hai mươi tám tuổi, sớm có kinh nghiệm, sao còn có thể có phản ứng thẹn thùng như vậy, thật sự là quá đáng yêu mà.

Khuôn mặt Âu Dương Liên đều đỏ lựng, cô đương nhiên biết hắn đang cười cái gì, bởi ngay cả chính cô cũng thấy hành động của mình vừa rồi thật buồn cười. A, cuối cùng thì cô bị làm sao vậy nè trời?

Cô khổ sở cắn môi, chán nản lật người chuẩn bị xuống giường, La Kiệt lại dễ dàng dùng một tay kéo cô lại, đồng thời xoay người đè cô dưới thân.

Hắn ý cười dào dạt nhìn cô, “Em cảm thấy khi nào chúng ta kết hôn thì tốt?”

“Cái gì?” Cô nhất thời ngẩn ra.

“Không cần phải kinh ngạc như vậy chứ.” Hắn cười hạ xuống một nụ hôn, “Nếu đây là kết quả tất nhiên, anh cho rằng càng sớm lo liệu hôn sự càng tốt. Em thấy thời gian chuẩn bị là một tuần có đủ không, có quá vội vàng không?”

“La Kiệt, anh, anh... không phải anh đang nghiêm túc đấy chứ?” cô cà lăm hỏi.

“Sao em lại như vậy nữa rồi? Mỗi lần anh nghiêm túc nói với em, em đều cho rằng anh đang nói đùa. Rốt cuộc là như thế nào vậy? Sẽ không bởi vì bộ dạng của anh rất buồn cười chứ?” Hắn trêu ghẹo nói.

Âu Dương Liên lại cười không nổi, cô cau chặt mày, “Trước tiên anh để cho em đứng lên có được không?”

“Không muốn, anh cảm thấy như thế này thật thoải mái.” Hấn bốc đồng, thất thường trả lời, còn cố ý gồi đầu lên vai cô, dùng chóp mũi nhẹ nhàng cọ trên da thịt nơi cổ làm cô rùng mình một trận.

“Đừng như vậy.” Cô ngăn hấn lại.

“Tại sao?” Hấn bắt đầu hôn cổ của cô, chuyển thân mình chen vào giữa hai chân cô, đem vật nóng cháy cương cứng hướng vào nơi mềm mại. Trời ạ, hấn muốn cô.

“La Kiệt....”

“Suyt, đừng nói gì cả, chỉ cần nhớ kỹ bây giờ em đã là người của anh, hai chúng ta sẽ kết hôn, sau đó cùng nhau đến bạc đầu.” Hấn vừa hôn cô vừa thấp giọng than, rồi sau đó đem đầu lưỡi vói vào trong miệng cô, nhiệt liệt cùng cô quấn lấy.

Khi cảm thấy cô dùng hai chân nhót hấn thật chặt, khẩn cấp nghiêng hướng hấn thì hấn liền không chút do dự vọt vào trong cơ thể cô, cùng cô kết hợp thật sâu.

7. Chương 6

“Chúc mừng đính hôn!”

Nhiệt liệt vỗ tay, tươi cười chân thành, mấy đứa trẻ vừa gọi vừa nhảy, chạy qua chạy lại trong không gian rộng rãi, nơi này là tầng chín cao nhất mà khu nhà trọ tám tầng vừa mới xây thêm, giờ phút này, trong bầu không khí vui mừng tràn ngập của khu nghỉ ngơi làm cho Âu Dương Liên vừa mới đến thật kinh ngạc và cảm động nói không nên lời.

Người trong căn hộ này luôn luôn hiếu khách như vậy, vui vẻ như vậy sao? Thậm chí họ lại còn đặc biệt làm buổi tiệc chào mừng này cho cô nữa, thật tình là làm cho cô kinh hỉ không biết nên nói gì cho phải.

Có điều cái câu lúc này kia ‘Chúc mừng đính hôn’ là có ý gì nha? Không phải là cô đã nghe nhầm rồi chứ?

“Cảm ơn mọi người đã làm buổi tiệc hoan nghênh này cho tôi, cảm ơn.” Cô mỉm cười cảm ơn mọi người, còn chưa kịp hỏi, hàng xóm mới của cô đã tươi cười chân thành mở miệng nói với cô.

“Đừng khách khí, chỉ là chẳng qua chúng ta thật sự không ngờ bữa tiệc chào mừng này lại cùng lúc thành tiệc chúc mừng đính hôn của các bạn, chúc mừng các bạn nha.”

Nói xong Vu Hàn tiến lên ôm cô, tiếp theo là Lâm Tuyết Nhan, Khúc Thiển, Lưu Dư, Tỉnh Vu Hiểu, Tỉnh Vu Hi cũng theo đó mà cho cô một cái ôm hoan nghênh.

“Chúc mừng cô nha, đính hôn vui vẻ.”

Mỗi một người đến ôm cô thì đều nói với cô hai câu như vậy, làm cô sợ đến mức ngay cả câu cảm ơn cũng đều nói không nên lời.

Đính hôn?

Đính hôn cái gì? Ai với ai đính hôn?

Âu Dương Liên mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn về phía La Kiệt, chỉ thấy hấn đang mỉm cười nhìn cô, trong mắt lộ ra thâm tình vô hạn.

“Về hôn lễ của chúng ta muốn long trọng hay đơn giản, muốn náo nhiệt hay là ấm áp, em có thể từ từ mà nghĩ, đến lúc nghĩ xong rồi thì lại nói cho anh biết.” Hấn dịu dàng nói với cô.

“Hắc, lần đầu tiên nghe thấy cậu dùng âm thanh dịu dàng như vậy nói chuyện đấy, thật là quá ghê tởm.” Khuê Thú Chi hài hước cười nhạo hấn.

“Bớt lời thôi đi, tránh ra.” La Kiệt cười mắng.

“Yo! Cô dâu cưới được vào cửa rồi, bà mối bị vớt qua tường nha. Cũng không nghĩ lại một chút ngày đó là ai cho cậu vào ở trong khu căn hộ này, để cho cậu mới có ngày hôm nay.” Khuê Thú Chi đùa giỡn một phen ôm lấy cổ hần.

“Đây là hai việc khác nhau!” La Kiệt mặt mày hớn hở (xuân phong mãn diện) tóm lấy tay Thú Chi bắt xuống.

“Ai nói là hai việc khác nhau?” Khuê Thú Chi xoay người vòng một cái tránh thoát được, giây sau lại ôm lấy cổ hần, “Chẳng lẽ cậu không nghe thấy người ta nói đây là khu căn hộ hạnh phúc sao? Cậu cũng bởi vì vào đây ở mới có thể trong thời gian ngắn như vậy mà tìm được hạnh phúc thuộc về mình đấy thôi.”

“Tin vịt.” La Kiệt thành thạo hất hần ra, rồi một tay ôm Âu Dương Liên vào trong lòng, cười mị mị khiêu khích, “Lý do mà tôi có thể được hạnh phúc là bởi vì tôi dùng hai tay của mình mà nắm chặt lấy cô ấy.” Nói xong lại cúi đầu hôn vợ một cái.

“Cậu thật đúng là hiểu được như thế nào gọi là lấy buồn nôn làm hứng thú.” Khuê Thú Chi chấn động nổi da gà đầy người.

“Sao, hâm mộ à?”

“Có cái gì đáng hâm mộ chứ, tôi cũng có vợ nha.” Hần lập tức kéo Vu Hàn vào trong ngực, sau đó dùng thái độ xấu xa liếc xéo La Kiệt, “Nhưng còn cậu, người ta còn chưa phải là vợ cậu đâu nha, muốn tùy thời tùy chỗ đổi ý gả cho cậu đều được.”

“Anh bớt mồm quạ đen lại!” La Kiệt trừng mắt nói.

“La Kiệt.” Âu Dương Liên ở trong lòng hần đột nhiên mở miệng.

“Àn?” Hần cúi đầu xuống nhìn cô, trong mắt lộ vẻ nhu tình chỉ đối với cô mới có.

“Thật xin lỗi, em không thể gả cho anh.”

“Cái gì?!”

Phát ra tiếng kêu sợ hãi chính là những người khác ở đây, còn La Kiệt thì ngược lại rất thoải mái, trên mặt ngay cả một chút vẻ bị đả kích cũng không có.

“Em đương nhiên có thể gả cho anh, hơn nữa cũng nhất định phải gả cho anh. Đừng lo, anh nhất định sẽ làm cho em hạnh phúc cả đời.” Hần cười hôn môi cô.

“La Kiệt...” Âu Dương Liên còn muốn nói điều gì lại bị hần đột nhiên dán bên tai nói nhỏ cắt ngang.

“Hai ngày qua, bất cứ biện pháp tránh thai nào anh cũng không có làm đó.” Hần nói.

Cô lập tức trợn tròn hai mắt, khiếp sợ quay đầu nhìn về phía hần.

Hần lại nhếch miệng mỉm cười với cô, “Em thích sinh con trai hay là con gái, tuy rằng anh không quan niệm trọng nam khinh nữ một chút nào, nhưng anh vẫn hy vọng cái thai đầu tiên là một đứa con trai, như vậy về sau nó mới có thể chịu trách nhiệm bảo vệ em gái.”

“Âu Dương, cô mang thai?” Vu Hàn kinh ngạc hỏi.

Âu Dương Liên lập tức lắc đầu cắt lứt.

“Đừng dùng sức lắc đầu như vậy.” La Kiệt trêu mếu đưa tay ngăn lại cái đầu đang bị lắc mạnh của cô, “Sao em biết là không có, em là bác sĩ khoa phụ sản chắc? Cô ngốc.”

Âu Dương Liên đột nhiên bị hỏi thành á khẩu, cô không tự chủ cúi đầu nhìn cái bụng bằng phẳng của mình, lại nhìn bụng gồ lên của Lâm Tuyết Nhan và Tỉnh Vu Hiểu do đang mang thai, cuối cùng ánh mắt dừng lại chỗ mấy đứa trẻ đang ở một bên đùa giỡn vui vẻ không biết trời trăng là gì.

Con...

Cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện xa như vậy, vì mong muốn có một gia đình của chính mình, muốn có một người thật tình quan tâm đến cô mà đã từng hao phí toàn bộ tinh thần và nỗ lực, nhưng kết quả lại là mất

cả chỉ lẫn chài. Bây giờ, cô không làm gì cả, ngay cả một chút cố gắng và trả giá đều không phải bỏ ra, thì lại có được sự dịu dàng, quan tâm, tình yêu của La Kiệt và nhóm bạn của hắn hoan nghênh, tiếp nhận. Tất cả những chuyện này đối với cô mà nói đã là một giấc mộng, nếu cô lại có cả con của hắn nữa thì...

Cô thực sự may mắn như vậy sao? Cô đưa tay nhẹ nhàng phủ lên bụng, trong lòng không tự chủ sinh ra ham muốn và hy vọng nho nhỏ.

“Được rồi, chúng ta ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện đi.” Vu Hàn mở miệng nói, sau đó đỡ cô đến ngồi xuống ghế sa lon trong khu nghỉ ngơi.

La Kiệt đã sớm bị bọn đàn ông lôi đi, mấy đại nam nhân chia làm hai nhóm, một đám cùng chơi đấu vật với bọn trẻ trong phòng thể thao, một nhóm khác thì hoặc ngồi hoặc đứng quanh quầy bar ăn chút gì đó nói vừa tán chuyện.

“Âu Dương, chân của cô sao bị thương như vậy? Bác sĩ có nói bao giờ hoàn toàn bình phục lại không?” Lâm Tuyết Nhan quan tâm hỏi han, lần đầu tiên hai người gặp nhau thì chân cô vẫn chưa bị thương.

“Đi đường thì đột nhiên gót giày bị gãy nên trật chân, bác sĩ nói cần một tháng mới có thể hoàn toàn khỏi.” Âu Dương Liên trả lời.

“Nói như vậy thì hôn lễ dự định cử hành vào một tháng sau là hoàn toàn không thành vấn đề rồi.” Khúc Thiển mỉm cười nói.

Nghe vậy, cô chợt sửng sốt, không biết nên nói gì.

Có lẽ biểu tình trên mặt cô để lộ bất an và mê hoặc trong lòng cô, mấy người phụ nữ ngay lập tức thu lại vẻ tươi cười, thay vào đó là quan tâm và nghi ngờ.

“Sao vậy? Chẳng lẽ vừa rồi là cô nói nghiêm túc, cô không muốn gả cho La Kiệt sao?” Vu Hàn nghiêm nghị chăm chú nhìn cô nói.

Âu Dương Liên trầm mặc một lúc mới cúi đầu nhẹ nhàng trả lời, “Không phải là không muốn, mà là không thể.”

“Không thể? Nghĩa là sao?” Lâm Tuyết Nhan vẻ mặt nghi hoặc.

“Tôi không xứng với anh ấy.” Cô nhìn chòng chọc vào sàn nhà thong thả nói.

“Ai nói vậy? Như tôi thấy thì không xứng với cô là tên La Kiệt thô lỗ kia kìa.” Vu Hàn thập phần không cho là đúng, “Tuy rằng tôi nghe nói tên đó xuất thân không tồi, hình như là thiếu gia nhà có tiền, nhưng trên người hắn ta lại nhìn không thấy một chút gì gọi là phong cách quý tộc. Ngược lại, tay chân vụng về, nói năng thô lỗ, thẳng tuột, còn vẻ ngoài giống như đại tinh tinh, căn bản là không biết cái gì là dịu dàng, cũng khó trách cô không muốn gả cho hắn ta.”

“Không phải.” Âu Dương Liên bỗng lắc đầu thật mạnh.

“Cô không việc gì phải sợ, có chúng tôi làm chỗ dựa cho cô.” Vu Hàn ra vẻ sứ giả chính nghĩa, “Cô thành thật nói cho chúng tôi biết, có phải La Kiệt bắt buộc cô, thật ra cô không thích hắn chút nào, cũng không muốn cùng hắn một chỗ?”

“Không phải...”

“Không sao, mỗi người chúng ta đều biết điều kiện La Kiệt không tốt, ngoại trừ trong nhà có ít tiền ra, cơ hồ có thể nói là không có gì cả (nhất vô thị xử).” Vu Hàn tiếp tục phê bình.

“Không phải...”

“Nhà có tiền thì có ích gì chứ, lại không phải là của hắn. Hơn nữa, hắn có ba người anh trai, lại là con thứ cho nên cho dù trong nhà có tiền cũng không tới phiên hắn.” Lâm Tuyết Nhan tiếp lời.

“Âu Dương Liên, cô đừng bị lừa vì vẻ bề ngoài sáng láng, đẹp đẽ, quan trọng nhất là phải tinh thông một cái gì đó và phải có một công việc, người này luôn luôn chơi bời lêu lổng, không làm việc đàng hoàng, cho dù có tiền cũng sẽ có ngày miệng ăn núi lở.” Vu Hàn lại nói.

“Đúng rồi, từ khi hấn dọn vào, tôi chưa bao giờ thấy hấn làm việc, thật không biết hấn sống bằng cái gì.”
Tĩnh Vu Hiểu cũng phát biểu ý kiến, có điều cô cũng là nói thật.

“Các cô nói đủ chưa?” Âu Dương Liên đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

“Sao thế, Âu Dương?” Vu Hàn khó hiểu nhìn cô.

“Các cô không phải là bạn của La Kiệt sao? Nếu như là bạn thì đừng có ở sau lưng anh ấy mà nói bậy, hành vi của các cô như vậy thì gọi là cái gì chứ?” Cô cố nén tức giận, nghiêm khắc nhìn các cô.

“Chúng tôi chỉ vì muốn tốt cho cô, muốn cô nhìn rõ mọi chuyện, cho nên mới...”

“Tôi thật cảm ơn các cô đã nghĩ cho tôi, nhưng mọi người không nên nói xấu anh ấy, bởi vì căn bản các cô không hiểu rõ anh ấy, hơn nữa cũng không biết rõ tôi, tôi và anh ấy ở chung cũng bởi anh ấy có tiền.”

“Nhưng ngoại trừ tiền ra, tôi thật sự nhìn không ra hấn có ưu điểm gì.”

“Anh ấy đối với tôi rất tốt, không giống như lời các cô nói không biết dịu dàng. Anh ấy không chỉ quan tâm tôi, chiều chuộng tôi, thu nhận và giúp đỡ tôi, còn muốn giúp tôi đi đòi lại tiền bị bạn trai trước lừa mất. Tôi không biết đó có tính là ưu điểm hay không, cũng không biết trong nhà anh ấy có nhiều tiền, càng không biết anh ấy không tinh thông một nghề gì, có công việc hay không, nhưng đây cũng không phải là điều tôi quan tâm, tôi để ý là anh ấy có thật tâm đối xử tốt với tôi hay không là đủ rồi.”

“Nếu thật như cô nói, vậy sao cô lại không gả cho hấn?”

“Tôi...”

“A, tôi biết rồi, vì cô không thương hấn, cô chỉ có loại tình cảm mang ơn với hấn mà thôi, cho nên...”

“Không phải, tôi yêu anh ấy!”

“Ai ya.” Vẻ mặt đám phụ nữ đều lộ ra nụ cười hiểu ý.

“Thích chứ? Vị hôn thê trước mặt mọi người thừa nhận cô ấy yêu anh mà.” Lâm Tuyết Nhan lia mắt nhìn về đằng sau Âu Dương Liên.

Âu Dương Liên vừa nghe, vội vàng quay đầu lại nhìn, phát hiện La Kiệt đương nhiên đứng dựa vào lưng ghế sofa cô đang ngồi, cô nhất thời kinh hoàng thất sắc, không biết phải ứng phó như thế nào.

“Làm gì mà hoảng sợ như vậy, cô ngốc? Anh lại không lấy mấy chữ ‘em yêu anh’ này đi bán lấy tiền. Còn nữa, anh cũng yêu em.” Hấn thâm tình chân thành nói với cô, thấy đôi mắt sáng của cô trợn lên, cái miệng nhỏ nhắn mở ra khép lại rất đáng yêu, hấn nhìn không được nâng mặt cô lên... cho cô một cái hôn.

“Uy, cái tên này đúng là càng lúc càng ghê tởm.” Khuê Thú Chi có cảm giác da gà nổi đầy thân, “Đi thôi, bên này là nơi tụ tập của phụ nữ, man’s talk của chúng ta ở bên kia kia.” Nói rồi kéo áo La Kiệt, đưa hấn về khu vực của đám đàn ông.

Âu Dương Liên chỉ ngậy ngốc nhìn bóng lưng của hấn, kinh hách liên tiếp ập tới, cô còn chưa kịp hồi phục lại.

“Âu Dương, cô ổn chứ?” Vu Hàn thân thiết nắm tay cô, đem hồn phách bị đánh bay của cô nhất nhất gọi về.

Âu Dương Liên chậm chậm quay đầu nhìn về phía Vu Hàn, vẻ mặt mờ mịt, căn bản không thể mở miệng nói chuyện.

La Kiệt nói yêu cô, là thật phải không? Không phải cô đang nằm mơ chứ?

“Không phải cô đang mơ đâu, thật là hấn đã nói đấy.” Phảng phất nhìn thấu nghi ngờ của cô, Vu Hàn mỉm cười trả lời.

Nghi ngờ của Âu Dương Liên được xác nhận không khỏi nảy sinh một nghi vấn.... người phụ nữ này vừa rồi còn liêu minh nói xấu La Kiệt, khuyên cô ngàn vạn lần không thể yêu người đàn ông tồi tệ như thế, tại sao sau khi La Kiệt tỏ tình với cô xong, cô ấy xem ra còn hưng phấn vui vẻ hơn mình như vậy?

Không chỉ cô ấy, những người phụ nữ khác cũng thế.

“Những lời mới này là chúng tôi cố ý nói kích cô.” Lâm Tuyết Nhan cười giải thích.

Âu Dương Liên hoài nghi quay đầu nhìn về phía Tuyết Nhan.

“Chúng tôi chỉ muốn biết vì sao cô không thể gả cho La Kiệt, là vì cô không thương hắn, hay là có nguyên nhân khác, cho nên mới dùng phương pháp này thử cô.” Lâm Tuyết Nhan nghiêm túc giải thích với cô, “Thật xin lỗi.”

“Có điều kết quả là thu hoạch lớn bất ngờ.” Vu Hàn vẽ mặt đắc ý, rồi lại hiếu kỳ hỏi, “Đây là lần đầu tiên La Kiệt nói hắn yêu cô sao?”

Dương Liên do dự một lát mới gật đầu.

“Không phải là bởi vì hắn không nói với cô ba chữ kia nên cô mới không muốn gả cho hắn chứ?” Vu Hàn nhún mày nói.

Cô lắc lắc đầu.

“Vậy rốt cuộc là có vấn đề gì vậy? Cô đã thương hắn, mà hắn cũng yêu cô, vì sao lại không thể gả?” Vu Hàn thật sự buồn bực.

Cô cúi đầu, “Tôi không xứng với anh ấy.”

Lại nghe lời như thế, Vu Hàn nhìn không được liếc mắt, “Sao lại không xứng?”

Âu Dương Liên trầm mặc không nói, mờ mịt nhìn sàn nhà.

“OK, tôi biết rồi, tóm lại lòng tin của cô không đủ, tôi nói đúng không?” Vu Hàn sáng khoái đưa ra kết luận.

Âu Dương Liên ngẩng đầu lên, giật mình nhìn lại.

Không có tự tin sao?

Cô không biết.

Có lẽ chẳng.

Từ khi thăng chức không được như ý, đến khi bị Trần Hạo Bạch vứt bỏ, còn để cho bạn gái mới của hắn nói là bà nội trợ, tất cả những chuyện này đều đã kích sự tự tin của cô. Cô vẫn cho rằng mình đủ độc lập, đủ thông minh, kinh nghiệm sống cũng đủ sung túc, kết quả là vẫn bị người lừa dối.

Cô cũng đã lặn lội trong xã hội mười năm, luôn luôn thật tự tin, nhưng mà bây giờ...

“Được! Tôi đã biết phải nên làm thế nào.” Nhìn vẻ mặt mờ mịt như mất đi mục tiêu của cô, Vu Hàn gật đầu, thề son sắt, “Tôi sẽ giúp cô lấy lại lòng tự tin, giao cho tôi đi.”

Âu Dương Liên cảm thấy đầu hoa mắt váng, bỗng nhiên có cảm giác mất đi năng lực tự hỏi.

Người phụ nữ trước mắt này thật sự là cô?

Mái tóc dài đến eo đã qua chỉnh sửa xõa tung như gắm ở sau lưng, âu phục vừa vặn bao phủ lấy dáng người thanh tú tao nhã nhỏ nhắn, khiến cho chiếc eo có hơi nhỏ vốn không đủ ôm của cô bây giờ lại làm cho bộ ngực đã hơi tròn lại được phụ trợ càng thêm xuất chúng. Đôi chân thon dài mê người, làn da trắng nõn thoáng hiện nét ửng đỏ, tựa như toàn thân cô đều được trang điểm vậy. Nhưng trên thực tế, Vu Hàn chỉ đánh một lớp phấn mỏng và một chút má hồng trên mặt cô mà thôi.

Người phụ nữ xinh đẹp phát sáng này thật sự là cô sao? Cô thấy khó có thể tin được, giống như là đang nằm mơ.

“Được rồi, đại công cáo thành! Bây giờ cũng chỉ còn lại phần giày nữa thôi.” Vu Hàn cười thỏa mãn, lại thoáng nhìn qua mắt ca chân vẫn còn băng bột của cô mà nhún mày.

Chân bị thương làm sao mang được giày cao gót đây? Một thân này cô cố ý trang điểm không mang giày cao gót thì không được, vậy phải làm sao mới được bây giờ?

Cô lấy tay xoa xoa huyết Thái Dương, hao tổn tâm trí suy nghĩ.

“Ấu Dương, mang vào đôi giày cao gót thì càng hoàn mỹ.” Lâm Tuyết Nhan đem giày đưa cho Ấu Dương Liên.

“Chờ một chút, tiểu Tuyết.” Vu Hàn gọi lại, “Ấu Dương không thể mang đôi giày đó.”

“Tại sao?”

“Chân của cô ấy bị thương.”

“Nhưng bị thương là mất cá chân mà, không phải sao?”

“Chính là mất cá chân bị thương muốn đi lại đã rất khó khăn rồi, nếu còn mang giày cao gót nữa thì cô ấy đi đứng thế nào đây?” Vu Hàn tự hỏi lấy phương án thay thế.

Lâm Tuyết Nhan im lặng một chút, cười thất thanh nói, “Chị Vu Hàn, có phải chị đã quên mất một chuyện rồi không?”

“Chuyện gì?” Cô khó có thể hiểu được trong giây lát.

“Ấu Dương hôm nay cần bản là không cần phải đi lại, cô ấy chỉ cần ngồi hưởng thụ là được rồi.”

“Nhưng mà nếu muốn hưởng thụ thì cũng phải đi đến đích rồi mới có thể hưởng thụ được nha.”

“Cho nên em mới nói chị đã quên mất một chuyện mà.” Lâm Tuyết Nhan quơ quơ giày trong tay, “Em nghĩ chuyện đi lại này, La Kiệt sẽ rất thích ý phục vụ mới đúng.”

Vu Hàn tỉnh ngộ a một tiếng, cuối cùng mới hiểu.

“Chính xác.” Cô cười gật đầu, “Tôi nghĩ, La Kiệt không chỉ là vui thôi đâu, hẳn còn có thể là thích thú, vui, sau đó liền vui quá hóa buồn. Ha ha...”

“Vì sao lại vui quá hóa buồn?” Lâm Tuyết Nhan khó hiểu hỏi.

“Bởi vì ngay từ đầu trong mắt hắn chỉ nhìn thấy được Ấu Dương mê người, nhưng rồi dần dần hắn sẽ thấy những người khác, tôi nói như vậy cô có hiểu không?” Vu Hàn vẽ mặt cười hàm ý xấu.

Sau khi Lâm Tuyết Nhan suy tư một chút mới hiểu, bật cười. “Em hiểu.”

Ấu Dương Liên nghe các cô nói bí hiểm như vậy không hiểu một chút gì, nhưng cô đã đáp ứng ngày hôm nay giao hết cho các cô ấy thì cũng chỉ có thể tin tưởng mà thôi.

Cô mang giày cao gót mà Lâm Tuyết Nhan đưa cho, rồi Vu Hàn đến đỡ cô từ từ đứng lên.

Vu Hàn thỏa mãn nhìn cô một lần từ đầu đến chân, quay đầu nói với Lâm Tuyết Nhan, “Tiểu Tuyết, giúp tôi gọi La Kiệt vào đi.”

Lâm Tuyết Nhan gật đầu rồi đi, chỉ chốc lát sau liền dẫn theo người vào.

Ấu Dương Liên có chút khần trương nhìn La Kiệt, thấy hắn sau khi vào cửa liền ngây ngẩn, cả người đứng thẳng bất động ở trước cửa không nhúc nhích. Có phải hắn cho rằng cô ăn mặc như thế này không hợp, cảm thấy như là cô đang giả bộ đáng yêu? Dù sao thì cô cũng đã hai mươi tám tuổi, lại còn giống như là nữ sinh tuổi còn trẻ, ăn mặc ngắn như vậy, mỏng như vậy, bó chặt trên người như thế này, có phải hắn thấy cô mặc thế không đẹp một chút nào?

“La Kiệt, nước miếng anh chảy kia.” Vu Hàn cười đánh vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

Theo bản năng hắn đưa tay lau khước miệng, lúc này mới biết mình bị gạt.

“Tôi đâu có chảy nước miếng, cô cứ nói lung tung.” Hắn trừng mắt liếc Vu Hàn, sau đó chậm rãi đi về phía cô gái đẹp đến mức khiến cho hắn quên phải thở.... Cô gái của hắn.

Hắn đến trước mặt cô, không dời mắt nhìn cô từ đầu đến chân, lại nhìn từ chân lên đầu, cuối cùng mới đưa tầm mắt dừng lại ở khuôn mặt hiện vẻ bất an. Vu Hàn nói rất đúng, vấn đề của cô quả thật là ở thiếu tự tin.

Hắn tự tay khều nhẹ mái tóc của cô, “Em thật đẹp.” Hắn thở dài nói, âm thanh khàn khàn, trầm thấp.

Âu Dương Liên kinh ngạc nhìn hắn, cô không dự đoán được là hắn sẽ mở miệng khen ngợi mình. “Thật... thật sao?”

Hắn mỉm cười, nghiêng người hôn cô, “Thật, rất đẹp, cũng rất hợp với em.”

“Tốt lắm, vậy chúng ta cũng nên xuất phát thôi.” Vu Hàn vỗ tay phá vỡ ma chú hấp dẫn lẫn nhau của hai người.

“Chúng ta phải đi đâu đây?” La Kiệt quay đầu hỏi. Hắn không dám tiếp tục đối mặt với cô, người phụ nữ trước mắt này có lực hấp dẫn quá lớn, khiến hắn sợ bản thân sẽ kiềm chế không nổi mà bất cớ đến tầng tám, không cho cô đi cùng với bọn Vu Hàn.

“Đi hưởng thụ.” Vu Hàn nói thật ngắn gọn.

Hắn nghi ngờ hỏi, “Đi hưởng thụ? Hưởng thụ cái gì?”

“Hưởng thụ cuộc sống.”

““Hưởng thụ cuộc sống?” Hắn thật không hiểu ra sao cả.

“Được rồi, anh đừng hỏi nhiều như vậy, dù sao anh chỉ cần làm theo lời tôi là xong.”

“Tôi cũng phải đi cùng với các cô sao?” Hắn nghĩ đó chỉ là hoạt động của phụ nữ.

“Đương nhiên, anh không thấy chân Âu Dương bị thương sao? Cho nên, hôm nay anh phải làm hai chân của cô ấy, hộ tống cô ấy đến bất cứ nơi nào chúng tôi muốn đi. Thế nào? Anh đồng ý không?”

“Đó là niềm vinh dự và may mắn của tôi, rất hân hạnh được phục vụ.”

Vu Hàn và Lâm Tuyết Nhan nhìn nhau cười.

“Chúng ta lên đường đi.” Vu Hàn nói.

La Kiệt gật gật đầu, đột nhiên xoay người bế Âu Dương Liên lên.

“A!” Cô hô nhỏ một tiếng, vội vươn tay ôm chặt cổ hắn, để ngừa bản thân mất cân bằng, sau đó lại dùng tay kia đè lên làn váy ở đầu gối.

“La Kiệt, động tác của anh không thể nhẹ một chút, ôn nhu một chút hay sao?” Vu Hàn bắt đầu dī thờ dài.

“Bình thường tôi đều ôm cô ấy như thế này mà, có vấn đề gì sao?” La Kiệt khó hiểu hỏi.

“Tất nhiên là có, anh không chú ý là hôm nay cô ấy mặc váy sao?”

“Đương nhiên là có, nhưng điều này với...” âm thanh của hắn dừng lại, bởi vì hắn thấy mặt Âu Dương Liên đỏ ửng, liệu mình muốn đem làn váy đang tuột xuống hông kéo lên thôi.

Vu Hàn nhún vai, “Xem chừng hắn là không cần tôi phải nói thêm nữa nhỉ?”

La Kiệt chậm chạp gật đầu, do dự một lúc rồi thả Âu Dương Liên lại trên sàn nhà, để cô kéo váy xong, tiếp theo mới thật cẩn thận ôm lấy, làm hai chân của cô, mang cô đi ra ngoài hưởng thụ cuộc sống.

8. Chương 7

“Tiểu thư, bánh ngọt này là vị tiên sinh mặc áo sơ mi màu vàng ở bên kia mời ba vị, chúc ngon miệng.”

Nhìn theo nhân viên phục vụ xoay người rời đi, Vu Hàn cùng Lâm Tuyết Nhan liếc nhau một cái, lại nhìn về phía Âu Dương Liên đang trừng mắt nhìn một bàn đầy bánh ngọt, hoa quả và đồ uống, nhin không được nhếch miệng mỉm cười.

“Cảm giác thế nào?” Vu Hàn hỏi.

Âu Dương Liên phản ứng trì hoãn chột ngắc đầu nhìn lại, “Cảm giác gì?”

“Cảm giác được nhiều người như vậy ái mộ theo đuổi đó?” Lâm Tuyết Nhan cười nói.

“Người ái mộ?” Trên mặt cô vẫn một vẻ mờ mịt.

“Đúng vậy, người ái mộ. Những người mời cô ăn cái gì đó đều là có ý với cô, muốn theo đuổi cô, chẳng lẽ cô không biết sao?”

“Há?” Cô ngơ ra, rồi lắc đầu nguầy nguậy. “Tiểu Tuyết, có phải cô nghĩ nhầm rồi hay không? Mấy người mời chúng ta đồ ăn sao lại có ý với tôi được, người bọn họ muốn mời thật ra là cô và Vu Hàn chứ? Không phải tôi đâu.”

“Hiểu nhầm chính là cô đó.” Lâm Tuyết Nhan cười phản bác, “Cô đã quên, tôi chính là người phụ nữ đã có thai, những nam nhân kia trừ phi mắt mù, nếu không không có thể nào nhìn không ra. Còn chị Vu Hàn...”

“Nhấn kết hôn của tôi sáng loa loa lên như vậy, bọn họ không chú ý tới mới là lạ!” Vu Hàn cố ý gảy một chút mái tóc dài, nhấn ở ngón giữa của cô lờ lờ tỏa sáng theo, “Cho nên, ba trừ hai, đáp án chính là cô.” Cô vừa nói vừa đưa tay chỉ về phía Dương Liên.

Âu Dương Liên lúc này thật là bị dọa cho ngây người ra, hai mắt tròn tròn sững sờ, nói không ra lời. Những người mời họ đồ ăn thật sự là vì cô mà đến sao? Cái này... làm sao có thể chứ?

“Thật ra, dáng vẻ của cô rất có hương vị, chỉ là bình thường cách ăn mặc quá mức mộc mạc, không biết đem ưu điểm của mình tôn lên, mới có vẻ bình thường. Hôm nay, chúng tôi mang cô ra ngoài, chính là muốn cô nhìn cho rõ điểm này.” Vu Hàn mỉm cười nói với cô, “Bây giờ, cô có tự tin hơn một chút với bản thân mình không?”

Âu Dương Liên nhìn một bàn đầy thức ăn, lại quay đầu bốn phía nhìn những người đàn ông tặng điểm tâm cho các cô, vẫn cảm thấy không chân thật một chút nào.

“Tôi không biết.” Ngực khí của cô vẫn tràn ngập vẻ không xác định.

“Sao cô còn nói như vậy chứ?” Vu Hàn kiềm không được tiếng thở dài, “Chẳng lẽ, cô còn muốn những người đàn ông đó tự mình đến trước mặt cô tỏ ý theo đuổi, cô mới có thể tự tin được sao?”

“Điểm ấy sợ là khôn thể nào nha, chị Vu Hàn.” Lâm Tuyết Nhan ngắt lời, trong lời nói tràn ngập ý cười.

“Tại sao? Chỉ cần chúng ta tiếp tục ngồi nữa, nhất định sẽ có người đàn ông kiềm nén không được, trực tiếp đi tới là có kết quả liền mà.”

“Chính là em thấy có người đã sắp mất đi tính nhẫn nại.” Nụ cười trên mặt Lâm Tuyết Nhan không ngừng mở rộng, ánh mắt nhìn La Kiệt không ngồi chung với các cô, sắc mặt càng lúc càng thối, ánh mắt càng lúc càng hung ác, vẻ mặt càng lúc càng không thể nhịn thêm được nữa.

Vu Hàn tự nhiên biết nói đến ai, cô quay đầu nhìn về phía hắn, chỉ thấy hắn cho cô một cái nhìn chằm chằm đầy nghiêm khắc mang theo cảnh cáo, không nói gì uy hiếp cô... ‘hắn là phải biết một vừa hai phải thôi chứ?’

Nam nhân này ghen cũng có chấp quá đi, người khác chẳng qua là tặng mấy cái bánh ngọt, mấy ly đồ uống cho Âu Dương Liên thôi mà, hắn có cần phải tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, một bộ hận không thể làm thịt hết toàn bộ đàn ông trong quán như thế không?

Đàn ông mà ghen thì thật đúng là đáng sợ!

“Đừng để ý đến hắn.” Dù thế nào đi nữa thì hắn cũng không dám làm gì các cô, gặp xui xẻo, đen đủi chính là bọn đàn ông nhìn chằm chằm Âu Dương Liên thôi.

“Chính là như vậy cũng phải được hắn đồng ý mới được nha.” Lâm Tuyết Nhan cười lắc đầu, “Chị nhai đi, hắn đến rồi kia.”

Vu Hàn nhìn lại, chỉ thấy tên kia đúng là đã rời khỏi chỗ ngồi, đi về phía họ.

“Các cô hôm nay hẳn là có kế hoạch muốn đi chỗ khác đúng không? Tôi đưa các cô đi.” Hấn đứng trước bàn ăn của họ, khéo léo chặn Âu Dương Liên lại, không cho đám đàn ông trong quán nhìn người phụ nữ của hấn thêm một cái liếc mắt nào nữa.

“Nhưng mà tôi chưa ăn no nha.” Vu Hàn cầm lấy cái thìa đã nửa giờ rồi chưa đụng đến, làm bộ làm tịch nói.

“Vu Hàn!” La Kiệt cất lực không chế xúc động muốn bóp chết cô. Người phụ nữ này căn bản là cố ý! “Được, vậy cô tiếp tục ngồi đây ăn đi, Liên, chúng ta về nhà.” Hấn kéo Âu Dương Liên từ chỗ ngồi đứng dậy.

“Nè, anh đừng thô lỗ như vậy có được không?” Vu Hàn nhin không được lên tiếng.

Hấn đột nhiên cứng đờ, lập tức lo lắng nhìn Âu Dương Liên, chỉ sợ bản thân thật sự không cẩn thận làm đau cô.

“Em không sao.” Cô mỉm cười, lắc đầu với hấn.

“Có sao cũng sẽ nói không sao, tính tình Âu Dương chính là như vậy.” Vu Hàn ở một bên nói mát.

Thần kinh La Kiệt mới vừa thả lỏng lập tức lại căng lên, hấn nhìn Âu Dương Liên, đang muốn mở miệng, đã có gia hỏa không thức thời xuất hiện vào lúc này, xen vào việc của người khác.

“Chuyện gì vậy? Cần giúp đỡ không?” Một người đàn ông mặc áo sơ mi màu vàng, trước đó đã tặng các cô bánh ngọt đến gần hỏi thăm.

“Tránh ra!” La Kiệt cũng không quay đầu lại, lạnh giọng nói.

“Tiên sinh, mời anh buông tay vị tiểu thư này ra.” Người đàn ông áo sơ mi vàng dững khí đáng được khen tặng tiến lên một phen chế trụ tay La Kiệt đang cầm lấy tay Âu Dương Liên, một tư thế hiệp sĩ chính nghĩa.

“Tránh ra!” Hấn lạnh lùng nói lại lần nữa.

“Người nên đi hẳn là anh mới đúng chứ, tiên sinh?” Nam nhân áo sơ mi vàng liềm linh vươn tay, ý đồ kéo Âu Dương Liên vào trong lòng mình.

“Đừng đụng vào người phụ nữ của tôi!” Hấn hét lớn một tiếng, trong nháy mắt bóp chặt cổ người nọ. Tên khốn này muốn động tay động chân vào người phụ nữ của hấn?

“La Kiệt!” Âu Dương Liên kinh hô một tiếng, liền bước lên phía trước bắt lấy hấn, cố gắng ngăn cản, “Mau dừng tay, anh đừng như vậy.”

“La Kiệt!” Vu Hàn và Lâm Tuyết Nhan đồng thời cũng từ trên ghế nhảy dựng lên, lập tức dùng kỹ thuật bắt tóm và vật lộn đã học qua đem tên đáng thương từ trong tay La Kiệt cứu ra. Đương nhiên, sở dĩ các cô có thể cứu được hấn là bởi vì La Kiệt sau khi bị Âu Dương Liên hét lớn đã thoáng buông lỏng tay, nếu không các cô cũng bất lực.

“Thật có lỗi, anh không sao chứ?” Vu Hàn áy náy hỏi nam nhân áo sơ mi vàng.

“Khụ... khụ...” Nam nhân che cổ, không ngừng ho khan, căn bản không có cách nào trả lời.

“Tôi nghĩ anh có chỗ hiểu lầm, hai người bọn họ là vị hôn phu thê, hấn sẽ không thể nào làm vị hôn thê bị thương đâu.” Cô tiếp tục xin lỗi với người đàn ông nọ, vừa nói “Nhưng mà bất kể như thế nào hấn cũng không nên động thủ với anh, để bồi tội, tiêu phí của anh và bạn bè hôm nay chúng tôi sẽ tính.”

Nói xong cô liền ngẩng đầu nhìn Lâm Tuyết Nhan, sau khi gật đầu với cô, Tuyết Nhan lập tức gọi phục vụ đang đứng một bên trộn mắt há mồm thanh toán, chỉ chốc lát sau, bọn họ rời khỏi gian trà chiều của khách sạn năm sao trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

“Thiệt tình! La Kiệt, có phải anh điên rồi không? Lại trước mắt bàn dân thiên hạ gây chuyện như vậy, anh muốn ăn kiện chắc?” Vu Hàn lớn tiếng mắng.

“Thằng khốn đó không nên sờ vào người phụ nữ của tôi.” La Kiệt nửa điểm hối cải cũng không có.

“Hấn còn chưa đụng tới người phụ nữ của anh, chỉ là muốn mà thôi.”

“Muốn cũng không được!”

“Trời ạ! Cái anh này là ăn dấm mà lớn có phải không vậy? Âu Dương, đổi ý vẫn còn kịp, tôi khuyên cô, tốt nhất là đừng có gả cho một thùng dấm chua.” Cô nghiêm trang nói với Âu Dương Liên đang ngồi ghế trước.

“Em đừng nghe cô ấy nói lung tung.” Hấn lập tức cầm tay Âu Dương Liên, sau đó, mí mắt vừa nhấc lên, nhìn về chỗ ngồi của Vu Hàn trong gương chiếu hậu, trào phúng bĩu môi nói, “Đây là dự vọng độc chiếm cơ bản nhất của người đàn ông đối với người phụ nữ mà mình yêu, tôi cũng không tin Satan lại không làm giống như vậy đâu.”

“Đương nhiên là không rồi.” Vu Hàn trả lời thật nhanh, “Chồng tôi là người biết nói đạo lý.”

“Vậy sao?” La Kiệt nhíu mày nói, “Vậy như thế này, sau khi trở về, tôi phải nhìn thật kỹ xem Satan khi thấy một tên khốn liều mình tặng đồ cho bà xã hấn, còn xum xoe với cô ấy nữa thì hấn sẽ có phản ứng gì đây.”

Vu Hàn đột nhiên cả người cứng đờ.

“Ai, không biết sao, đột nhiên tôi muốn mau chóng gặp Satan quá.” La Kiệt cười mỉa mỉ nói.

“Ách, La Kiệt, nhẩn cười của anh và Âu Dương hình như còn chưa mua đúng không? Nếu hôm nay đã ra ngoài rồi, có muốn thuận đường đi chọn nhẩn một chút? Tôi biết gần đây có một cửa hàng nữ trang cũng không tệ lắm.” Vu Hàn cười phi thường sáng lạn.

“Chuyện này không vội...”

“Sao lại không vội chứ?” Cô nhiệt tâm ngắt lời hấn, “Tháng sau là hai người kết hôn rồi, nhẩn cưới cũng không phải là chọn xong rồi thanh toán tiền là có thể mang đi, nó còn tồn không ít thời gian để đưa đến xưởng gia công, điều chỉnh. Tôi nói đúng không, Tiểu Tuyết?” Cô quay đầu tìm kiếm người ủng hộ, sau khi được đáp lại mới thỏa mãn quay đầu, “Cho nên hai người nhất định phải đi chọn nhẩn sớm một chút mới được. Cải lương không bằng bạo lực, bây giờ đi ngay thôi.”

“Ha ha...” La Kiệt âm ỉ cười to, “Xem ra Satan cũng là một cái thùng dấm chua nha, ha ha...”

Vu Hàn tức giận mãnh liệt trừng hấn, Lâm Tuyết Nhan thì ở một bên không tiếng động cười, mà Âu Dương Liên từ đầu đến cuối nhìn nam nhân ngồi lái xe bên cạnh cô.

Hấn nói cô là người phụ nữ của hấn, không cho phép người khác chạm vào người phụ nữ của hấn, ngay cả muốn cũng không được. Ham muốn độc chiếm của hấn đối với cô biểu hiện thật trực tiếp mà lại.... không che dấu một chút nào, tính nết thực tình như vậy của một người đàn ông, cô chưa bao giờ thấy qua.

Thích thì nói thích, ghét thì nói ghét, ăn dấm thì nói ra, mắt hửng thì hoàn toàn biểu lộ ở trên mặt. Hấn khinh thường diễn trò, lừa che dấu sự thật.

Đối với dạng đàn ông trực lai trực vãng, có được phản ứng chân thật nhất, cô còn có cái gì mà tự tìm phiền não, nói mình không xứng với hấn đây? Nếu thật sự cảm thấy cô không xứng với hấn, thì hấn đã sớm biểu hiện ra ngoài rồi.

Hấn nói thích cô là nghiêm túc.

Hấn nói yêu cô là thật sự.

Hấn nói sẽ làm cho cô hạnh phúc cả đời cũng là thực lòng.

Người đàn ông này đối với tình cảm của cô từ đầu đến cuối đều là thật tình, vả lại không có lấy một tia giả dối, cô phải sớm cảm nhận thấy tất cả những chuyện này mới phải, không nên mang bản thân mình vấp trong khuôn mẫu cũ tự ti mặc cảm, không đem xia đến thâm tình của hấn cùng với ước mơ tha thiết khát vọng có thể được yêu của mình.

“La Kiệt...” Cảm thấy trong lòng một trận nóng rực, cô không tự chủ mở miệng, lại ý thức được trong xe còn có những người khác liền ngậm miệng lại.

Nghe thấy cô gọi to, La Kiệt quay đầu nhìn, lại bị thâm tình, ầm ập và cảm động trong mắt cô chiếu rọi, làm rung động thiếu chút nữa đã quên mất mình còn đang lái xe.

Đến khi gặp đèn đỏ, xe ngừng lại, hấn cũng nhin không được nữa, đưa tay kéo cô về, hôn thật sâu.

“Vì Chúa, làm ơn đi.” Vu Hàn liếc mắt.

Lâm Tuyết Nhan ngồi một bên lại cười khẽ một tiếng.

Lúc đèn xanh sáng lên, La Kiệt buông lỏng Âu Dương Liên ra trước rồi vững vàng lái xe đi, có điều so với trước khi xuất phát, tâm tình của hắn tốt hơn thấy rõ.

“Vu Hàn, cô vừa nói cửa hàng nữ trang ở chỗ nào, đi thế nào đây?” Về mặt hắn tươi cười hỏi.

Vu Hàn lập tức nói cho hắn biết, thật cao hứng vì hắn đã đem chuyện trước đó quên không còn một mảnh (nhất kiện nhị tịnh).

Sau khi vòng qua quẹo lại mấy vòng, xe đã đến được tiệm nữ trang theo lời chỉ của Vu Hàn, sau khi thả các cô xuống trước, La Kiệt liền lái xe đến bãi đỗ xe.

Vu Hàn cùng Lâm Tuyết Nhan một trái một phải đỡ lấy Âu Dương Liên đi vào cửa hàng.

“Hoan nghênh quý khách.” Nhân viên cửa hàng lập tức trình diện.

“Quản lý của các cô có ở đây không?” Vu Hàn mỉm cười nói.

Nhân viên cửa hàng gật gật đầu, thay đổi bằng thái độ cung kính hơn, bởi vì khách trực tiếp tìm quản lý thường đều là khách quý.

“Xin hỏi tiểu thư họ gì?”

“Tôi họ Vu.”

“Được, phiền ba vị ngồi bên này trước, tôi đi mời quản lý ra.” Nhân viên cửa hàng mời các cô đến phòng VIP, sau đó xoay người rời đi.

“Âu Dương, cô có nghĩ tới muốn nhẫn cưới như thế nào hay không?” Vu Hàn quay đầu hỏi cô.

“Cửa hàng này thoát nhìn hình như bán nữ trang rất đắt.” Âu Dương Liên nhìn trái nhìn phải xung quanh một lát rồi bất an thấp giọng nói.

“Cô yên tâm, La Kiệt tuyệt đối gánh được. Huống chi, kết hôn là chuyện cả đời, đương nhiên là phải chọn tốt nhất, các vấn đề khác chỉ là râu ria thôi.” Vu Hàn cười nói.

“Chỉ là tôi vẫn cảm thấy không tốt lắm, tôi chỉ cần một chiếc nhẫn bình thường là được rồi.”

Thấy cô vẻ mặt kiên định, Vu Hàn bất đắc dĩ quay đầu nói với Lâm Tuyết Nhan, “Tiểu Tuyết, cô cũng giúp tôi nói với cô ấy đi.”

“Tóm lại, chúng ta chọn nhẫn cô thích trước, Âu Dương. Nếu cô cảm thấy đắt quá cũng đừng có mua, dù sao xem nhẫn cũng không cần tiền, chị nói có đúng không, chị Vu Hàn?” Lâm Tuyết Nhan mỉm cười nói.

“Được rồi, Tiểu Tuyết nói đúng đấy, chỉ xem thôi thì đúng thật là đâu cần phải trả tiền đâu, cho nên hôm nay chúng ta liền giả dạng phu nhân mà xem cho đã ghiền đi.” Vu Hàn nhếch miệng gật gật đầu, vừa nói xong liền nhìn thấy quản lý gõ sau cửa đi tới.

“Hi! Quản lý Vương.” Cô chủ động chào hỏi.

“Cô khỏe chứ, Khuê phu nhân. Nghe thấy tìm tôi là khách quý họ Vu, người đầu tiên tôi nghĩ đến là cô.” Hắn lại nói với Lâm Tuyết Nhan, “Vệ phu nhân, đã lâu không gặp, lần trước gặp cô vẫn chưa nhìn thấy dấu hiệu cô mang thai, xin chúc mừng!” Tầm mắt lại đưa đến trên người Âu Dương Liên, “Vị tiểu thư xinh đẹp chưa từng gặp này là bạn của hai người sao? Xin chào, tiểu đệ họ Vương, Vương Trị Ân, là quản lý nơi này, hôm nay thật là vinh dự và may mắn được phục vụ ba vị mỹ nữ.”

Có thể làm được quản lý quả nhiên không đơn giản, mới mở miệng đã nói một đồng lớn như vậy, Âu Dương Liên nghe thấy đầu đã muốn hôn mê.

“Vương Trị Ân, ở trước mặt tôi có thể giảm bớt thủ đoạn giao tế khéo léo kia đi, tôi không ăn không vô, anh hẳn là phải đã sớm biết điểm này rồi không phải sao?” Vu Hàn liếc mắt, một chút mặt mũi cũng không chừa cho hắn.

“Ai, biểu tỹ, chị đừng có không nể tình như vậy nha, tốt xấu cũng phải để em lưu lại cho vị mỹ nữ lần đầu gặp mặt này một cái ấn tượng tốt chứ.” Vương Trị Ân thở dài nói.

“Cần ấn tượng tốt làm chi? Người ta tháng sau là sẽ kết hôn rồi.”

“A?” Lập tức hần lộ ra vẻ mặt bị đả kích lớn, “Biểu tỹ, chị hơi quá đáng đó nha.”

“Tôi làm sao lại quá đáng?”

“Tại sao chị có nhiều bạn xinh đẹp như vậy lại không sớm một chút giới thiệu cho em quen biết, mỗi lần đều phải chờ tới khi người ta là hoa đã có chủ mới đưa tới trước mặt em, đúng là quá đáng mà.”

“Mang bạn đến giới thiệu mới làm ăn cho anh còn bị nói là quá đáng? Được rồi, chúng ta đi thôi, Âu Dương, Tiểu Tuyết.” Vu Hàn làm bộ đứng dậy muốn đi.

“Không cần a, em hay đùa thôi, đùa thôi mà, biểu tỹ.” Hần lập tức cầu xin tha thứ.

Nhìn Vu Hàn lấy một vẻ “Nhìn anh sau này còn dám hay không?” diễn cảm cao ngạo liếc xéo hần, lại thấy Vương Trị Ân phản ứng khoa trương hai tay tạo hình chữ thập thiếu chút là không lấy hương ra bái nữa thôi, chọc Lâm Tuyết Nhan và Âu Dương Liên nhin không được đều bật cười.

“Được rồi, đừng lãng phí thời gian của chúng ta, nhanh đi lấy bộ dành cho kết hôn đẹp nhất trong cửa hàng anh mang đến đây đi.” Vu Hàn ra lệnh.

“Vâng, tiểu nhân lập tức sắp xếp.” Vương Trị Ân lập tức xoay người đi ra ngoài, lại suýt nữa thì bị cấp dưới phi đến đụng vào.

“Quản lý!”

“Làm cái gì lại lỗ mãng đâm đụng như vậy?” Hần cau chặt mày, trầm giọng hỏi. Đứng trước mặt cấp dưới hần nhất định bảo trì uy nghiêm.

“Quản lý, có vị khách không hài lòng với giá cả hàng hóa của chúng ta, kiên trì muốn gặp anh.” Nhân viên cửa hàng nhỏ giọng nói với hần.

Ngoài phòng VIP truyền tới tiếng ồn ào náo loạn. “Nhanh gọi cửa hàng trưởng của các người ra, có nghe thấy hay không?”

“Hạo, bọn hần nhất định cho là chúng ta đang xem vòng cổ bình thường mới có thể xem thường chúng ta, chúng ta liền mua vòng cổ kim cương cho chúng xem. Gọi quản lý của các người ra, chúng tôi muốn mua vòng cổ kim cương có nghe thấy không?”

Khi nghe thấy âm thanh của nam nhân làm ồn thì Âu Dương Liên không tự giác lặng đi một chút, mà âm thanh kế tiếp vang lên của nữ nhân, càng làm cho huyết sắc trên mặt cô đều rút đi, cả người cứng lại.

Thế giới này tuyệt không thể nào lại nhỏ như vậy, nhất định là cô đang nghe nhầm thôi.

“Sao vậy, Âu Dương?” Lâm Tuyết Nhan chú ý tới cô có gì đó không thích hợp, quan tâm hỏi.

Bên ngoài lại truyền đến âm thanh kêu gào.

“Cái này không liên quan đến chúng ta muốn mua cái gì, ta đều mang theo bảo tiêu bên người, bọn chúng còn dám không cho chúng ta một câu trả lời, vậy tức là xem thường Trần Hạo Bạch ta rồi. Uy, ta nói đi gọi cửa hàng trưởng của các người ra, các người không nghe thấy sao?”

Trần Hạo Bạch? Quả nhiên là hần.

“Biểu tỹ, thật xin lỗi. Em sẽ bảo người khác tiếp đón mọi người trước, đợi xử lý xong mọi chuyện bên ngoài, em sẽ lại qua đây.” Vương Trị Ân quay đầu nhanh chóng nói với Vu Hàn, sau đó bước nhanh ra ngoài.

“Âu Dương, sắc mặt của cô thật sự là không tốt lắm, có phải không thoải mái chỗ nào không?” Lâm Tuyết Nhan lo lắng nhìn Âu Dương Liên.

“Tôi không sao.” Cô lắc đầu, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nhẹ.

“Sắc mặt không tốt là có liên quan đến người đàn ông ngoài kia sao?” Vu Hàn nói bất thành hình.

Âu Dương Liên khiếp sợ quay đầu nhìn về phía cô.

“Chị Vu Hàn, sao chị lại nói như vậy?” Lâm Tuyết Nhan khó hiểu hỏi.

“Trần Hạo Bạch, tôi nghe La Kiệt đề cập tới cái tên này rồi.” Vu Hàn giải thích, sau đó nhìn về phía Âu Dương Liên mặt đang tái nhợt, trầm giọng nói “Hắn chính là thằng cha cầm thú cầm tài sản tích góp của cô không trả, đúng không?”

Âu Dương Liên trầm mặc một lúc mới chậm chậm gật đầu. “Àn.”

“Thật tốt quá, cái này gọi là ‘Thiên đường có lối người không đi, Địa ngục không cửa người tự xông vào.’” Vu Hàn cười lạnh, từ chỗ ngồi đứng lên, “Đi.”

“Đi đâu chứ?” Âu Dương Liên mờ mịt nhìn cô.

“Chúng ta ra đầu ngoài đi chọn chiếc nhẫn đắt nhất, sau đó...” Vu Hàn phút chốc thoáng lộ ra nụ cười lạnh làm cho người ta không rét mà run, “Tiếp theo bảo cận bã kia trả tiền.”

“Thật là một biện pháp đòi tiền tốt.” Lâm Tuyết Nhan cười nói, cũng đứng lên, cùng Vu Hàn trái phải đỡ lấy Âu Dương Liên, “Đi thôi.”

“Tiểu Tuyết... Vu Hàn...” Cô kích động nói, “Chờ một chút, hai người các cô không nghe thấy vừa nãy hắn nói là có mang theo bảo tiêu sao? Các cô đừng làm loạn, quá nguy hiểm.”

“Cô yên tâm, trừ phi trên người bảo tiêu của hắn có đeo súng, nếu không sẽ không làm tổn thương đến chúng ta được đâu. Huống hồ, tính khoảng cách bãi đỗ xe bên cạnh đến đây, La Kiệt cũng sắp đến rồi, cho nên cần bản cô không cần phải lo lắng.” Vu Hàn nói xong, lập tức cùng Lâm Tuyết Nhan mang cô ra khỏi phòng VIP.

Bên ngoài, Vương Trị Ân lấy khách làm đầu mang theo nụ cười phục vụ Trần Hạo Bạch và bạn gái, nhìn hắn cúi đầu lại cúi đầu, Vu Hàn cũng cảm thấy bất bình cho hắn. Sao hắn phải để ý cái loại người nát bấy này nha, cửa hàng cũng sẽ không vì thiếu đi một khoản tiền mà sụp mất chứ?

“Vương quản lý, thật xin lỗi, quấy rầy anh rồi. Chúng tôi muốn xem nhẫn kim cương đắt nhất trong cửa hàng, có thể phiền anh lấy cho chúng tôi xem không?” Vu Hàn cố ý bày ra vẻ mặt tươi cười, giọng điệu kêu.

Năm chữ “nhẫn kim cương đắt nhất” nhất thời hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của mọi người, bao gồm cả Trần Hạo Bạch và bạn gái của hắn đeo dính bên cạnh.

Vu Hàn ngoài cười nhưng trong không cười híp híp mắt với bọn họ. “Vương quản lý, có thể làm phiền anh không?”

Tuy rằng không hiểu tại sao đột nhiên biểu tỷ lại chạy ra khỏi phòng VIP, lại còn cố ý rêu rao như vậy, nhưng Vương Trị Ân vẫn gật gật đầu.

“Thật xin lỗi, tôi xin lỗi trước vì không thể tiếp đãi được.” Hắn ấy nãy nói với Trần Hạo Bạch, gọi tới một nhân viên cửa hàng khác thay hắn phục vụ xong lại xoay người đi về hướng biểu tỷ cùng bạn của cô, “Xin hỏi ba vị muốn đến ngồi tạm tại phòng VIP hay không...”

“Không, chúng ta ngồi trước quầy là được rồi.” Vu Hàn ngắt lời hắn, “Âu Dương Liên, có thể chứ?”

“Âu Dương Liên?” Nghe được cái tên này, Trần Hạo Bạch khiếp sợ từ chỗ ngồi đứng lên, hai mắt tròn tròn trừng vị mỹ nữ tóc dài mà thủy chung hắn không cảm thấy được có chỗ nào quen mắt. Cô... là Âu Dương Liên?

Mặc dù biết hắn đang nhìn mình, nhưng Âu Dương Liên ngay cả liếc cũng chưa từng lia cho hắn một cái.

“Có thể nha.” Cô gật gật đầu với Vu Hàn.

Ba hương vị mỹ nữ bất đồng, lại có thể làm mất người ta sáng lên đang tạo nhả ngồi bên quầy chân ghế cao, cho dù một người trong đó mang danh phụ nữ có thai cũng không hề ảnh hưởng đến cảnh đẹp ý vui. Không chỉ người trong cửa hàng, ngay cả bảo tiêu cường tráng đứng ở hai bên cửa cũng đều nhìn đến ngây người.

“Âu Dương...” Trần Hạo Bạch giống như bị ma xui quỷ khiến vút bạn gái qua một bên, đi về phía cô, bởi vì cô trở nên thật quá đẹp, đẹp đến nỗi hấn khiến thể kim lòng không đậu, “Tiểu Liên, đã lâu không gặp.”

Đối với kêu gọi của hấn, Âu Dương Liên hoàn toàn làm ngơ, đầu cũng chưa quay.

“Đây đều là nhẫn tốt nhất của bản tiệm, mời ba vị cứ thông thả mà xem.” Vương Trị Ân từ bên trong bưng ra một cái hộp triển lãm vật trang sức mở khóa đặt trước mặt các cô.

“Chiếc nhẫn này bao nhiêu tiền?” Vu Hàn tùy tay cầm chiếc nhẫn có gắn một viên kim cương lớn hỏi.

“Cái này chín mươi tám vạn.”

“Chín mươi tám vạn sao? Cảm giác hình như còn chưa đủ, chiếc nhẫn này có bộ sản phẩm không?”

“Có, còn có một sợi vòng cổ kim cương, lắc thiết kế cùng kiểu và bông tai.” Hấn nghi ngờ liếc nhìn biểu tỷ một cái, thành thật gật đầu nói.

“A? Một bộ như thế cần bao nhiêu tiền đây?” Vu Hàn mỉm cười.

“Trọn bộ sao? Chính là nhẫn, vòng cổ, lắc và bông tai?”

“Đúng.” Cô cười càng vui vẻ hơn.

“Ước chừng khoảng năm trăm vạn.”

“Năm trăm vạn sao?” Vu Hàn nhú mày, quay đầu nhìn về phía Âu Dương Liên, “Khoản này có thể chứ?”

Cô trừng mắt nhìn, có chút chậm chạp bỗng nhiên hiểu được, Vu Hàn là đang muốn đối phương nhớ ra trả lại tiền cho cô, khoản này đủ không?

Cô vốn đang mở miệng trả lời, phía sau đột nhiên vang đến âm thanh của La Kiệt.

“Cộng thêm cả tiền lời nữa mới được.” Hấn thay cô trả lời.

“La Kiệt?”

Nghe thấy giọng của hấn, đám người Âu Dương Liên không hẹn mà quay đầu lại, lại vừa lúc thấy hấn nhanh tay lẹ mắt bắt được Trần Hạo Bạch xoay người bỏ chạy, giống như là bắt chó hoang nhỏ, đem cả người hấn xách lên.

“Bảo tiêu cứu mạng, cứu mạng a! Thả tôi xuống! Giết người rồi, thả tôi xuống! Bảo tiêu! Bảo tiêu!” Trần Hạo Bạch sợ tới mức hoảng sợ nói bậy, mặt trắng như tờ giấy.

“Không cần gọi bảo tiêu, bảo tiêu của anh vừa mới nói với tôi, bọn hấn tạm thời có việc phải về nhà, bảo tôi đi nói với anh một tiếng.” La Kiệt tươi cười chân thành nói với hấn. “Lần đầu gặp mặt a, Trần Hạo Bạch tiên sinh. Tôi nhớ lúc trước tôi từng nói với anh qua điện thoại, muốn anh phải chuẩn bị sẵn sàng tiền trả lại cho Âu Dương Liên, nói vậy, anh đã chuẩn bị xong chưa? Cộng cả tiền lãi năm trăm vạn là được rồi, số tiền còn lại thì cho bảo tiêu của anh làm tiền thuốc men cũng tốt. Trả tiền đi.”

9. Chương 8

Ha ha... thật là hả lòng hả dạ a!” Vu Hàn vỗ bàn cười to, bây giờ tâm tình của cô chỉ có thể dùng một từ sáng khoái để hình dung, thật sự là quá sung sướng, ha ha...

Buổi tối mọi người cùng nhau liên hoan thì cô liền khẩn cấp đem chuyện phát sinh ở cửa hàng nữ trang hôm nay một năm một mười kể hết ra, cô vừa nói vừa cười, một vẻ rất là High.

Thật ra không chỉ có cô, mỗi người có mặt ở đây vừa nghe tên khốn họ Trần kia run rẩy như thế nào khi ký tên vào hóa đơn thanh toán thì đều không nhịn được mà bật cười. Rồi nghe đến đoạn khi hấn bước ra khỏi cửa hàng to mồm bảo bọn họ cứ chờ đấy, hấn có nhân chứng và vật chứng, hấn nhất định phải báo

cảnh sát bắt bọn họ thì biểu đệ Vu Hàn – Vương Trị Ân lại thần trí một cây tiếp lời, “Thật xin lỗi, camera trong cửa hàng bị hư, hôm nay mới vừa đưa đi sửa.” Mọi người lại càng cười không dừng được.

Cái loại cặn bã ăn tươi nuốt sống kia chắc hẳn phải ra sức dạy cho một bài học, nếu không hẳn sẽ chắc mẫm rằng nữ nhân nhu nhược thiện lương dễ bắt nạt.

Đoàn người cười đến vui vẻ, chỉ có Âu Dương Liên lại tỏ vẻ lo lắng.

“Sao vậy? Lấy lại tiền rồi em không vui sao?” La Kiệt hỏi.

“Nếu hẳn thật sự đi báo công an thì làm sao đây?” Cô có chút bận tâm.

“Nếu cảnh sát để ý tới lời hẳn nói, chỉ sợ lúc ấy hẳn cũng sẽ không phải tốn tiền đi thuê vệ sĩ.” La Kiệt không cho là đúng cười lạnh, sau đó an ủi cô, “Huống hồ, tiền này vốn là hẳn nợ em không phải sao? Cho dù cảnh sát thật sự đến đây, chúng ta cũng đứng vững, căn bản không cần phải sợ.”

“Nhưng mà...”

“Cô yên tâm đi, Âu Dương.” Vu Hàn ngắt lời, “Cô đừng nhìn những nam nhân này bình thường đều rảnh rỗi lúc ẩn lúc hiện trong tòa nhà này, một đám bọn họ đều có lai lịch không nhỏ. Đừng nói là cảnh sát, ngay cả chính phủ hay là quan lớn trọng yếu của quốc gia cũng không dám tùy tiện chạy đến khu nhà tám tầng này gây rối với chúng ta, cô yên tâm một trăm hai mươi phần trăm đi.”

Âu Dương Liên ngây ngốc nhìn lại cô ấy, rồi lại chuyển hướng những người khác cười cười vẻ mặt bình thường, không có cảm giác kỳ quái một chút nào với lời nói của Vu Hàn, đột nhiên cô có cảm giác như lạc vào một thế giới khác. Những người này rốt cuộc là...

“Tóm lại, em không cần phải lo lắng gì hết, chỉ cần nhớ kỹ một câu là đủ rồi.” La Kiệt quay mặt cô về phía mình, rồi nhìn cô thật dịu dàng.

“Câu gì?” Cô hỏi.

“Trời có sập xuống, đã có anh đỡ cho em.” Hắn thâm tình nói.

Âu Dương Liên nhất thời kích động, thiếu chút nữa nhào đến hắn, đầu mũi cô đột nhiên thật cay, có cảm giác sắp rơi nước mắt.

Nếu cô khóc ở đây, nhất định sẽ có người giỡn cợt cô phải không?

Cô trộm quay đầu nhìn về phía những người khác, lại phát hiện họ sớm đã chuyển hướng nhìn ra khỏi chỗ bọn họ, tựa như hoàn toàn không chú ý tới La Kiệt và cô đang nói gì.

Những người này thật là...

Tổ tiên của cô rốt cuộc làm bao nhiêu chuyện tốt để đời này cô mới có đủ may mắn quen biết những người bạn khéo hiểu lòng người như thế này?

Mà nếu quen biết bọn họ thật sự là phúc phận tổ tiên của cô tu luyện được, vậy thì quen biết hẳn, gặp hẳn, có thể cùng hẳn yêu đương, chính là tu luyện tích lũy ba đời, thậm chí là rất nhiều đời mới được của cô.

Nhìn người đàn ông đang thâm tình nhìn cô, nước mắt của cô không ngăn được nữa tràn ra khỏi hốc mắt, cô hít mũi chủ động đem nước mắt ướt hai má vùi vào trong lồng ngực hắn, cảm giác thật xấu hổ mà cũng thật hạnh phúc.

.....

“La Kiệt, anh đến Đài Loan không nói cho bất kỳ ai sao?” Vệ Ốc Khốc đột nhiên mở miệng hỏi.

La Kiệt ngẩng đầu nhìn lại, sau đó gật gật đầu. “Từ trước tới giờ tôi không có thói quen báo cho bất cứ ai hành tung của mình.”

“Cho nên người khác không biết anh ở đâu là bình thường, nếu biết thì mới lạ?”

“Đúng vậy.” Hắn gật đầu nói.

“Thói quen này của anh không phải là vẫn tiếp diễn sau khi kết hôn chứ?” Vu Hàn chen lời nói.

La Kiệt cúi đầu nhìn Âu Dương Liên đột nhiên từ trong ngực hấn ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười khiên cô an tâm trước, rồi mới trả lời câu hỏi của Vu Hàn.

“Đương nhiên là không.” Hấn lắc đầu, “Trong quá khứ tôi không nói, là bởi vì không có ai muốn biết tôi muốn đi đâu, mà trong nhà cũng không có gì làm tôi không yên tâm. Nhưng đối với cô ấy, tôi thật sự không có cách nào làm mình yên tâm dù chỉ một khắc.”

“Nghe thấy không Âu Dương? Cô không thể để cho người này có ý niệm yên tâm trong đầu, phải tận lực gây ra phiền toái đi, biết không?” Vu Hàn lấy giọng điệu dạy dỗ nói.

“Satan, làm phiền anh có thể quản lý bà xã mình, không cần tùy tiện dùng quan niệm sai lầm hướng dẫn bà xã của tôi có được không?” La Kiệt oán hận nói với Khuê Thú Chi.

Khue Thú Chi nhún nhún vai, một vẻ “Cậu đừng oán tôi, tôi cũng không cách nào.”

“La Kiệt, anh nói không có người nào muốn biết anh đi đâu, vậy nếu có người muốn biết? Có phải có nghĩa là bọn họ thật sự có việc muốn tìm anh?” Vệ Ốc Khốc mở miệng lần nữa, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

“Anh nói những lời này là có ý gì? Chẳng lẽ là có người đang tìm tôi?” La Kiệt hoài nghi nhìn anh ta.

Vệ Ốc Khốc nhẹ gật đầu, “Cách đây không lâu, tôi nói chuyện điện thoại với cậu của tôi, ông ta nói người nhà của anh hình như đang tìm anh, còn hỏi tôi gần đây có liên lạc với anh không.” Nói đoạn, anh ta nhíu mày “Tôi không biết người nhà của anh cũng biết việc anh đang ở đây làm người liên lạc.”

“Tôi cũng không biết.” La Kiệt cau chặt đôi mày.

“Anh không biết?”

Hấn gật gật đầu, lập tức như có suy nghĩ gì đó.

“Anh có muốn gọi điện về nhà hay không?” Vệ Ốc Khốc hỏi.

La Kiệt nhìn anh ta một cái, rồi gật gật đầu, đứng dậy bế ngang Âu Dương Liên đang bày ra vẻ mặt do dự không biết có nên cùng hấn trở về tầng tám không lên.

Âu Dương Liên không khỏi đỏ mặt.

“Thật xin lỗi, chúng tôi xin lỗi trước không tiếp được.” La Kiệt nói.

“Đi đi.” Mọi người mỉm cười nhìn họ.

.....

“Cái gì? Đã quay về Mỹ rồi? Sao lại đột ngột như vậy?” Vu Hàn ngạc nhiên kêu lên.

“Cha anh ấy nhập viện rồi, tình huống hình như không tốt lắm.” Âu Dương Liên lo lắng nói.

Mười phút trước Vu Hàn bỗng gọi điện về hỏi cô đang làm gì, cô nói không có việc gì, cô ấy liền hỏi cô có muốn lên tầng chín uống cà phê, nói chuyện phiếm không? Cô nghĩ đang lúc rảnh rồi, liền đáp ứng.

“Vậy sao? Có điều sao hấn lại về một mình, hấn phải mang cô cùng đi chứ.” Vu Hàn cau mày nói, vừa đem cà phê mới nấu xong đổ từ trong bình ra, cho hai người mỗi người một ly.

“Không phải hấn không mang tôi về, mà là tôi không có hộ chiếu.” Cô giải thích giùm cho La Kiệt.

“Không có hộ chiếu? Cô chưa ra nước ngoài sao?” Tay Vu Hàn mới thêm sữa mới được một nửa liền ngừng lại.

Âu Dương Liên lắc lắc đầu.

Vu Hàn trợn mắt há mồm nhìn cô, vẻ mặt khó tin. Cô cũng đã hai mươi tám tuổi, không phải mười tám tuổi nha, thế mà lại chưa từng xuất ngoại? Bây giờ loại người này hấn là còn rất ít?

Có điều ngẫm lại cuộc sống quá khứ của Âu Dương Liên, mười tám thì bắt đầu tự lập, hai mươi lăm tuổi lại đụng phải một gã nam nhân lưỡi hoa sen chói lọi, hết sức bóc lột công sức, lại đập nát quỹ kết hôn cô hết hơi hết sức để dành, cũng khó trách cô không có tiền ra nước ngoài chơi.

Vu Hàn nhẹ gật đầu, lại hỏi cô, “Cho nên bây giờ cô muốn ở Đài Loan đợi hấn về, hay là chờ hộ chiếu làm xong đến Mỹ gặp hấn?” Nếu là cô, cô nhất định sẽ chọn về sau.

Âu Dương Liên đột nhiên trầm mặc cúi đầu.

“Âu Dương?” Vu Hàn khó hiểu gọi.

“Tôi rất muốn đi, nhưng mà...” Cô muốn nói lại thôi.

“Sao vậy? Chẳng lẽ cô đang lo chân bị thương không tiện đi xa à?” Vu Hàn chuyển mắt nhìn tới chân đang bị thương của cô, lại phát hiện băng bột lúc trước luôn bó tại chân cô chẳng biết từ lúc nào đã được tháo ra rồi.

Âu Dương Liên lắc lắc đầu.

“Vậy là vì cô chưa từng xuất ngoại nên sợ hãi...”

“Anh văn của tôi thật nát bét, đối thoại cơ bản nhất cũng không biết.” Cô bắt đầu dĩ cười khổ, “Nói thật, từ đầu tôi hoàn toàn không hề nghĩ tới mình sẽ gả cho một người Mỹ, nếu sớm biết, lúc còn đi học sẽ học Anh văn thật chăm chỉ.” Cô tự cười nhạo bản thân mình.

“Đây gọi là ngàn vàng khó mua được ‘sớm biết’ mà.” Vu Hàn nhếch miệng mỉm cười.

“Ai!” Âu Dương Liên thở dài một hơi.

“Có điều, may mắn là tiếng Trung của La Kiệt lưu loát như người bản địa, nên căn bản cô không cần phải lo lắng điểm này.” Vu Hàn an ủi.

“Nhưng điều kiện tiên quyết là hấn không rời khỏi đây mới được.” Cô hy vọng La Kiệt có thể ở lại Đài Loan, “Đây là chuyện không thể, không phải sao? Hấn không có khả năng vĩnh viễn không trở về Mỹ, hơn nữa nếu tôi thật sự phải gả cho hấn, cũng không thể vĩnh viễn không đi hỏi thăm người nhà của hấn, đúng chứ?”

“Ồ, vấn đề đến mức này, nhưng mà thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, bằng không bây giờ cô bắt đầu học tiếng Anh cũng không muộn mà. Bảo La Kiệt dạy cô, hấn chính là giáo viên có sẵn.” Vu Hàn ngừng một lúc, lại nói “Đúng rồi, La Kiệt đi vắng, cô ở một mình không có vấn đề gì chứ?”

“Nếu cô lo lắng chân bị thương của tôi...” Âu Dương Liên lắc lắc đầu.

“Chân cô không cần tiếp tục phải băng bột sao?”

“Lúc sáng tôi đến bệnh viện tái khám, bác sĩ nói tình hình phục hồi còn tốt hơn họ mong đợi, có lẽ không đến một tuần là có thể khỏi hấn.” Cuối cùng thì cô có thể không cần tiếp tục làm phế nhân.

“Vậy sao? Tôi nghĩ đại khái là có liên quan đến chuyện La Kiệt đem cô ôm đến ôm đi đúng không? Bởi vì hấn cơ hồ không cho cô có cơ hội đi bộ, cho nên tổn thương của chân của cô mới có thể hồi phục đặc biệt nhanh?” Vu Hàn nói xong lại uống một ngụm cà phê.

Mặt Âu Dương Liên khẽ ửng đỏ gật đầu.

“Thật tốt quá, vậy thì tôi an tâm, có điều nếu có chuyện gì cần giúp đỡ, cô đừng khách khí với chúng tôi nha. Nhớ kỹ, từ khi La Kiệt giới thiệu cô với chúng tôi, cô chính là người nhà của chúng ta rồi.”

Mũi Âu Dương Liên cay cay, cảm động thiếu chút nữa rơi lệ. Người nhà? Cô là người nhà của bọn họ? Cô thật sự rất vui khi có người nói như vậy với mình.

“Cám ơn.” Cô cúi đầu giọng khàn khàn.

“Làm gì khách khí như vậy? Nào, uống cà phê đi, cà phê của cô sắp nguội rồi kìa. Cà phê này nguội rồi sẽ chua. Muốn tôi pha lại một cốc khác cho cô không?” Vu Hàn ngữ khí nhẹ nhàng dễ dàng hóa giải không khí bỗng nhiên ngưng trọng.

“Không cần đâu.” Âu Dương Liên lắc đầu, rồi lại muốn nói lại thôi nhìn cô, “Thật ra...”

“Àn?” Vu Hàn tò mò đợi câu sau.

“Thật ra tôi không thích uống cà phê lắm.” Cô có chút ngượng ngùng nói.

Vu Hàn ngẩn ngơ, đột nhiên cất tiếng cười to.

“Cô phải nói sớm chứ, tôi thấy cô mỗi lần theo chúng tôi uống cà phê, còn tưởng rằng cô cũng thích uống cà phê chứ.” Cô ấy cười rồi từ chỗ ngồi đứng lên, “Cô thích uống gì? Sữa tươi, nước trái cây, hay là nước có ga?”

“Sữa tươi và nước trái cây đều được.”

Vu Hàn gật gù đầu. “OK, tôi nhớ rồi.”

.....

“Cái gì? Đã qua một tuần rồi, ngoại trừ lúc hần mới xuống máy bay gọi điện cho cô, thì không có gọi lần nào? Sao bây giờ cô mới nói cho tôi biết?” Vu Hàn kêu to với Âu Dương Liên, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

“Tôi tưởng hần mới vừa về nhà bạn quá, chờ hần xong việc thì sẽ nhớ ra cần gọi điện cho tôi, nhưng mà...”

“Nhưng mà đợi lại đợi một tuần rồi cũng chưa nhận được điện thoại của hần?” Vu Hàn vẫn là không thể tin được.

Cô u buồn gật đầu.

“Một tuần?! Cô cũng không tránh khỏi chờ quá lâu đi!” Vu Hàn vẫn là không thể tin được.

Cái tên La Kiệt, tên khốn kiếp nào trước khi đi một đêm còn nói cái gì không thể yên tâm với Âu Dương Liên dù chỉ một khắc, cho nên tuyệt đối sẽ không bỏ mặc cô. Những lời này còn văng vẳng bên tai, thân hần lại cắt đứt tin tức suốt một tuần lễ. Khá lắm tên đàn ông chỉ biết nói lời ngon tiếng ngọt!

“Cô đừng lo lắng, tôi sẽ giúp cô tìm được hần.” Vu Hàn an ủi cô, quay người lại liền biến thành vẻ mặt dằn dằn sát khí gọi điện thoại cho chồng.

Sau khi điện được, cô liền nói ngắn gọn súc tích nguyên nhân làm cô tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, không để cô phải nói thêm điều gì, Khuê Thú Chi đã tự chủ động gánh lấy nhiệm vụ tìm người, liên lạc, muốn cô an tâm ở nhà chờ điện thoại.

20' sau, điện thoại trong phòng vang lên, Âu Dương Liên ánh mắt chờ mong nhìn Vu Hàn, hy vọng có thể nghe được tin tốt lành từ trong miệng cô ấy, kết quả cô ấy lại không nói vài câu liên nhủ mày, còn nhìn cô một lúc rồi xoay người đi ra khỏi phạm vi thánh lực của cô.

Có chuyện gì xảy ra sao? Có nội dung gì trong điện thoại mà cô không thể nghe được? Chẳng lẽ là La Kiệt sau khi trở về Mỹ lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cho nên mới luôn không liên lạc với cô?

Âu Dương Liên trong lòng bỗng nảy lên dự cảm bất thường, sau lưng cũng bắt đầu lạnh xuống.

Không đâu, cô tự nhủ với mình, tuyệt đối sẽ không phát sinh loại sự tình này.

La Kiệt là một người tận tâm, tuy rằng thoát nhìn bề ngoài cầu thả, tay chân lại vụng về, nhưng làm việc gì cũng đầu vào đấy, thận trọng lại cẩn thận, quan trọng nhất là hần lại có một thân hảo công phu, như vậy hần sẽ gặp chuyện gì ngoài ý muốn đây?

Chẳng lẽ là tai nạn xe cộ?

Một thanh âm ở đáy lòng cô vang lên, khiến cả người cô đều cứng đờ. Chẳng lẽ hần thật sự bị tai nạn xe cộ ở Mỹ rồi, cho nên mới không có cách nào liên lạc với cô?

Không đúng, cô bỗng nhiên lắc đầu nguầy nguậy. Cho dù hần thật sự có bị tai nạn xe cộ, cũng không thể bất vô âm tín như vậy nha. Đợi sau khi hần tỉnh lại nhất định sẽ lập tức gọi điện thoại cho cô, sau đó bịa ra lý do kéo dài ngày trở lại, chỉ vì không để cô phải lo lắng.

Cô biết hần nhất định sẽ làm như vậy, nhưng mà tại sao....

Cô đột nhiên kịch liệt chấn động, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt vô cùng, cả người có vẻ lung lay sắp đổ.

Không lẽ thương thế của hần thật sự nghiêm trọng? Căn bản không có cách nào gọi điện cho cô?

Mất trí nhớ?

Hôn mê bất tỉnh?

Càng hơn nữa là..... tử vong?

Cô nắm chặt nắm tay, móng tay bén nhọn đâm sâu vào lòng bàn tay, cô lại không hề có cảm giác.

Cô cự tuyệt nhận ba khả năng này. Cô không nên tự dọa bản thân, hần nhất định sẽ không có chuyện gì, sở dĩ không gọi điện cho cô thuần túy là bởi vì bận quá, nhất định là như vậy. Cô tự thôi miên không ngừng nói với chính mình.

“Âu Dương.”

Cô ngẩng đầu lên, phát hiện tầm mắt có chút mơ hồ, cô mở trừng đôi mắt, đem lệ ý cưỡng bức trở về trong cơ thể.

“Liên lạc được sao? Hần hần là không xảy ra chuyện gì chứ?” Cô miễn cưỡng bản thân kiên cường mở miệng.

Vu Hàn gật gật đầu với cô. “Hần rất khỏe.” Nhưng lại muốn nói rồi thôi nhìn cô.

Nhìn ánh mắt của cô ấy, một chút yên tâm Âu Dương Liên cũng không có, trái lại càng thêm bất an. “Vu Hàn, mặc kệ hần xảy ra chuyện gì, xin cô nói thật cho tôi, không cần dấu giếm bất cứ điều gì được không?”

Vu Hàn do dự hồi lâu, rồi mới nhẹ nhàng gật đầu.

“Âu Dương, cô nhớ kỹ, dù phát sinh bất cứ chuyện gì, tôi đều đứng về phía cô, biết không?”

Âu Dương Liên hoàn toàn không hiểu vì sao cô ấy lại nói những lời như vậy với cô, chỉ gật gật đầu.

“Trên thực tế La Kiệt hần...” Vu Hàn tạm dừng một lúc, sau đó hít một hơi lấy tinh thần nói, “Hần đang ở Mỹ đang chuẩn bị kết hôn, cái tên phụ lòng đại hồn đản kia!”

“Kết hôn?” Âu Dương Liên vẻ mặt mê mang, ngốc ngốc nhìn cô, tựa như nghe không hiểu ý nghĩa của hai chữ này.

“Âu Dương...” Vu Hàn đã đồng tình lại lo lắng, nhưng không biết phải an ủi cô như thế nào.

“Cho nên hần không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn?” Âu Dương Liên hỏi.

Vu Hàn trừng mắt nhìn, rồi gật đầu.

“Thật tốt quá!” bỗng nhiên cô thở hắt một hơi, cao hứng lớn tiếng nói, nước mắt lại không ngừng chảy ra, “Thật tốt quá, thật tốt quá, thật tốt quá.” Cô không ngừng thì thầm.

Vu Hàn nhìn cô, bị sự ngây ngốc ấy làm đau lòng không thôi. Tên La Kiệt kia không chỉ là hồn đản, còn là một đồ đản, mới có thể vứt bỏ nữ nhân tốt như Âu Dương Liên, hần thật là thẳng đàn ông ngu xuẩn nhất thiên hạ!

Âu Dương Liên lấy tay gạt đi nước mắt trên mặt, đột nhiên từ chỗ ngồi đứng lên.

“Cảm ơn cô, Vu Hàn. Nếu hần không có việc gì thì tôi yên tâm rồi.” Nói xong, cô xoay người muốn đi.

“Âu Dương.” Vu Hàn lo lắng ngăn lại bước chân cô, “Cô muốn đi đâu?”

“Mấy ngày nay bởi vì tôi quá lo lắng, mỗi tối đều ngủ không ngon, giờ nghe nói hần không sao, cảm giác mệt mỏi liền toàn bộ chạy đến, cho nên tôi muốn về nhà ngủ.” Về mặt cô mỗi một nói.

Vu Hàn gật gật đầu, không suy nghĩ gì khác.

Sau khi hai người cùng nhau trở về tầng tám, Âu Dương Liên trực tiếp đi vào phòng nằm xuống ngủ, mà Vu Hàn vì ngăn ngừa cô làm ra chuyện gì ngu ngốc, dứt khoát ngay cả cửa phòng cũng không cho cô đóng, cứ như vậy ngồi trong phòng khách, cứ mười phút lại xem cô một lần.

Mười hai giờ mười phút, Khúc Thiển từ quán mì trở về, mang theo cơm trưa đến cho các cô ăn, nhưng Âu Dương Liên còn đang ngủ, cho nên liền đem phần của cô bỏ vào tủ lạnh.

Hai giờ bốn mươi chiều, Lâm Tuyết Nhan cũng tới, Âu Dương Liên vẫn chưa tỉnh.

Bốn giờ mười, Tiểu Cương và Tiểu Khiết tan học về nhà, Khúc Thiển nhận nhiệm vụ mang bọn trẻ rời khỏi tầng tám, mà Vu Hàn và Lâm Tuyết Nhan thì tiếp tục ở lại chờ Âu Dương Liên tỉnh lại.

Năm giờ rưỡi, các cô bắt đầu cảm thấy lo lắng, bởi vì Âu Dương Liên ở trên giường ngay cả động cũng không động đến một cái, một chút dấu hiệu tỉnh lại cũng không có, có điều hoàn hảo là hô hấp của cô vẫn bình thường.

Sáu giờ rưỡi, các cô bắt đầu lo lắng cần đánh thức cô dậy không, vì cô đã ngủ sắp được tám tiếng rồi.

Bảy giờ mười, Khuê Thú Chi và Vệ Ốc Khốc cùng nhau tới, Lâm Tuyết Nhan lợi dụng tủ lạnh vốn còn nguyên liệu nấu ăn liền làm một bàn cơm để mọi người no bụng. Vu Hàn thử đánh thức Âu Dương Liên, nhưng vành mắt đen sâu mờ mờ màng màng ngồi xuống một chút rồi lại nằm trở về, ngủ lại lần nữa.

Biết cô thật sự vì quá mệt nên muốn ngủ chứ không phải vì trốn tránh sự thật mà muốn lâm vào hôn mê nên mọi người an tâm.

Bốn người vừa ăn cơm vừa thảo luận, Vu Hàn thật tức giận, Lâm Tuyết Nhan từ đầu đến cuối đều nhăn mày, mà hai người đàn ông lại cho rằng tình huống thật khả nghi, bởi vì ngoại trừ nghe được chuyện La Kiệt phải kết hôn ra, bọn hắn hoàn toàn không tìm thấy bản thân La Kiệt, không thể liên lạc với hắn để xác nhận chuyện hắn kết hôn.

“Nhưng là chuyện này cũng đã công khai trên truyền thông, cái loại giới danh nhân thế gia tài chính và kinh tế như bọn họ, không thể nào lấy hôn nhân đại sự để làm tin tức thổi phồng quảng cáo đúng không?” Vu Hàn vạch trần sự thật.

“Có lẽ chúng ta nên đến Mỹ một chuyến để chứng thật chuyện này.” Khuê Thú Chi như có suy nghĩ gì đó nói.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Vệ Ốc Khốc gật đầu nói.

“Được, cứ như vậy đi, chúng ta mang Âu Dương cùng đi. Nếu La Kiệt thật sự làm ra chuyện tay ôm đàn tỳ bà (1), chúng ta liền phá hư hôn lễ của hắn, để cho hắn một đêm thành danh!” Vu Hàn nghiêng răng nghiêng lợi lớn tiếng nói.

(1) Nguyên văn là , xuất xứ từ hai câu thơ dưới đây trong tác phẩm “Tỳ bà hành” của Bạch Cư Dị:

Mời mọc mãi thấy người bỏ ngõ,

Tay ôm đàn che nửa mặt hoa.

(Bản dịch của Phan Huy Vịnh)

là câu thành ngữ chỉ người phụ nữ quay lưng với chồng/người tình để đến với tình yêu khác (hoặc người góa phụ đã hai lần dò) Ở đây ý chỉ anh Kiệt ăn ở hai lòng, không chung thủy với Âu Dương Liên.

Phản ứng kích động của bà xã làm cho Khuê Thú Chi đột nhiên có điểm hối hận vì đã đề nghị đi Mỹ.

Lâm Tuyết Nhan từ khoe mắt dư quang nhìn thấy Âu Dương Liên từ trong phòng đi ra. “Âu Dương, cuối cùng cô cũng tỉnh rồi. Đói bụng chưa? Mau tới đây cùng ăn cơm với chúng tôi.”

Tuyết Nhan vẫy vẫy tay với Âu Dương Liên, nhưng dáng vẻ cô vẫn còn mang theo một chút nét buồn ngủ đứng sững ở cửa phòng, mờ mịt nhìn bốn phía, cuối cùng không nhúc nhích trông bọn họ.

“Sao vậy?” Lâm Tuyết Nhan khó hiểu hỏi.

Mọi người đều nhìn thấy phản ứng kỳ lạ của cô, bởi cô đang dùng một loại ánh mắt xa lạ nhìn họ, tựa như là không quen biết họ vậy.

“Mọi người...” cuối cùng cô cũng từ từ mở miệng, nhưng lời nói tiếp đó lại làm cho nhóm bốn người Vu Hàn lập tức ngây người, “Cho hỏi các vị là ai vậy?”

10. Chương 9

Mất trí nhớ chọn lọc?

Cô còn tưởng là cái danh từ này chỉ tồn tại trong tiểu thuyết hoặc kịch truyền hình, không ngờ nó lại phát sinh trên người cô.

Âu Dương Liên từ bệnh viện đi ra thì luôn trong tình trạng cảm xúc phức tạp dở khóc dở cười.

Cô nghĩ, bây giờ cho dù có người nói cô trúng số đặc biệt, cô cũng sẽ không kinh ngạc, dù sao loại chuyện mất trí nhớ chọn lọc này cũng có thể xảy ra với cô, thì còn có cái gì có thể hoang đường hơn so với chuyện này chứ.

Trong trí nhớ của cô, một giây trước rõ ràng mới mang theo hành lý ngồi trên taxi tới nhà trọ tám tầng, giây sau lại nhảy đến hôm nay là hơn nửa tháng sau, cô tỉnh lại từ trên giường ở tầng tám, trong phòng khách có bốn người lạ cô hoàn toàn chưa từng thấy qua, thân thiện chào hỏi với cô.

Trí nhớ của cô xuất hiện một tầng đứt gãy lớn, cô hoàn toàn không thể nhớ nổi bất cứ một chuyện gì đã xảy ra trong hai mươi ngày qua, thậm chí tại sao lại có thể nghỉ phép dài hạn không đi làm?

Chuyện không thể tưởng tượng được như vậy, sao lại xảy ra với cô chứ?

Mọi người trong tòa nhà tám tầng... tuy rằng bây giờ một người cô cũng không nhớ rõ, lại cảm giác rất rõ ràng rằng bọn họ đều là người tốt, toàn bộ sự quan tâm của họ với cô đều xuất phát từ chân tình thật ý, không có một tia giả dối hay ép buộc nào. Điều này làm cho cô không khỏi thời gian hai mươi ngày kia, cuối cùng thì cô đã làm những chuyện gì mới có thể có được lòng tốt đáng quý trọng như vậy?

Chuyện chia tay với Trần Hạo Bạch cảm giác như mới xảy ra ngày hôm qua. Tuy rằng cô mất đi trí nhớ của hai mươi ngày, nhưng hẳn là không đến mức bị ảnh hưởng quá lớn mới đúng, nhưng kỳ lạ chính là, lúc cô nhớ tới cái con người tuyệt tình tuyệt nghĩa kia, thì một chút đau lòng, tức giận, khó chịu, cảm giác hối hận đều không có, chỉ là không muốn nghĩ đến hắn mà thôi.

Cô mất trí nhớ thực sự chỉ có hai mươi ngày chứ không phải là hai tháng hoặc hai năm sao? Nói cách khác, làm sao cô có thể từ trong thương tâm phục hồi lại nhanh như vậy chứ?

Chuyện này luôn luôn quẩn luyến nhiều lắm.

Trừ cái đó ra, còn có một việc kỳ lạ nữa... về bạn cùng phòng của cô.

(Gọi là phòng vì đây là một phòng lớn có nhiều phòng nhỏ bên trong, kiểu như một căn hộ cao cấp ấy)

Cô cùng với một gã đàn ông thuê chung một gian nhà trọ này, điểm ấy làm cô thật nghi ngờ, bởi căn bản là cô không thể nghĩ tới mình cùng một người đàn ông xa lạ sống dưới một mái hiên.

Theo như cách nói của Lâm Tuyết Nhan, vì cô bị chủ nhà cho thuê giả lừa, trên người không có tiền lại không có chỗ có thể ở, hơn nữa kiai không cẩn thận làm mất cá chân bị trật, cho nên người thuê nhà ở tầng tám liền thu nhận và giúp đỡ cô, đem gian phòng chia cho cô thuê chung mà ở.

Người trong tòa nhà tám tầng nói cho cô biết từng ly từng tý chuyện đã xảy ra trong hai mươi ngày qua, bao gồm chuyện cô trở thành người thuê phòng mới đến như thế nào, cùng mọi người kết thành bạn tốt ra sao, bình thường lúc ở chung với mọi người hay làm những gì, vân vân...

Ba ngày nay, bọn họ tích cực nhiệt tâm giúp cô lấy lại trí nhớ đã mất, chung quy là tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn (biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết không dấu diếm), nhưng đối với chuyện bạn cùng phòng đã quay về Mỹ kia, lại khinh miêu đạm tả cho qua (chỉ nói sơ lược, nói cho qua chuyện), điều này khiến cho cô không hiểu sao lại vô cùng để ý.

Buổi tối, mọi người đều tự trở về phòng mình nghỉ ngơi, một mình Âu Dương Liên ở trong phòng lớn năm mươi mét vuông, đột nhiên cảm thấy có chút quanh quẩn.

Nhìn bốn phía tĩnh lặng, cô do dự đưa mắt nhìn về phía phòng của bạn cùng phòng, sâu khi tự đầu tranh một hồi lâu, cuối cùng nhịn không được tò mò đi vào phòng hắn, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây.

Giường của hắn, gối của hắn, tủ quần áo của hắn, bàn sách của hắn... laptop của hắn?!

Ấu Dương Liên trừng mắt nhìn, đôi mắt nghi ngờ nhìn trừng trừng cái laptop màn hình siêu mỏng kia, loại máy nhẹ như vậy không phải dễ tiện mang theo bên người sao? Tại sao hắn lại để nó ở đây, không mang theo về Mỹ?

Trong phòng thoạt nhìn thật sạch sẽ, có điều một đại nam nhân lại thật sự biết được cái gì gọi là dọn dẹp sao? Ít nhất trong quá khứ cô chưa từng quen biết một người đàn ông như vậy.

Trong phòng chỉnh tề sạch sẽ khiến cô hoàn toàn nhìn không ra chút dấu vết gì liên hệ với chủ nhân căn phòng để lại, cô lại dời ánh mắt về chiếc laptop trên bàn đọc sách, do dự đi về phía nó.

Cô đưa tay nhẹ nhàng mơn trớn bề ngoài huyền lệ (đẹp lóa mắt) của nó, cảm giác ngứa trong lòng bàn tay, có tia xúc động muốn mở nó ra xem.

Xem một chút chắc là không sao đâu? Có một giọng nói vang lên trong đầu, cô có cảm giác tựa hồ có thể tìm được thứ gì đó trong máy tính.

Cô thấp thỏm không yên nhìn xuống, tuy rằng biết rõ ở tầng lầu này chỉ có một mình cô, nhưng cô vẫn cảm thấy bất an vì chuyện mình sắp làm.

Hít một hơi thật sâu, cuối cùng cô cũng động thủ mở laptop màn hình tinh thể lỏng ra, sau đó ấn xuống phím trên cùng khởi động máy. Màn hình tinh thể lỏng lóe lên một cái, hình ảnh từ đen toàn bộ chuyển thành màu lam, sau đó trong nháy mắt, bỗng nhiên toàn màn hình hé ra bức ảnh lọt vào trong tầm mắt cô, khiến cô nhất thời đờ người ra.

Đó là ảnh chân dung cỡ lớn của đôi nam nữ, hai người thân mật tựa vào nhau, người phụ nữ còn hơi nghiêng đầu, đem đôi môi đỏ mọng in lên má người đàn ông, vẻ mặt cười đến thật hạnh phúc. Mà người phụ nữ kia không phải ai khác, chính là cô!

Đây là chuyện gì thế này? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trùng mắt trước bức ảnh, Ấu Dương Liên cảm thấy tay chân như nhũn ra, toàn thân vô lực.

Cô ngã ngồi trên ghế bên cạnh bàn, đôi mắt vẫn nhìn trừng trừng vào bức ảnh trên màn hình, trong lúc khiếp sợ tất cả tâm tư đều kinh hoàng thất thổ.

Cô trừng mắt người đàn ông trong hình, đó là một nam nhân có khuôn mặt to, cằm ngay ngắn, cười rộ lên có điểm thật thà, phúc hậu.

Bộ dạng của hắn cũng không khó xem, nhưng so với anh tuấn, tiêu sái, nhã nhặn thì vẫn còn cách một khoảng, có chút bất đồng với kiểu đàn ông ưa thích của cô trong quá khứ, nhưng trong tấm ảnh cô lại dựa sát vào hắn cười đến thật hạnh phúc.

Cuối cùng thì chuyện này là như thế nào đây?

Bỗng nhiên cô hiểu được tại sao mình lại nguyện ý cùng một người đàn ông xa lạ ở chung, bởi vì căn bản nam nhân này không phải là người nào xa lạ, mà là bạn trai của cô!

Trong đầu cô rối như tơ vò, phản ứng so với lúc cô đột nhiên biết được mình bị mất trí nhớ chọn lọc giống nhau như đúc.... Không, càng hoảng sợ luống cuống, khó tin hơn!

Cô từng yêu một người trong hai mươi ngày ngắn ngủi? Chuyện này cuối cùng là xảy ra như thế nào chứ?

Nghĩ không ra, cái gì cô đều nghĩ không ra.

Ấu Dương Liên khổ sở ôm đầu, nhịn không nổi gõ gõ nó, nhưng trong đầu cô vẫn là một mảnh trống rỗng, về người đàn ông trong tấm ảnh, cô không nhớ nổi một chút nào.

Trong hai mươi ngày, cô hồi phục thương tâm vì bị thất tình đã kích, lại còn yêu nam nhân khác? Loại chuyện này đối với cô mà nói là không thể nào xảy ra, nhưng mà tấm ảnh trước mắt này nên giải thích như thế nào đây?

Rất nhiều mối nghi hoặc làm xáo trộn năng lực tự suy xét của cô, làm sao cũng không thể nghĩ cho rõ ràng.

Ngoài bức ảnh trên màn hình, trong máy hắc là phải còn cái gì nữa chứ?

Trong mớ suy nghĩ hỗn loạn đột nhiên nảy ra một ý thanh minh, khiến cô đang trong trạng thái thất thần phải giật mình tỉnh táo lại.

Cô cắn cắn môi, do dự trông mắt nhìn vào màn hình computer một lúc lâu rồi cuối cùng cũng vươn tay chạm vào con chuột, cố gắng tìm lại trí nhớ đã mất trong máy tính.

Trong thư mục tư liệu cô tìm được một số hình ảnh, có tấm cô chụp một mình, cũng có tấm cô chụp chung với người đàn ông đó, còn có những người khác trong nhà trọ tám tầng, có thể nhận ra đều là chụp trong tòa nhà này cả. Trong các bức ảnh cô đều cười rất vui vẻ, không có một ngoại lệ nào.

Không chỉ có cô, có thể thấy hắc và những người trong tòa nhà trọ này ở chung với nhau cực kỳ tốt, nhưng tại sao bọn Vu Hàn các cô ấy lúc dừng lại trí nhớ cho cô thì chỉ kể về hắc qua loa đại khái, thậm chí là tránh né?

Một tia cảm xúc không hiểu nổi nín chặt lòng cô, có chút bất an lại có chút buồn bực, thậm chí có thể nói là đau lòng. Nhưng, tại sao lại là đau lòng? Khẽ thở dài một hơi, cô lắc đầu muốn rũ bỏ tâm tình phức tạp kia, đem lực chú ý đặt vào màn hình máy tính một lần nữa.

Cô tìm được một thư mục khác, tên thư mục là nguyên nhân hấp dẫn ánh mắt của cô, tất cả những cái tên này đều được đặt theo ngày tháng, hơn nữa là bắt đầu lưu trữ từ ngày đầu tiên cô bị mất trí nhớ.

Cô mở thư mục ra mới phát hiện toàn bộ bên trong đều là tiếng anh.

Mà cô căn bản đối với anh văn là mù tịt.

Đúng rồi, cô có thể xuống dưới lầu tìm bọn Khúc Thiển giúp cô dịch nha, chồng và con cô ấy tất cả đều là người Anh, anh văn của cô ấy chắc chắn là không thành vấn đề...

Không được, hành động của cô bây giờ có thể nói là hành vi ăn trộm, sao lại không biết xấu hổ mà xin Khúc Thiển giúp cô chứ? Huống chi, không biết vì nguyên nhân gì mà mọi người đều liều mình dấu diếm cô chuyện cô có quan hệ với người đàn ông này, nếu cô thật sự xin Khúc Thiển giúp, cô ấy có nói thật hay không đây?

Xem ra con đường này không thể đi, cô phải nghĩ một cách khác.

Internet thật là một thế giới thần kỳ lại tràn ngập vị nhân tình, cho dù là vì một người chưa bao giờ gặp mặt, mọi người cũng sẽ đem hết khả năng giúp đỡ.

Vì không chắc là trong thư mục được đặt tên theo ngày tốt cùng là viết cái gì trong đó, nên lúc đầu Âu Dương Liên chỉ lấy một đoạn anh văn ngắn trong đó đăng lên mạng xin mọi người dịch giúp. Rất nhanh, mười phút sau liền được bạn trên mạng trả lời lại...

Đoạn phiên dịch như sau:

‘Mình chưa bao giờ có kinh nghiệm nhất kiến chung tình, nên không thể xác định cái cảm giác không yên lòng đối với cô ấy, mới thấy cô nhíu mày đã cảm thấy đau, nghe cô kêu đau đã muốn đem cái tên bác sĩ đang giúp cô ấy băng lại mắt cá chân bị thương kia đập một trận, thấy cô ấy không biết chăm sóc bản thân thì đã thô lỗ điên cuồng hét với cô là ‘đồ dân’ đó có phải là nhất kiến chung tình không?’

Nếu là không phải, vậy cảm giác nhớ mãi không quên, sau khi về đến nhà trong lòng vẫn tràn ngập tâm tình của cô ấy, hắc là đúng rồi chứ?

Đêm nay mình mất ngủ chắc rồi.

Nhất kiến chung tình? Thật sự là không thể tưởng tượng nổi.’

Đây là cái gì? Thư tình sao?

Không, phải nói đây là nhật ký mới đúng, thì ra mấy văn kiện đặt tên theo ngày tháng là nhật ký của hân.

Nếu biết mấy cái này là nhật ký của hân, cô không nên tiếp tục xem mới đúng, thế nhưng trong đoạn văn có nhắc tới ‘mất cá chân bị thương’ làm cô không thể không để ý.

‘Cô ấy’ ở đây không phải chỉ chính cô đấy chứ?

Do dự một lúc lâu, cô vẫn nhịn không nổi lại cốp dán một đoạn khác nhờ bạn trên mạng dịch giúp. Không bao lâu, đã có người trả lời lại rồi.

Đoạn văn được dịch như sau:

‘Hạnh phúc là có thể gặp chứ không thể cầu, một khi bạn có cơ hội thì phải nắm chặt lấy, đừng để nó đi qua bên người mà lỡ mất (bản thân thấy câu nói này thật không sai tí nào).

(Câu nói trong ngoặc là của người trên mạng dịch giùm Âu Dương Liên)

Mãnh tướng nói đúng, nếu ta có may mắn gặp được cơ hội như vậy, nói gì thì nói, tuyệt đối ta sẽ không bỏ qua. Đến mức chuyện thật sự khiến mình như có xương mắc nơi họng là cô ấy từng yêu thật sâu đậm người đàn ông khác, tuy rằng chỉ hơi nghĩ tới đã cảm thấy thực khó chịu, nhưng nếu mình đã không thể nào thay đổi thì chỉ còn cách chấp nhận mà thôi.

Có điều bây giờ mình thề với trời, mình sẽ dùng tất cả tình yêu trong thời gian ngắn nhất chiếm lấy trái tim cô ấy, làm cho cô ấy quên đi cái tên kia tròn méo thế nào, thậm chí là không nhớ rõ là từng có nhân vật này tồn tại. (Bản thân cho rằng câu này nói rất hay, có điều trên thế gian này thật sự làm được có mấy người chứ?)’

Thật sự làm được trên thế gian này có mấy người?

Âu Dương Liên nhìn chằm chằm cái chú ý mà người dịch đã thêm phía sau đoạn văn, trong lòng không hiểu sao lại nổi lên đáp án.... Hân có thể làm được.

Cô bị trực giác khẳng định của mình làm cho hoảng hồn, nhưng lập tức nghĩ nghĩ, lại cảm thấy suy nghĩ này của mình cũng không có gì đáng trách. Tuy rằng cô đã quên hết tất cả mọi chuyện về người đàn ông này, nhưng từ những bức ảnh cũng có thể nhìn ra được cô ở bên người ấy thật sự rất vui vẻ hạnh phúc.

Khi đó cô chắc chắn tuyệt đối không nhớ rõ Trần Hạo Bạch là người nào, thậm chí ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ đến tên đó, nếu không, nhất định là ngay cả cười cô cũng cười không nổi chứ sao có thể cười sáng lạn như vậy?

Tuy không nhớ rõ, nhưng cô tin rằng người đàn ông này đã thực hiện được lời thề của hân, dùng tất cả tình yêu trong thời gian ngắn nhất chiếm lấy trái tim của cô.

Nhưng nếu nam nhân này là bạn trai hiện giờ của cô, thì tại sao bọn Vu Hàn phải dấu diếm không nói cho cô biết quan hệ của họ chứ? Còn cô sao lại bị bệnh mất trí nhớ có chọn lọc đây?

Chọn lọc?

Cả người cô cứng đờ, đột nhiên như vừa tỉnh mộng.

Sau khi lưu lại lời cảm ơn chân thành trên mạng xong, thoát ra, tắt máy, Âu Dương Liên suy sụp đi về phòng, sau đó ngã xuống giường trờ mắt nhìn trần nhà ngẩn người. Sao cô lại dần như vậy chứ, thế mà bây giờ mới phát hiện điểm mấu chốt căn bản của vấn đề không phải là quan hệ chân chính của cô với bạn cùng phòng đang đi vắng, hay là thái độ kỳ quái của bọn Vu Hàn mà là tại sao cô lại đơn phương lựa chọn quên đi người đàn ông xuất hiện sau đoạn thời gian đó? Cuối cùng là chuyện nghiêm trọng không thể giải quyết nào khiến cho cô dùng phương thức này mà quên đi?

Cô nhìn trờ trờ lên trần nhà, muốn đào trong cái đầu quả dưa của mình ra vài thứ gì đó, nhưng kết quả căn bản là phí sức.

Đáng giận, rốt cuộc thì đầu óc của cô bị làm sao vậy nè, cũng không phải là già bảy tám mươi tuổi mắc bệnh si ngốc của người già, sao lại không nhớ nổi được chuyện mới xảy ra không lâu đây chứ?

Thật là đáng ghét!

.....

“Rắc!”

Tiếng động rất nhỏ vang lên trong đêm, khuấy động người đàn ông đang nằm thẳng trên giường nhắm kín hai mắt.

Hắn ta mở mắt, nghi ngờ suy nghĩ vừa mới hiện lên trong đầu, người tới đã nhanh chóng xuyên qua phòng, chuẩn xác không sai tìm được vị trí của hắn, lập tức ngân quan chọt lóe, một vật gì đó vừa dài vừa nhỏ lạnh như băng cứ thế để ở cần cổ hắn, nhanh đến mức khiến hắn không có cơ hội né tránh.

Có điều, người đàn ông đang nằm trên giường ngay cả một chút sợ hãi cũng không có, trái lại còn nhếch miệng lộ ra hàm răng trắng tinh chỉnh tề.

“Không sợ chết sao?” Người vừa tới lạnh giọng hỏi.

“Sợ nha, có điều anh cũng sẽ không giết tôi thì tôi có việc gì phải sợ?” La Kiệt vừa nói vừa dờ đi con dao đang kề trên cổ, cũng chậm rãi ngồi dậy.

Khuê Thú Chi trừng mắt liếc hắn một cái, “Cậu nên sợ đi, vì bây giờ có một đám phụ nữ đang muốn lấy mạng cậu đó.”

“Phụ nữ trong tòa nhà tám tầng à?” Hắn biết rõ mà còn cố hỏi.

“Cuối cùng thì cậu đang làm cái quái gì vậy? Chuyện phải kết hôn rốt cuộc là như thế nào đây?” Khuê Thú Chi ngồi vào bên giường của hắn, vẻ mặt mệt mỏi bắt đầu dãn ra.

Sau khi từ Đài Loan đáp máy bay mười mấy tiếng đồng hồ đến đây, anh ta liền thuê xe ở gần sân bay, ngựa không dừng vó chạy đi tìm hắn. Vốn tưởng rằng chỉ cần khai tên tuổi, nói là bạn của La Kiệt là có thể gặp hắn, không ngờ lại bị chặn ở ngoài cửa, đừng nói là gặp người, ngay cả cái bóng cũng không được thấy nữa ấy chứ.

Trong tình huống bất đắc dĩ, anh ta đành phải nửa đêm chuồn tới, lén mò vào. Nhưng mà nói thật, vì đã quen với cuộc sống an nhàn rồi, bây giờ bảo phải trèo tường, làm động tác võ nghệ cao cường, đúng là mệt chết cái thân già của anh ta rồi.

“Đó là ý tưởng của người nhà tôi tự làm theo ý mình.” La Kiệt quệt môi nói.

“Ý tưởng mà thôi sao? Nếu chỉ là như thế, sao phải tung tin ra, thậm chí ngay cả ngày kết hôn cũng đã quyết định rồi?”

“Bọn họ muốn làm như thế nào, tôi không ngăn được, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không kết hôn thế này.”

“Vậy tại sao cậu còn muốn ở chỗ này mà không về Đài Loan, hơn nữa ngay cả điện thoại cũng không gọi về lấy một cuộc?”

“Tình trạng ba tôi không tốt nên tôi muốn ở lâu thêm vài ngày với ông. Về phần không gọi điện thoại, thực ra, lúc mới đầu quả thật là không có thời gian, đến khi có thời gian rồi thì lại phát hiện di động của tôi bị mất rồi, mà trong đầu tôi lại không có một số điện thoại nào ở Đài Loan cả.” La Kiệt cười khổ nói.

“Vậy cậu còn không biết lên mạng mà liên lạc với tôi sao?”

“Máy tính của tôi không mang về. Phương thức liên lạc với anh và Mãnh tướng tương đối đặc biệt đều ở trong đó.”

Khuê Thú Chi liếc xéo, “Chẳng lẽ cậu không dựa vào mấy cái sản phẩm điện tử này thì không được sao?”

“Đây chính là kết quả tai hại của công nghệ phát triển quá thịnh vượng (nôm na là hiện đại hại điện), không đúng sao?” Hắn lại cười khổ.

“Vậy còn chuyện nhà cậu đề phòng nghiêm ngặt, bất luận kẻ nào cũng không thấy được bóng cậu là thế nào?”

“Còn không phải là bọn họ sợ tôi đào hôn.”

Khuê Thú Chi nhìn hẩn một chốc, sau đó cau chặt đôi mày, “Cho nên ngay cả cậu của Ốc Khốc, đường đường là cục trưởng cục cảnh sát mà họ cũng có thể cự tuyệt?”

La Kiệt trào phúng cười, “Đại khái chắc chỉ có Tổng thống Mỹ đến mới được thôi.” Ngừng một lúc, hẩn hỏi, “Cậu của Ốc Khốc từng tìm tôi sao?”

Khuê Thú Chi gật gật đầu, “Cậu mất di động, còn quên máy tính, chẳng lẽ không nghĩ tới có thể từ cậu của Ốc Khốc mà bắt liên lạc với chúng tôi sao?”

La Kiệt vừa nghe liền nhất thời ngây ngẩn, hẩn cứng họng nhìn bạn tốt, sau một lúc lâu hẩn mới thì thào mở miệng, “Tôi thật sự không nghĩ tới còn có cách này.”

“Mặc kệ dùng cách gì, viết thư cũng tốt, đăng báo cũng được, lên mạng đăng tin nhắn cũng xong, trước lúc tin tức cậu phải kết hôn được tuyên bố, cậu hẩn phải nghĩ cách nhắn cho chúng tôi tâm ý của chính mình, chứ không phải đợi đến lúc chuyện đã xảy ra rồi mới như cam chịu bỏ mặc như vậy. Cậu có biết sau khi Âu Dương Liên biết được đã bị đả kích như thế nào hay không?” Khuê Thú Chi trầm giọng trách móc.

“Cô ấy biết rồi? Sao cô ấy biết được? Là các anh nói cho cô ấy biết à?” La Kiệt kích động, một phát liền tóm lấy cổ áo Khuê Thú Chi tức giận chất vấn.

Khuê Thú Chi khẽ thở dài một tiếng, gỡ tay hẩn khỏi cổ áo mình, “Sau khi cậu qua đây một tuần hoàn toàn không có tin tức gì, Âu Dương Liên lo lắng an nguy cậu lại không có cách nào, liền chạy tới hỏi chúng tôi có thể liên lạc với cậu không. Bọn tôi đã thử rất nhiều cách đều không tìm thấy người, cuối cùng đành phải nhờ cậu Ốc Khốc hỗ trợ, không ngờ lại nhận được tin cậu chuẩn bị lấy vợ.”

“Nên các anh đem chuyện này nói cho cô ấy biết?” Hẩn phẫn nộ rống to, âm thanh quá lớn làm cho phía ngoài xôn xao một trận.

“La Kiệt thiếu gia! Thiếu gia?”

Người bên ngoài không ngừng gõ cửa kêu to, thậm chí còn sai người nhanh chóng đi lấy chìa khóa, nhưng La Kiệt bên trong lại nhắm mắt làm ngơ, chỉ giận không thể át mà trừng mắt với người bạn tốt của hẩn.

Sở dĩ hẩn có thể yên tâm bỏ mặc chuyện này cũng bởi vì Đài Loan với nơi này cách xa vạn dặm, mà anh văn của Âu Dương Liên chỉ có trình độ học sinh tiểu học, cho nên tin hẩn phải kết hôn có đăng lên trang web tiếng anh thì hẩn cũng không cần phải lo lắng, kết quả thì sao?

Hẩn ngàn tính vạn tính cũng coi như không tính được nhóm bạn này của hẩn lại đâm một dao sau lưng mình.

Khuê Thú Chi áy náy nhẹ gật đầu với hẩn.

“Sau khi bà xã tôi biết chuyện này thì nổi cơn tam bành, lại thấy Âu Dương Liên vì không nhận được tin tức của cậu mà lo lắng đến mức ăn không ngon ngủ không yên nên đã nói ra trong cơn tức giận.” Dừng một lát, Khuê Thú Chi lại nói, “Tôi thật tình xin lỗi cậu, La Kiệt.”

La Kiệt lửa giận ngất trời trừng mắt nhìn anh ta một lúc lâu, đột nhiên cào tóc thật mạnh, miễn cưỡng ép lửa giận của mình xuống. “Tại sao mọi người lại không tin tôi chứ?”

“Tôi không tin cậu sẽ bội tình bạc nghĩa với Âu Dương Liên, cho nên mới tự chạy đến đây một chuyến xem thế nào. Nhưng dù sao Đài Loan đến đây cũng có khoảng cách, cho nên...”

“Cho nên sao?” Hẩn trầm giọng hỏi, không hiểu sao có một cảm giác bất an nồng đậm nổi lên trong bụng.

Khuê Thú Chi trầm mặc nhìn hẩn, do dự không biết nói chuyện tiếp theo như thế nào.

Quên đi, vẫn là nói thẳng ra, “Âu Dương Liên bị chứng mất trí nhớ chọn lọc.”

La Kiệt cũng không nhúc nhích trừng Thú Chi, biểu cảm từ mờ mịt, kinh ngạc đến mặt không còn chút máu.

Khuê Thú Chi hạ xuống ánh mắt thương hại, không dám nhìn phản ứng của hấn nữa, cũng quyết định thừa dịp bản thân còn đang lúc có dũng khí, hít một hơi lấy thêm tinh thần nói cho hết lời.

“La Kiệt, bây giờ, Âu Dương Liên đã hoàn toàn quên mất cậu. Nghe được tin cậu phải kết hôn, tất cả chúng tôi đều không thể tiếp nhận nổi, nên có thể suy ra là biết đã kích đối với cô ấy còn lớn đến đâu, do đó trong lúc tan nát cõi lòng không thể chịu nổi, thương tâm thống khổ, cô ấy lựa chọn quên cậu đi.”

11. Chương 10

“Không cần cà phê, mà sữa tươi hoặc nước trái cây đều được đúng không?” Vu Hàn rót chén sữa tươi cho Âu Dương Liên vừa mỉm cười hỏi, “Có muốn thêm vài miếng bánh mì nướng không? Cô đã ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi.” Cô nói dối, bởi vì bây giờ cô không muốn ăn uống một chút nào.

Vu Hàn bưng ly cà phê của mình ngồi vào ghế đối diện với cô. “Cô tìm tôi có việc?”

Cô nghiêm túc gật gật đầu với cô ấy, sau đó lấy từ trong túi mang theo người ra một cái hộp nhung tinh xảo đặt lên bàn trà, “Tôi hôm qua tôi phát hiện cái này ở trong ngăn kéo phòng tôi.”

Vu Hàn vừa nhìn thấy hộp nhung cô vừa lấy ra, thầm kêu một tiếng hồng бет.

“Những vật phẩm trang sức này chắc là đều thật đắt tiền đúng không? Hơn nữa giá trị hấn là rất cao. Nhưng tại sao tôi lại có những thứ này chứ? Tôi thì không thể nào mua nổi rồi. Vu Hàn, cô có thể nói cho tôi biết thế này là thế nào không?”

“Cái này...” Vu Hàn không biết nên giải thích như thế nào, rồi nhanh trí nói “Đây là của tôi cho cô mượn, tôi đang muốn mở miệng với cô để nhận lại nè.” Tóm lại vẫn thu nó lại trước thì tốt hơn.

“Sao tôi lại mượn cô đồ quý như vậy?” Âu Dương Liên nghi ngờ hỏi.

“Ách, tức là có lần chúng ta cùng nhau đi khách sạn năm sao uống trà chiều, tôi đã kể cho cô nghe chuyện này rồi đúng không? Đồ trang sức này là tôi đưa cho cô để phối với quần áo.”

“Nếu nói thế thì tôi chắc phải là vừa về đến nhà liền trả lại cho cô mới đúng, đồ đắt tiền như vậy tôi không thể nào giữ lại bên người được.”

“Cái này...”

“Còn nữa, Vu Hàn.” Cô nhẹ giọng thở dài nhìn cô ấy, “Tuy rằng tôi không muốn nói, nhưng mà trên giấy bảo đảm trong hộp viết tên của tôi.”

Vu Hàn cứng họng nhìn cô, rồi rũ vai, biết là không thể cứu vãn. “Ngay từ đầu cô đã biết đồ trang sức đó là của cô, sao còn hỏi lại tôi chứ?”

“Tôi chỉ muốn biết tại sao mọi người muốn gạt tôi?”

“Chúng tôi lừa cô?”

“Về bạn cùng phòng của tôi. Tôi và hấn không chỉ có quan hệ là bạn cùng phòng hay chủ cho thuê nhà và người thuê nhà mà thôi đúng không?” Âu Dương Liên chăm chú nhìn Vu Hàn, “Thật ra chúng tôi là người yêu đúng không?”

Vu Hàn khiếp sợ nhìn cô, “Cô... Âu Dương, có phải cô đã nhớ ra cái gì rồi không?” Cô cẩn thận hỏi.

Âu Dương Liên lắc lắc đầu.

“Vậy sao cô lại...”

“Tôi thấy cái này trong máy tính.” Âu Dương Liên lấy từ trong túi của mình một bức hình được in ra trên giấy A4, nhân vật chính trong ảnh là cô và La Kiệt.

Đột nhiên Vu Hàn thấy như sét đánh ngang tai.

“Tại sao mọi người lại phải giấu tôi chuyện này?” Âu Dương Liên hỏi.

Vu Hàn nhìn cô không nói gì, không biết phải nói từ đâu, bỗng tiếng chuông cửa vang lên.

“Leng keng, leng keng.”

“Xin lỗi, tôi đi xem thử là ai đến.” Cô nhanh chóng đứng dậy, không cần biết là ai ở ngoài cửa, tự đáy lòng cô thật sự cảm ơn họ.

Cửa vừa mở ra, đứng ở ngoài chính là Lâm Tuyết Nhan.

“Tiểu Tuyết, cô tới thật đúng lúc.” Vu Hàn giống như người chết đuối vớ được cọc, vội vàng kéo cô ấy vào trong.

“Làm sao vậy chị Vu Hàn?” Lâm Tuyết Nhan mờ mịt hỏi.

“Âu Dương đã biết chúng ta đang lừa cô ấy, cô ấy vừa truy vấn tôi về chuyện của cô ấy và La Kiệt, chúng ta phải làm thế nào bây giờ?” Vu Hàn kích động kéo lấy Tuyết Nhan, dè dặt giọng nói.

“Thì ra là chuyện này.” Lâm Tuyết Nhan lộ vẻ tươi cười.

“Sao cô còn cười được thế chứ? Tôi sắp khóc rồi nè.” Vu Hàn mếu máo.

“Đừng lo lắng, không sao rồi.” Lâm Tuyết Nhan an ủi vỗ vỗ lưng cô.

Tinh thần bình tĩnh, không chút hoang mang của Tuyết Nhan khiến cho Vu Hàn sinh nghi. “Cô đến tìm tôi cũng không phải đơn giản là vì nhàm chán muốn la cà đúng không?”

Lâm Tuyết Nhan lắc đầu. “Ốc Khốc mới vừa nói chuyện điện thoại với Khuê đại ca, anh ấy đã tìm thấy La Kiệt, hơn nữa xác định tất cả chỉ là hiểu lầm, từ đầu đến cuối La Kiệt đều không tính đến chuyện kết hôn. Tóm lại, hai người họ sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để trở lại, cho nên đã không có chuyện gì rồi.”

“Vậy sao?” Vu Hàn nhíu mi, “Tại sao tôi lại không biết một chút gì là đã không sao rồi?”

Lâm Tuyết Nhan thu hồi gương mặt tươi cười, khó hiểu nhìn Vu Hàn.

“Còn chứng mất trí nhớ chọn lọc của Âu Dương phải làm sao bây giờ?”

.....

Tim đập thật nhanh, cảm giác giống như lần đầu tiên hẹn hò vậy, lo sợ mình ăn mặc có hợp không, lo lắng mình gặp mặt đối phương biểu hiện như thế này có thể thất thường không, hoặc có thể nói lời không nên nói, làm chuyện không nên làm hay không?

Âu Dương Liên hít một hơi thật sâu, mãi cho đến khi cảm xúc thoáng đã ổn định xong mới từ trong WC đi ra.

Trong sảnh tầng chín, các nữ nhân trong nhà trọ tám tầng ngoại trừ Tĩnh Vu Hiểu đang phải sống chết hoàn thành bản thảo và Tĩnh Vu Hy đi vắng ra, bốn vị còn lại đều đến đủ cả. Về phần các nam nhân ngoại trừ Vệ Ốc Khốc đến sân bay đón người là La Kiệt cùng đi với Khuê Thú Chi, đều vì có chuyện công mà không thể đến.

Trong không khí tràn ngập mùi vị thực vật, quanh quẩn bên tai là âm thanh sôi nổi của những người bạn và tiếng cười của trẻ con, hoàn cảnh này khiến cho người khác vui thích. Âu Dương Liên thật thích không khí trước mắt, nhưng điều kiện tiên quyết là không cần có cuộc gặp mặt sắp tới.

Năm phút trước, Vệ Ốc Khốc chồng Tiểu Tuyết điện báo nói bọn họ đã ở trên đường cao tốc, nửa giờ sau là có thể về đến nhà.

Mất thấy La Kiệt, người bạn trai mà cô đã quên đi sắp xuất hiện trước mặt mình, cô cảm thấy thật khản trương, trong lòng ngũ vị tạp trần, có chút chờ mong lại có điểm sợ hãi, muốn chạy trốn lại muốn lưu lại.

Hắn rốt cuộc là một người đàn ông như thế nào đây?

Cô từng vụng trộm hỏi qua Lâm Tuyết Nhan, nhưng cô ấy lại chỉ mỉm cười nói với cô, chờ hẵn về tới là cô có thể tự mình cảm nhận.

Cô chưa từ bỏ ý định, lại đi hỏi Lưu Dư, cô ấy suy nghĩ nghiêm túc cả nửa ngày, cuối cùng nói, cô ấy cũng không rõ ràng lắm.

Khúc Thiển thì tốt hơn một chút, cô nói mặc dù cô mới quen biết La Kiệt không lâu, không biết hẵn là người có tính cách như thế nào, nhưng có một điều có thể khẳng định, đó chính là hẵn đối với Âu Dương Liên cô thật sự rất tốt, mặc dù có lúc bá đạo thô lỗ, nhưng đều xuất phát từ ý muốn tốt cho cô. Cho nên đối với bản thân cô mà nói, hẵn được xem như là một người đàn ông tốt đi.

Về phần Vu Hàn, cô không hỏi. Bởi vì cô có thể cảm giác được Vu Hàn có oán với La Kiệt, hình như là có liên quan đến chuyện cô bị mất trí nhớ, chuyện cụ thể như thế nào thì cô cũng không rõ lắm.

Mặt khác, về phần tại sao cô lại bị chứng mất trí nhớ chọn lọc này thì cô cũng đã biết.

Thì ra tất cả chỉ là hiểu lầm, cô nghĩ rằng La Kiệt phải kết hôn, cô đâu không phải là cô, cho nên chịu không nổi đả kích, vì vậy mới biến thành hoàn cảnh như bây giờ.

Nói thật, cô thực hối hận đối với chuyện truy ra nguyên nhân chuyện này, bởi đáp án thật là mất mặt.

Cho tới bây giờ cô lại không biết là sức chịu áp lực của mình lại thấp như vậy, lại chỉ vì một người bạn trai mới quen biết trong vòng hai mươi ngày thay lòng đổi dạ mà bị đả kích lớn, trốn tránh sự thật, phải tìm đến chứng mất trí nhớ này.

Có điều nói đi thì cũng phải nói lại, nếu tất cả những chuyện này đều là sự thật, vậy thì tình cảm của cô đối với La Kiệt nhất định đã rất sâu.

“Ba ba!” Tiểu Khiết ở bên cửa đùa giỡn đột nhiên vui vẻ nói, thân thể nho nhỏ lập tức lao vào trong lòng Vệ Ốc Khóc vừa mới bước vào sảnh tầng chín.

Vệ Ốc Khóc mỉm cười ôm cô bé quay vòng vòng khiến tiểu cô nương khanh khách cười vui vẻ một trận.

Khuê Thú Chi cũng theo sau đi tới, ngay sau đó là La Kiệt đã nửa tháng không thấy mặt.

Âu Dương Liên không thể kìm chế ánh mắt của mình ngưng lại trên thân người vào cửa cuối cùng, tuy rằng đã xem qua hình của hẵn, đã biết được diện mạo và dáng hình hẵn thế nào, nhưng đến lúc chân chính thấy được người thật, cô vẫn bị chấn động nho nhỏ.

Sau khi La Kiệt tiến vào trong phòng giao lưu, ánh mắt nhanh chóng tìm được cô, tiếp đó cước bộ hướng thẳng đó mà đi tới.

Khi Lưu Dư thấy hẵn đến bên cạnh liền nói, “Hoan nghênh anh đã trở lại, La Kiệt.”

“Cám ơn.”

Khúc Thiển quan tâm hỏi, “Tình trạng ba của anh có tốt không?”

“Ổn định lại rồi, cảm ơn cô đã quan tâm.”

Lâm Tuyết ngưng mặt đánh giá hẵn, “Anh có vẻ hơi gầy so với trước đây, chuyến này anh vất vả rồi. Tôi làm một ít điểm tâm, ăn được thì ăn nhiều thêm một chút, lấy lại thể trọng.”

“Vâng. Cám ơn cô, Tiểu Tuyết.”

Hẵn một đường bước tới, đáp lại sự thăm hỏi của mọi người, ánh mắt lại thủy chung không rời khỏi Âu Dương Liên.

Cô khần trương, không biết phải làm thế nào cho đúng, rất muốn trốn đi, bởi vì ánh mắt của hẵn rất thiêu đốt người cũng rất chiếm hữu, khiến cô cảm thấy thân thể giống như đang bị lột trần. Nhưng hai chân cô lại không nghe lời, như đang bị mọc rễ cắm vào đất, động cũng động không được.

Chẳng lẽ hắn không biết cô đã đánh mất hoàn toàn những ký ức về hắn hay sao? Nói cách khác, tại sao lại dùng phương thức xâm lược lại trực tiếp như thế mà nhìn cô chứ? Nếu hắn cứ như thế này không nói một câu mà đem cô ôm vào lòng, cô phải làm gì bây giờ?

Nếu từ nay về sau tránh né sự đụng chạm của hắn, có xúc phạm hắn không? Dù sao hai người bọn họ vốn là một đôi yêu nhau, là vì cô không tin hắn mới xóa đi những chuyện về hắn trong đầu.

Đang trong lúc cô do dự thì hắn đã chạy tới trước mặt cô...

Cô ngẩng đầu lên nhìn hắn, cả người bất an như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than.

“Chào!”

Ngoài ý muốn, hắn cũng chỉ là lộ ra nụ cười sáng lạn chào hỏi với cô mà thôi, cũng không làm ra hành động gì quá mức.

Âu Dương Liên không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

“Chào!” Cô chớp mắt, có chút gò bó lẫn khấn trương đáp lại hắn.

“Anh nghe nói em đã quên anh.”

Không ngờ hắn lại nói thẳng ra chuyện này, Âu Dương Liên có chút ngẩn ngơ, có điểm không biết phải làm sao. “Tôi... ừ... thật xin lỗi...” Cô cúi đầu nói.

“Chuyện này cũng không phải lỗi của cô, sao cô lại phải đi xin lỗi hắn?” Vu Hàn nhin không được ngắt lời kêu lên.

“Bà xã.” Khuê Thú Chi kéo cô ấy vào trong lòng, “Từ lúc anh trở về đến giờ, em còn chưa cho anh một cái ôm hôn, chẳng lẽ em không nhớ anh sao?” Hắn lập tức cúi đầu xuống hôn môi cô, thành công chuyển hướng chú ý của Vu Hàn, cũng an ủi bản thân hắn nỗi khổ tương tự ba ngày qua...

Thanh âm phá đám đã không còn, La Kiệt thỏa mãn giương nhẹ khóe môi, có điều khi hắn thấy ánh mắt kinh hãi, rụt rè trước mắt mình, tim liền chùng xuống.

Thì ra Satan thật sự không lừa hắn, cô thật sự đã hoàn toàn không nhớ gì về hắn nữa, không nhớ tất cả những gì bọn họ đã trải qua với nhau.

Hắn cảm thấy có chút bị tổn thương, nhưng nghĩ tới nguyên nhân làm cô biến thành cái dạng này, hắn lại thấy đau lòng không thôi.

Cái đồ ngốc này sao cứ giấu đi tâm tình của mình như vậy, không chịu đem cảm xúc hỉ nộ ái ố phát tiết ra ngoài một chút chứ?

Khóc cũng tốt, tức giận mắng chửi cũng xong, thậm chí là liều lĩnh trực tiếp tới Mỹ tìm hắn tính toán sổ sách cũng được, nếu cô nguyện ý đem tâm tình của mình biểu hiện ra ngoài, cũng sẽ không phát sinh những chuyện như thế này.

“Thật xin lỗi...” Cô vẫn còn đang giải thích với hắn.

“Đừng xin lỗi nữa, đây không phải lỗi của em.” Hắn lấy tay xoa nhẹ đầu cô, không phải cố ý, nhưng lại thuận tay đem đầu tóc chĩnh tề của cô vò rối tung. Do dự một chút, hắn lại kéo xuống dây buộc tóc sau đầu cô.

“A!” Âu Dương Liên thở nhẹ một tiếng, đưa tay muốn ngăn cản, lại không kịp.

Trong nháy mắt, mái tóc dài đen như gấm của cô trượt xuống, đẹp đến nỗi khiến La Kiệt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Xin lỗi, anh vẫn thích em thả tóc ra hơn.”

Âu Dương Liên ngẩn ra nhìn hắn, chưa kịp phản ứng đã thấy hắn đột nhiên cúi đầu xuống.

“Bằng bó trên chân của em? Bác sĩ nói có thể tháo ra rồi sao?” Hắn nhíu mày hỏi.

Cô gật gật đầu, “Bác sĩ nói chân của tôi đã hoàn toàn bình phục.”

“Thật vậy sao? Để anh kiểm tra xem xem.” Nói rồi hấn nâng cả người cô bế lên.

“A!” Âu Dương Liên hoảng hốt thét lên, theo bản năng dùng hai tay quàng vào cổ hấn, ôm chặt lấy hấn.

“Phương pháp kiểm tra này của anh cũng thật là có sáng ý nha.” Vu Hàn đứng một bên không nhin được nói.

La Kiệt liếc cô một cái, “Đúng nha, hâm mộ sao? Đáng tiếc là thứ sáng ý này chỉ có thể là trời sinh, coi như bây giờ cô muốn học cũng không kịp rồi.”

“Anh nói cái gì?” Người này đang ngứa da chặc.

La Kiệt không để ý tới cô ấy, hấn cúi đầu nhìn xuống nữ nhân trong lòng, cô đang nhìn hấn chăm chăm, trên mặt còn có một vệt ửng hồng, còn có nỗi khiếp sợ chưa tan.

“Đồ ngốc, em đang nhìn cái gì?” Hấn mỉm cười hỏi.

Cô lặng đi một lúc, sau đó hạ tầm mắt xuống, đỏ mặt thấp giọng yêu cầu, “Thả tôi xuống được không?”

“Tại sao?”

“Tất cả mọi người đang nhìn a!”

“Vậy sao?” Hấn trầm mặc rồi đột nhiên giương môi nói, “Vậy chúng ta đổi chỗ khác không có người khác nhìn thấy là được rồi.” Nói xong, hấn cứ như vậy ôm chặt cô, trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người đi về phía cửa.

“Uy, La Kiệt, anh muốn mang Âu Dương đi đâu?” Vu Hàn bình tĩnh đuổi theo, lại bị Khuê Thú Chi một tay chặn lại ôm lấy.

“Ông xã!” Vu Hàn giãy dụa, mắt thấy hai người họ sắp biến mất phía trước, cô khẩn cấp kêu “Uy, La Kiệt! Đứng lại, uy! Uy...”

Thật sự chạy mất rồi? Tên hỗn đản đó!

“Ông xã, sao anh lại ngăn em lại?” Vu Hàn tức giận giơ chân, “Anh đã quên là Âu Dương bị mất trí nhớ sao? Tên hỗn đản La Kiệt đó, Âu Dương Liên nhất định là bị hấn dọa cho sợ hãi rồi! Anh không phải ngăn em nữa, em muốn đi cứu Âu Dương!”

“Em bình tĩnh chút đi, cô ấy không cần em cứu!” Khuê Thú Chi trấn an cô.

“Ai nói? Cô ấy.....”

“Em không để ý sao? Vừa nãy cô ấy không có giãy dụa.” Hấn ngắt lời cô.

Vu Hàn đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Hình như đúng là như vậy a! Âu Dương Liên ngoại trừ tiếng kêu sợ hãi lúc đầu ra, không có bất cứ phản ứng kịch liệt nào, lúc La Kiệt ôm chặt cô ấy đi qua trước mặt mọi người thì cô cũng không có cầu cứu bất cứ người nào.

Tại sao lại thế?

“Xem ra, La Kiệt xuất hiện tựa hồ khiến cô ấy nhớ ra được cái gì đó.” Vệ Ốc Khốc như nghĩ ra được gì nói.

Vu Hàn đột nhiên quay đầu nhìn lại anh ta, vẻ mặt kinh ngạc, hoài nghi lẫn không tin.

“Chuyện này... có thể sao?” Cô thì thảo luận bầm.

Đi vào lầu tám, đóng lại cửa lớn, La Kiệt ôm chặt Âu Dương Liên đứng ở chỗ huyền quan (nơi thay dép ra vào), khẩn trương cúi đầu xuống nói với cô: “Còn không hôn anh?”

Cô lẳng lẳng nhìn hấn, “La tiên sinh...”

“Đừng giả bộ, anh biết em đã nhớ ra được.” Hấn ngắt lời cô, “Còn không hôn anh?” Nói rồi, hấn chờ không được nhanh chóng cúi đầu xuống hôn cô.

Âu Dương Liên đưa tay nhẹ nhàng đẩy mặt hấn ra, “Thả tôi xuống trước được không?” Cô ôn nhu yêu cầu. Hấn không chút do dự lắc đầu, sau đó cởi giày, ôm cô đi vào phòng khách, ngồi xuống ghế salon. Mà cô đương nhiên chỉ có thể ngồi trên đùi hấn, hai tay hấn thì vây quanh hông cô, không rời dù chỉ một chút.

“Tôi cũng không nhớ được toàn bộ, thậm chí lên một ít đoạn ngắn mà thôi.” Cô mở miệng trước.

La Kiệt nghiêm túc nhìn cô chăm chú, “Em nhớ những đoạn nào?”

“Anh hình như thật sự rất thích làm loạn dây buộc tóc của tôi, sẽ lấy nó xuống, đúng không?” Cô nói.

“Àn, còn gì nữa?”

“Lúc trước, hình như anh thường bế tôi như vừa nãy?”

Hấn gật đầu. “Lúc trước bởi vì liên quan đến chuyện em bị thương chân, thật sự là anh thường đem em ôm tới ôm lui. Còn gì nữa không?”

“Có phải hồi đó anh hay gọi tôi là đồ ngốc? Khi ở tầng chín, đột nhiên tôi có cảm giác này, giống như thường nghe anh hay gọi tôi như vậy.”

“Đúng vậy, anh rất thích gọi em là đồ ngốc, bởi vì em là tiểu ngốc chỉ thuộc về anh.” Nói rồi hấn nhin không được khuyển thân xuống hôn cô. “Còn gì nữa không?”

Âu Dương Liên cắn cắn cánh môi, do dự một chút mới đỏ mặt chậm rì rì nói, “Còn anh lúc trước cũng có hôn qua em.”

“Xem ra em những đoạn em nhớ ra đều có liên quan đến chuyện anh vừa mới làm với em. Cảnh đồng dạng hoặc tình hình thực tế tương tự, tựa hồ có thể làm cho trí nhớ đã mất của em có sinh ra một ít cộng hưởng.”

Cô mân môi, không biết nên nói cái gì.

“OK, anh đã biết cần phải giúp em khôi phục trí nhớ như thế nào rồi.” Hấn mỉm cười, đột nhiên bế cô đứng dậy, đi về phía phòng hấn.

“La Kiệt? Anh muốn mang tôi đi đâu?” Âu Dương Liên vội vàng ôm cổ hấn.

Hấn cúi đầu cho cô một nụ cười cực kỳ ái muội, “Mang em trở về phòng, làm chuyện chúng ta thường làm trước kia, tin tưởng trí nhớ của em nhất định là rất nhanh thôi sẽ có thể hoàn toàn khôi phục.”

Cả người cô cứng đờ, hai mắt tròn tròn, hai má nhanh chóng đỏ lên.

“Chờ một chút! La Kiệt, chờ một chút!” Cô giãy dụa kêu lên.

La Kiệt tất nhiên là không để ý tới cô rồi. Ngoài ra, hấn còn lớn tiếng cười rất khoái trá, hấn sẽ thật sự hưởng thụ quá trình giúp cô khôi phục trí nhớ, ha ha...

Vĩ Thanh

Thông báo,

Toàn bộ các tầng “Nhà trọ tám tầng” đã cho thuê hết, cảm ơn sự ủng hộ cùng bảo vệ của mọi người, nhân đây thông báo bản nhà trọ trong vòng mười năm sẽ không có quảng cáo cho thuê phòng trọ hạnh phúc nào nữa.

Mặt khác, gần đây có kẻ mượn danh nghĩa chủ nhà “nhà trọ tám tầng” ở bên ngoài lừa bịp, gạt tiền thế chấp hoặc tiền thuê nhà của người bị hại, xin mọi người nói cho những người khác để tránh bị lừa.

Chủ nhà “nhà trọ tám tầng” Lưu Dư kính báo.

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-lau-kim-chu>